

คดีหมายเลขดำที่ ส. ๑/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ ส.๑ /๒๕ ๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองนครสวรรค์

วันที่ ๕ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ผู้ฟ้องคดี

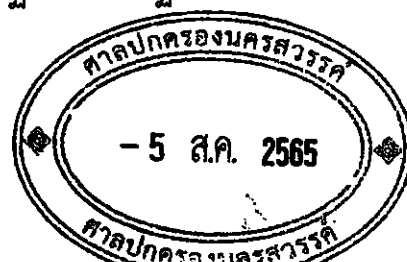
นายพงษ์พันธุ์ เพิ่มพิพัฒน์ ที่ ๑
นางอรรรณ พงละคร ที่ ๒
นายสัมฤทธิ์ แสงเดือน ที่ ๓
นายศุภกร สร้อยทอง ที่ ๔
นางสาวลัดดา ตะกวดแจ่ม ที่ ๕
นายวันชัย ตะกุดเที่ยง ที่ ๖
นางสาวนุชรินทร์ หัสโต ที่ ๗
นางกัลยรัตน์ ตะกวดแก้ว ที่ ๘
นางสาวสุรินทร์ทิบ เตชวัชรศิริสกุล ที่ ๙
นายนพจร อุดจ้อหอ ที่ ๑๐
นายภาณุวัฒน์ ยวงสอาด ที่ ๑๑
นายจันทวี จงนอก ที่ ๑๒
นางชลวรรณ หัสโต ที่ ๑๓
นายเพชร ภาสกุล ที่ ๑๔

ระหว่าง

อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม ที่ ๑
อุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ ๒
องค์การบริหารส่วนตำบลคลองกระดังง์ ที่ ๓
นายกององค์การบริหารส่วนตำบลคลองกระดังง์ ที่ ๔
บริษัท เอกอุทัย จำกัด ที่ ๕

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่
กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

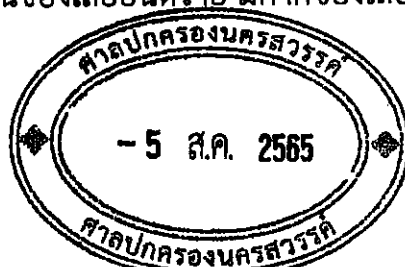
/คดีนี้...

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีภูมิลำเนาและประกอบอาชีพอยู่หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิง อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ไม่ควบคุมดูแลปล่อยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการคัดแยกฝักรูปสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว เกิดกลิ่นเหม็นรบกวน ปล่อยน้ำเสียออกสู่แหล่งน้ำสาธารณะทำให้น้ำบนผิวดินและใต้ดินมีสารปนเปื้อน ส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ฟ้องคดีทั้งสองและประชาชนที่พักอาศัยในพื้นที่ดังกล่าว เดิมการประกอบกิจการฝักรูปสิ่งปฏิกูลที่พิพาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน ทะเบียนโรงงาน เลขที่ ๓-๑๐๕-๑/๕๕ พ.ช ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้แก่บริษัท ไขวกิมฮวด ดิชโพส เวชท์ (๑๙๙๙) จำกัด ประกอบกิจการคัดแยกฝักรูปสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุอื่นที่ไม่ใช่แล้ว และวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ บริษัท วิน โพรเซส จำกัด ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตจากบริษัท ไขวกิมฮวด ดิชโพส เวชท์ (๑๙๙๙) จำกัด ต่อมา วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตจากบริษัท วิน โพรเซส จำกัด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับโอนใบอนุญาตประเภทหรือชนิดของโรงงานลำดับที่ ๑๐๕ เพื่อประกอบกิจการคัดแยกฝักรูปสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุอื่นที่ไม่ใช่แล้ว เฉพาะที่มีลักษณะตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ในพื้นที่หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิง อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ดำเนินการฝักรูปสิ่งปฏิกูล ก่อให้เกิดปัญหาด้านฝุ่น กลิ่นเหม็น และสารปนเปื้อนในแหล่งน้ำ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้มีหนังสือร้องเรียนต่อหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้แก้ไขปัญหา โดยวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๑ นายอำเภอศรีเทพมีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบและแก้ไขปัญหาที่กลิ่นเหม็นรบกวน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พบว่ามีกลิ่นเหม็นเกิดจากระบบบำบัดน้ำเสียบ่อฝังของโรงงาน จึงมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียเพื่อควบคุมและป้องกันกลิ่นที่เกิดขึ้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ยังประกอบกิจการที่ส่งกลิ่นเหม็นรบกวน จากนั้นนายอำเภอศรีเทพได้มีคำสั่ง ที่ ๒๕๖/๒๕๖๒ วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๖๒ แต่งตั้งที่ปรึกษาและคณะทำงานไตรภาคีเพื่อตรวจสอบและแก้ไขปัญหาดังกล่าว แต่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ ต่อมาผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ และตัวแทนชาวบ้านในพื้นที่รวมกันร้องเรียนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และเข้าตรวจสอบภายในโรงงานพบกองขยะอุตสาหกรรมบางส่วนไม่ได้รับการฝักรูปและไม่มีวัสดุปิดทับกองขยะบ่อเก่าด้านหลังโรงงานเกิดฝุ่นสีเหลืองลอยฟุ้งกระจาย ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีคำสั่งที่ ๐๐๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขและระงับกรรมก่อเหตุรำคาญ โดยให้ระงับ กำจัด และควบคุม การกระทำใดๆ ที่เป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า ออกมาสู่ภายนอกพื้นที่และจัดให้มีมาตรการที่จำเป็นอันสามารถป้องกันเหตุรำคาญดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก็ยังไม่ดำเนินการแก้ไขปัญหา ต่อมา คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏ

/เพชรบูรณ์...

เพชรบูรณ์มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๓๙๓/๑๑๐ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๖๓ ถึงนายอำเภอศรีเทพ ส่งผลตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างน้ำ โดยตรวจพบว่าน้ำบาดาลหมู่บ้าน ๔ ตำบลคลองกระจิงมีค่าตะกั่ว (Pb) ๐.๑๘๒๐ มิลลิกรัม/ลิตร เกินค่ามาตรฐานที่กำหนดว่าต้องไม่มีเลย และความกระด้างทั้งหมด ๔.๒๐๐ มิลลิกรัม/ลิตร ซึ่งค่ามาตรฐานกำหนดว่าต้องไม่เกิน ๓๐๐ มิลลิกรัม/ลิตร และวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๓ ผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้าน ๔ ได้รับแจ้งจากชาวบ้านว่ามีกลิ่นเหม็นจากการจำกัดขยะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทำให้ชาวบ้านมีอาการปวดและเวียนศีรษะ แสบคอ ส่งผลต่อระบบทางเดินหายใจ และสุขภาพ ซึ่งวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ชาวบ้านหมู่บ้าน ๔ ตำบลคลองกระจิงได้รวมตัวกันประท้วงบริเวณหน้าโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๕๓๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงานโดยให้ดำเนินการมาตรการที่จำเป็นเข้มงวดและมีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันการเกิดกลิ่นรบกวนจากกระบวนการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว และให้ปิดคลุมบ่อฝังกลบด้วยวัสดุป้องกัน เช่น ชั้นดินเหนียว แผ่นวัสดุกันซึม (HDPE) ให้เรียบร้อยภายในเวลา ๒๐.๐๐ ทุกวัน โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๔ หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้รับหนังสือแล้วก็ได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขและยังดำเนินการนำขยะเข้ามาฝังกลบอย่างต่อเนื่อง จากนั้นนายอำเภอศรีเทพมีหนังสือ ที่ พช ๐๗๑๘/๕๒๘๓ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ขอให้แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และมีความเห็นให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดการประกอบกิจการชั่วคราวจนกว่าจะแก้ไขปัญหามลพิษได้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ออก ๐๓๐๕/(ก.๒) ๘๑๖๗.๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการโรงงานในส่วนของ การฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วให้สำรวจพร้อมแก้ไขจุดกำเนิดกลิ่นรบกวนภายในพื้นที่บริเวณโรงงานที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนในบริเวณใกล้เคียงและให้มีมาตรการที่เหมาะสม ในการป้องกันกลิ่นรบกวนที่เกิดจากการเก็บกองวัตถุดิบ กระบวนการคัดแยกก่อนและหลังทำการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ จากนั้นอธิบดีกรมควบคุมมลพิษมีหนังสือ ที่ ทส ๐๓๐๗/๑๔๖๕๙ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์แจ้งผลการตรวจสอบเรื่องร้องเรียน กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นรบกวน การปนเปื้อนน้ำใต้ดินและการระบายน้ำทิ้งลงสู่ลำรางสาธารณะว่า เมื่อวันที่ ๗ - ๙ กันยายน ๒๕๖๔ และวันที่ ๒๔ - ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๔ กรมควบคุมมลพิษได้ลงพื้นที่ตรวจสอบการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ได้ประกอบกิจการคัดแยกและฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วตามเงื่อนไขตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) โดยมีการตรวจพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนัก และสารมลพิษอื่นๆ ในน้ำชะและน้ำขังภายในโรงงานที่เป็นสารพิษ เข้าข่ายเป็น สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเสียอันตราย มีกากของเสียที่มีอันตรายหรือความเป็นพิษ

/รุนแรง...

รุนแรงและกากของเสียประเภทสารอินทรีย์ระเหยง่าย (Volatile Organic Compounds,VOCs) มีสารอินทรีย์ระเหยง่ายในน้ำชะของบ่อฝังในน้ำขังบริเวณบ่อฝังกลบที่ ๒ (น้ำชะซึ่งมาจากบ่อฝังกลบที่ ๑) และในน้ำขังบริเวณบ่อฝังกลบที่ ๓ ตรวจสอบตัวอย่างน้ำผิวดินบริเวณใกล้เคียงโรงงานพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่ายและโลหะหนักชนิดเดียวกัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อแหล่งน้ำสาธารณะบริเวณใกล้เคียง ตรวจสอบตัวอย่างน้ำใต้ดินในบ่อภายในโรงงานพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่ายและโลหะหนักก่อให้เกิดการปนเปื้อนน้ำใต้ดิน การตรวจสอบกลิ่นเหม็นภายในโรงงานและบริเวณบ้านของประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงพบว่าได้รับกลิ่นเหม็นลักษณะเดียวกัน รวมทั้ง ตรวจพบสารชนิดเดียวกันซึ่งอยู่ในระดับที่สามารถรับรู้กลิ่นได้ แสดงให้เห็นว่าการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นสร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง หากยังคงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการต่อไปจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงให้จังหวัดเพชรบูรณ์สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการโรงงานทั้งหมด เพื่อให้ปรับปรุงแก้ไขไม่ให้ปนเปื้อนน้ำดื่มมลพิษ หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการและแก้ไขปัญหามลพิษดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้แจ้งขอเปิดบ่อฝังกลบบ่อที่ ๒ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เนื่องจากบ่อฝังกลบบ่อที่ ๑ ใช้งานเต็มความจุบ่อแล้ว ซึ่งนายอำเภอศรีเทพมีหนังสือ ที่ พช ๐๗๑๘/๗๒๕๒ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ขอคัดค้านการเปิดบ่อฝังกลบบ่อที่ ๒ เนื่องจากชาวบ้านม่วงชุมหมู่ที่ ๔ ได้ร้องเรียนปัญหามลพิษที่เกิดจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มาโดยตลอด อีกทั้ง อธิบดีกรมทรัพยากรน้ำบาดาลได้มีหนังสือ ที่ ทส ๐๗๐๗/๙๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ รายงานผลการตรวจสอบการปนเปื้อนในน้ำบาดาลพื้นที่โดยรอบโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ว่าตรวจพบโลหะหนักและสารพิษ สารอินทรีย์และสารอินทรีย์ระเหยง่าย โดยประเภทของสารอินทรีย์และสารอินทรีย์ระเหยง่ายที่ตรวจพบในน้ำบาดาลระดับดิน น้ำคลองธรรมชาติและน้ำบาดาลระดับลึกภายในหมู่บ้านมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับคุณสมบัติทางเคมีของน้ำชะขยะภายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ อก ๐๓๐๕/(ก.๒) ๒๗๑๑ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เปิดบ่อฝังกลบขยะบ่อที่ ๒ ประกอบกิจการต่อไปได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่เห็นว่า การประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นรบกวนและปล่อยน้ำเสียออกสู่แหล่งน้ำสาธารณะ ทำให้น้ำบนผิวดินและน้ำใต้ดินมีสารปนเปื้อน ส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่ได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้แก้ไขปัญหาโดยตลอด แต่กลับไม่ได้รับการแก้ไขปัญหามา และการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีการลักลอบนำวัสดุสิ่งปฏิกูลที่ได้รับอนุญาตและเป็นของเสียอันตรายเข้ามาฝังกลบ เป็นการฝ่าฝืนเงื่อนไขในการอนุญาต ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องมีการคำสั่งปิดโรงงานและให้มีผลเป็นการเพิกถอน

ใบอนุญาต...

ใบอนุญาต แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ กลับอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการต่อไปได้ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ จะต้องดำเนินการระงับเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นและแผ้วระวาง ไม่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ดำเนินการแต่เพียงออกคำสั่ง โดยไม่มีการเพิ่มมาตรการเพื่อหยุดปัญหามลพิษที่เกิดขึ้นให้หมดสิ้นไป ปล่อยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการเกิดกลิ่นเหม็นรบกวน และมีการปนเปื้อนของสารเคมี ในแหล่งน้ำ ส่งผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายของผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่อยู่อาศัย ในพื้นที่ดังกล่าว จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่ได้รับความเดือดร้อนเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้อง ต่อศาล

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ มีคำสั่งปิดโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยให้มีผล เป็นการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน เลขที่ ๓-๑๐๕-๑/๔๕ พช (ทะเบียนโรงงาน เลขที่ ๑๐๖๗๐๐๐๐๑๒๕๔๕๘)

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ดำเนินการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบด้าน สิ่งแวดล้อมจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทั้งหมด ให้มีสภาพแวดล้อมที่ดีและ ไม่เกิดผลกระทบต่อชีวิต สุขภาพ และการประกอบอาชีพของประชาชนในพื้นที่ตำบลคลองกระดัง อำเภอสรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เข้าระงับเหตุรำคาญโดยมีคำสั่งห้ามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นำวัสดุสิ่งของที่ไม่ใช่แล้วเข้ามาทิ้งหรือฝังกลบในพื้นที่โรงงาน หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระดัง อำเภอสรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ จนกว่าจะมีการแก้ไขเหตุรำคาญให้หมดสิ้น

พร้อมกับคำฟ้องผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่มีคำขอลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ขอให้ศาล กำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งห้ามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการนำขยะเข้ามาฝังกลบในพื้นที่โรงงานเพิ่มเติม จนกว่าจะได้มีการกำจัดควบคุมการแพร่ ของมลพิษ สารเคมีอันตรายไม่ให้แพร่กระจายออกสู่ภายนอกโรงงาน และฟื้นฟูสภาพแวดล้อม ในพื้นที่ให้เรียบร้อย ไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ซึ่งศาลมีคำสั่งลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ยกคำขอให้ศาลกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของผู้ฟ้องคดี ทั้งสิบสี่

ศาลมีคำสั่งเรียกบริษัท เอกอุทัย จำกัด เข้ามาเป็นคู่กรณีในฐานะผู้ร้องสอด และ กำหนดตัวผู้ถูกฟ้องคดีในคดีนี้ใหม่ โดยกำหนดให้อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม เป็นผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ อุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ องค์กรบริหารส่วนตำบลคลองกระดัง เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลคลองกระดังเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และบริษัท เอกอุทัย จำกัด เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕

/ศาลเห็น...

ศาลเห็นว่าคดีนี้หากดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีปกครองตามขั้นตอนปกติจะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่ที่ยากต่อการเยียวยาในภายหลัง มีลักษณะเป็นคดีที่ศาลจำเป็นต้องพิจารณาพิพากษาโดยเร่งด่วน จึงได้หารืออธิบดีศาลปกครองนครสวรรค์ ซึ่งอธิบดีศาลปกครองนครสวรรค์มีคำสั่งให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยเร่งด่วนตามข้อ ๔๙/๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า กรมโรงงานอุตสาหกรรมมีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลโรงงาน การพิจารณาออกใบอนุญาต การอนุญาต การสั่งการ การอนุมัติ ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ และตามคำสั่งกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑๔๘/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๖๓ เรื่อง มอบหมายให้ข้าราชการกรมโรงงานอุตสาหกรรม มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และรองอธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม เป็นผู้ใช้อำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาต อนุญาต สั่งการ อนุมัติ หรือดำเนินการแล้วแต่กรณี ดังนี้ (๑) โรงงานตามประกาศรัฐมนตรีที่ออกตามความในมาตรา ๓๒ (๑) แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ (๒) โรงงานที่จะต้องดำเนินการตามมาตรการสำหรับโครงการหรือกิจการที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนอย่างรุนแรง ทั้งทางด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติและสุขภาพ (EHIA) (๓) โรงงานที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศหรือของสาธารณชน (๔) โรงงานที่มีผลกระทบต่อการอนุรักษ์สูง (๕) โรงงานที่มีการดำเนินคดีปกครองเกี่ยวเนื่องอยู่ (๖) โรงงานที่จะต้องดำเนินการจัดทำรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) (๗) โรงงานที่จะต้องดำเนินการจัดทำรายงานประเมินความเสี่ยงตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ (๘) โรงงานที่จะต้องดำเนินการจัดทำรายงานเกี่ยวกับการศึกษามาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย (ESA) ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ และ (๙) โรงงานที่มีผลกระทบต่อชุมชนและผู้อยู่อาศัยข้างเคียงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนด และตามคำสั่งกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๒๔๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้อนุญาตหรือผู้ได้รับมอบหมายตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ สำหรับโรงงานที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบ ยกเว้นกรณีดังต่อไปนี้ (๑) การออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังแรงม้ารวมเกินห้าร้อยแรงม้าหรือคนงานเกินสามร้อยคน (๒) การออกใบอนุญาตขยายโรงงานที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังแรงม้าในส่วนที่ขยายรวมกับเครื่องจักรตามสิทธิเดิมที่ได้รับอนุญาตเกินหกร้อยแรงม้า (๓) การออกคำสั่งปิดโรงงานตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม (๔) การออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน การออกใบอนุญาตขยายโรงงาน การออกคำสั่งตามมาตรา ๓๙ สำหรับโรงงานตามประกาศรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา ๓๒ หรือเป็นโรงงานที่ต้องมีการศึกษาด้านผลกระทบสิ่งแวดล้อมก่อน หรือเป็นโรงงาน ลำดับที่ ๑๐๑ ลำดับที่ ๑๐๕ และ

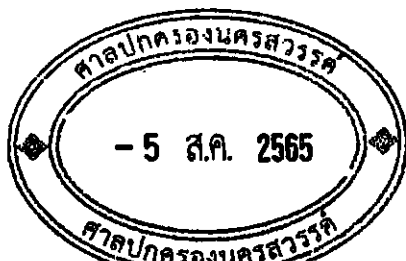

/ลำดับที่...

ลำดับที่ ๑๐๖ ตามบัญชีท้ายกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๓๕) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๕ (พ.ศ. ๒๕๔๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕

เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ร.ง. ๔) ที่ (สก. ๒)/๐๒ - ๔๐๖/๒๕๕๕ ทะเบียนโรงงานเลขที่ ๓ - ๑๐๕ - ๑/๕๕ พช (ทะเบียนโรงงานใหม่ ๑๐๖๗๐๐๐๑๒๕๕๕๕) ประเภทหรือชนิดของโรงงานลำดับที่ ๑๐๕ ให้แก่บริษัท ไชวภิรมชาติ ดิชโพส เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด เพื่อประกอบกิจการคัดแยกฝักรวมสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว เฉพาะที่มีลักษณะตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๕๑) และเงื่อนไขการอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงงาน จำนวน ๑๔ ข้อ กำลังเครื่องจักร ๔๔๐ แรงม้า จำนวนคนงาน ๓๙ คน ตั้งอยู่เลขที่ ๓๙ หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิง อำเภอสครีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ต่อมา บริษัท ไชวภิรมชาติ ดิชโพส เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด ได้รับใบอนุญาตให้ขยายโรงงาน ครั้งที่ ๑ ที่ (สก.) ๐๓ - ๑๔๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๑ ประกอบกิจการฝักรวมสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเสียอันตราย โดยเพิ่มกำลังเครื่องจักรขึ้น ๖๔๐ แรงม้า รวมเป็น ๑,๐๘๐ แรงม้า และเพิ่มพื้นที่บริเวณโรงงาน ๔๑๖ ไร่ จากเดิม ๘๗ ไร่ รวมเป็น ๕๐๓ ไร่ โดยมีเงื่อนไขการอนุญาตให้ขยายโรงงานเพิ่มเติม จำนวน ๑๗ ข้อ จากนั้น วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ บริษัท วิน โพรเสส จำกัด ได้ขอรับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากบริษัท ไชวภิรมชาติ ดิชโพส เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด และวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ขอรับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากบริษัท วิน โพรเสส จำกัด ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมในการประกอบกิจการโรงงานดังกล่าวแทนบริษัท วินโพรเสส จำกัด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดี ทั้งสิบสี่ได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการคัดแยกฝักรวมสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ก่อให้เกิดฝุ่นฟุ้งกระจาย กลิ่นเหม็น รบกวน และมีสารปนเปื้อนในแหล่งน้ำ ส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่ และประชาชนที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวนั้น ตามเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประสานงานและหาแนวทางแก้ไขปัญหากับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงบริเวณสถานที่เกิดเหตุ หากมีการชุมนุม ร้องเรียน คัดค้าน หรือเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอความร่วมมือกรมที่เกี่ยวข้องร่วมตรวจสอบและให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาและมีคำสั่งในเรื่องดังกล่าวโดยด่วนที่สุด จากนั้นให้ส่งสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมทราบต่อไป

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือร้องเรียนแล้ว ได้ร่วมประชุมตรวจสอบโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อแก้ไขปัญหาตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่ร้องเรียนมาโดยตลอด เมื่อพบว่าโรงงานมีกลิ่นเหม็นจากระบบบำบัดน้ำเสียบ่อกึ่งของโรงงาน ซึ่งก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชน

/ที่พักอาศัย...

ที่พักอาศัยอยู่บริเวณดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้สามารถควบคุมและป้องกันกลิ่นที่เกิดขึ้นจากระบบบำบัดน้ำเสียไม่ให้ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนต่อประชาชน ตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ รวมทั้ง ร่วมเป็นคณะกรรมการไตรภาคี เพื่อติดตามตรวจสอบและแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามคำสั่งนายอำเภอศรีเทพ ที่ ๒๙๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๖๒ ซึ่งหากมีการร้องเรียนดังกล่าวอีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขปัญหา ซึ่งวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งพนักงานเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการคัดแยกและฝังกลบบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว เกิดกลิ่นเหม็นจากบ่อฝังกลบบากอุตสาหกรรมซึ่งมีความสูงเหนือพื้นดินประมาณ ๑๐ เมตร และเกิดในช่วงเวลากลางคืนส่งผลกระทบต่อประชาชนบ้านม่วงชุมที่พักอาศัยอยู่ห่างจากโรงงานประมาณ ๘๐๐ - ๙๐๐ เมตร โดยกลิ่นที่พบไม่รุนแรง แต่อยู่ในระดับที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญได้ ขณะตรวจสอบไม่พบฝุ่นละออง แต่พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แจ้งว่าปัญหาฝุ่นละอองจะเกิดขึ้นบางครั้งในช่วงเวลาที่มีลมพัดแรง ซึ่งได้แก้ไขปัญหาโดยติดตั้งระบบฉีดพ่นน้ำและติดตั้งสแลนกันฝุ่น ไม่พบการปล่อยน้ำเสียออกนอกบริเวณโรงงาน มีบ่อบำบัดน้ำเสียแบบบ่อฝังและบึงประดิษฐ์ ซึ่งมีขนาดความจุเพียงพอและสามารถใช้งานได้ดี ต่อมา วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นายอำเภอศรีเทพ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ผู้ใหญ่บ้านม่วงชุม ผู้แทนประชาชน และตัวแทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ร่วมประชุมแก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นจากบ่อฝังกลบบ เนื่องจากมีกลุ่มประชาชนบ้านม่วงชุมรวมกันประท้วงบริเวณหน้าโรงงานเพื่อเรียกร้องให้แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นจากบ่อฝังกลบบระยะ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓(๒)/๕๓๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน โดยให้ดำเนินมาตรการที่จำเป็นเข้มงวดและมีประสิทธิภาพทันที เพื่อป้องกันการเกิดกลิ่นรบกวนจากระบวนการฝังกลบบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ให้ปิดคลุมบ่อฝังกลบบด้วยวัสดุป้องกัน เช่น ชั้นดินเหนียว แผ่นวัสดุกันซึม (HDPE) ให้เรียบร้อยภายในเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกาของทุกวัน โดยให้ดำเนินการเสร็จภายในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๔ และวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจติดตามการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว พบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ใช้ดินเหนียวปิดคลุมพื้นที่หน้างานบ่อฝังกลบบเพื่อไม่ให้มีพื้นที่เปิดโล่งและหยุดปฏิบัติงานฝังกลบบากอุตสาหกรรม เวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา ได้ฉีดพ่นอีเอ็มและน้ำหอม ทำให้ปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนลดลง แต่ยังคงมีกลิ่นเล็กน้อยในระยะห่างจากบ้านพักอาศัยของประชาชน ๓๐๐ - ๔๐๐ เมตร และวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือจากนายอำเภอศรีเทพ ขอให้แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๔ เจ้าอาวาสวัดม่วงชุมได้มีหนังสือขอให้นายอำเภอศรีเทพและคณะกรรมการไตรภาคีฯ ตรวจสอบติดตามแก้ไขปัญหาดังกล่าว ซึ่งนายอำเภอศรีเทพ

/มีความเห็น...

มีความเห็นว่าหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องควรสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการชั่วคราวจนกว่าจะสามารถแก้ไขปัญหามลพิษอากาศได้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือที่ ๐๐๓๓(๒)/๘๑๓ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งว่า วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๔ ประชาชนบ้านม่วงชุมประมาณ ๙๐ คน รวมกลุ่มปิดทางเข้าออกโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อเรียกร้องให้โรงงานหยุดประกอบกิจการชั่วคราวจนกว่าจะสามารถแก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นได้ มีการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ด้วยการเผาโลงศพบริเวณหน้าโรงงาน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปลัดอำเภอศรีเทพ ผู้ใหญ่บ้านม่วงชุม ผู้แทนจากโรงงานได้เจรจากับกลุ่มประชาชนผู้ประท้วงแล้ว แต่ไม่สามารถหาข้อยุติได้ กลุ่มชาวบ้านและประชาชนยืนยันที่จะดำเนินการปิดทางเข้าออกโรงงานเพื่อไม่ให้รถบรรทุกนำกากอุตสาหกรรมเข้าไปฝังกลบในโรงงานได้ จนกว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบจะออกคำสั่งให้โรงงานหยุดประกอบกิจการชั่วคราว จากนั้น นายอำเภอศรีเทพ มีหนังสือ ที่ พช ๐๗๑๘/๕๒๙๖ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงานดังกล่าว โดยแจ้งว่า ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๖๔ จนถึงปัจจุบัน ประชาชนในพื้นที่ได้มีการร้องเรียนและแจ้งปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนอย่างต่อเนื่อง และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รายงานความคืบหน้ากรณีสั่งให้โรงงานหยุดประกอบกิจการชั่วคราว ซึ่งเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบบริเวณโรงงานพิพาทพบว่าโรงงานได้ดำเนินการมาตรการป้องกันการเกิดกลิ่นรบกวนต่อประชาชนอย่างเต็มที่ และได้ปิดคลุมบ่อฝังกลบขยะก่อนเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกาทุกวัน แต่ยังไม่สามารถดำเนินการได้สำเร็จ ซึ่งประชาชนในพื้นที่ยังมีการร้องเรียนแจ้งข้อมูลกลิ่นเหม็นรบกวนอย่างต่อเนื่อง และเรียกร้องให้ออกคำสั่งให้โรงงานหยุดประกอบกิจการชั่วคราวจนกว่าจะสามารถแก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาสั่งการด้วยมาตรการที่เข้มงวดเพื่อระงับปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนดังกล่าว เช่น ให้ระงับการนำกากอุตสาหกรรมที่อาจก่อปัญหากลิ่นรบกวนเข้าไปกำจัดในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หรือหามาตรการอื่นๆ จนกว่าจะสามารถแก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นได้ และให้ตรวจวัดค่าความเข้มข้นที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ มีหนังสือที่ อก ๐๓๐๕/(ก. ๒) ๘๑๖๗.๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทะเบียนโรงงานเลขที่ ๑๐๖๗๐๐๐๑๒๕๔๕๘ (๓-๑๐๕-๑/๔๕ พช) ต้องดำเนินการดังนี้ (๑) ให้หยุดประกอบกิจการโรงงานในส่วนของการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว (๒) ให้สำรวจพร้อมแก้ไขจุดกำเนิดกลิ่นรบกวนภายในพื้นที่บริเวณโรงงานที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนในบริเวณใกล้เคียงในทันที (๓) ให้มีมาตรการที่เหมาะสมในการป้องกันกลิ่นรบกวนที่เกิดจากการเก็บกองวัสดุดิบ กระบวนการคัดแยกก่อนและหลังทำการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ทั้งนี้ ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ และระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไม่อนุญาตให้มีการนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วเข้ามาในบริเวณโรงงาน

/เพื่อทำการ...

เพื่อทำการฝังกลบ จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะได้ปฏิบัติตามคำสั่งครบถ้วนและได้รับอนุญาตจาก ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายให้เปิดประกอบกิจการโรงงานได้ จากนั้น วันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๔ รองอธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรมพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ กองบริหารจัดการกากอุตสาหกรรม กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ลงพื้นที่ปิดประกาศคำสั่ง ตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง และตรวจสอบโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พร้อมกับร่วมประชุมหารือ กับตัวแทนชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบ ตัวแทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการ ตามอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดในการแก้ไขปัญหาโดยการประสานงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยชอบแล้ว

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ออก ๐๓๐๕ (ก. ๒)/๒๗๑๑ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เปิดบ่อฝังกลบขยะบ่อที่ ๒ ประกอบกิจการโรงงานต่อไปได้นั้น สืบเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขออนุญาตประกอบกิจการโรงงานในส่วนของฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว โดยแจ้งว่า หลังจากทราบคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ ออก ๐๓๐๕/(ก. ๒) ๘๑๖๗.๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ แล้ว ได้ดำเนินการปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเร่งด่วน และดำเนินการดังนี้ (๑) หยุดประกอบกิจการในส่วนของการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วทันที (๒) แก้ไข จุดกำเนิดกลิ่นรบกวนที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนในบริเวณใกล้เคียง ได้แก่ดำเนินการปิดคลุมบ่อ ด้วยดินและปิดทับด้วยผ้าพลาสติก โพลีเอทิลีน (PE) ตลอดทั้งบ่อ รวมทั้งวางระบายน้ำ จัดทำ ท่อระบายก๊าซที่เกิดขึ้นภายในบ่อ ระบายออกภายนอกโดยผ่านการกรองด้วยถ่าน ทำบ่อรวบรวม น้ำชะจากจากการฝังกลบพร้อมฝาปิด ติดตั้งเครื่องเติมอากาศในบ่อฝังจำนวน ๓ เครื่อง นอกจากนี้ ได้เพิ่มมาตรการต่างๆ ในการประกอบกิจการ เช่น การประกอบกิจการประจำวัน จะดำเนินการไม่เกินเวลา ๑๙.๐๐ นาฬิกา การลงกากของเสียแล้วจะต้องปิดกลบในทันที เพื่อป้องกันกลิ่น กากอุตสาหกรรมที่มาถึงโรงงานเกินเวลา ๑๙.๐๐ นาฬิกา จะจัดพื้นที่วางกระบะไว้ ในอาคารและปิดคลุมด้วยผ้าใบให้เรียบร้อย ใช้จุลินทรีย์ (EM) หรือปูนขาวปรับสภาพก่อนการ ฝังกลบ ไม่รับสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วที่มีกลิ่นรุนแรง มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดในการ ตรวจสอบร่วมกันภายในกลุ่มไตรภาคี มีทีม CSR ของบริษัทลงพื้นที่ตลอดทุกวัน จัดให้มี กล้องแสดงความคิดเห็นภายในหมู่บ้านและหน้าโรงงานเรื่องกลิ่นรบกวน มีการประชาสัมพันธ์ การดำเนินการของบริษัททางช่องทางผู้นำชุมชน เสียงตามสาย หรือทางกลุ่ม Line และบอร์ด ด้านหน้าโรงงาน มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อสาธารณประโยชน์ เช่น ด้านการศึกษา ด้านกีฬา กลุ่มอาชีพ และด้านสาธารณสุข โดยได้ปฏิบัติตามคำสั่งครบถ้วนแล้ว ซึ่งในวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๔ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบพบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้หยุด ประกอบกิจการ และได้ปรับปรุงแก้ไขจุดกำเนิดกลิ่นรบกวนที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนมีมาตรการ ในการป้องกันกลิ่นรบกวน รวมทั้ง ดำเนินมาตรการด้านการบริหารจัดการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว

/และได้รับ...

และได้รับแจ้งข้อมูลจากประชาชนว่าปัญหากลิ่นรบกวนลดลงในระดับที่ยอมรับได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๙๐๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขออนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เปิดประกอบกิจการโรงงานส่วนการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วได้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ อก ๐๓๐๕/(ก. ๒) ๒๗๑๑ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ขออนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการโรงงานได้ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งการเปิดใช้งานบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นของเสียอันตราย (บ่อ Ab) และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๐๘๔ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้เปิดใช้งานบ่อฝังกลบแล้วจำนวน ๑ บ่อ คือบ่อฝังกลบที่ ๑ ขนาดพื้นที่ตามแบบแปลน ๑๕,๕๔๔ ตารางเมตร ปัจจุบันหยุดประกอบกิจการตามคำสั่งมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง บ่อฝังกลบที่ ๒ (บ่อ Ab) ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ขอเปิดใช้งานมีพื้นที่ ๑๕,๕๔๔ ตารางเมตร เป็นบ่อฝังกลบตามสิทธิเดิมที่ได้รับอนุญาตจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม ระบบบำบัดน้ำเสียที่ใช้อยู่ปัจจุบันได้รับการออกแบบและก่อสร้างไว้เพื่อสามารถรองรับอัตราการเกิดน้ำชะละลายและน้ำเสียปริมาณรวม ๑๗๐ ลูกบาศก์เมตรต่อวัน ระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่จึงมีขนาดเพียงพอที่จะบำบัดน้ำชะละลายและน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นจากการเปิดใช้งานบ่อฝังกลบที่ ๒ ได้ และองค์ประกอบเป็นไปตามหลักเกณฑ์การฝังกลบแบบถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) จึงแจ้งการเปิดใช้งานบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูล (บ่อ Ab) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ซึ่งวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๔ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงพื้นที่ตรวจสอบบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูล (บ่อ Ab) ซึ่งอยู่ในระหว่างการก่อสร้าง และได้ประชุมหารือร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตัวแทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และตัวแทนจากประชาชนบ้านม่วงชุม จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๐๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ก่อสร้างบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นของเสียอันตราย (บ่อ Ab) เสร็จสมบูรณ์พร้อมใช้งานแล้ว และมีความประสงค์ขอเปิดใช้งานบ่อฝังกลบดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบโรงงานเป็นระยะเพื่อกำกับดูแลการก่อสร้างบ่อฝังกลบให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของกรมโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งบ่อฝังกลบบ่อที่ ๒ ได้ก่อสร้างเสร็จสมบูรณ์ มีสภาพมั่นคง แข็งแรง ปลอดภัย และมีผู้ประกอบวิชาชีพทางด้านวิศวกรรมควบคุมรับรององค์ประกอบของบ่อเป็นไปตามหลักเกณฑ์การฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของโรงงานที่ไม่เข้าข่ายของเสียอันตราย มีพื้นที่ปากหลุมฝังกลบ ๘,๘๘๑ ตารางเมตร ตำแหน่งขนาดบ่อเป็นไปตามที่ได้รับอนุญาต จึงเห็นควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับกากอุตสาหกรรมที่ไม่เป็นของเสียอันตรายเข้ามาฝังกลบได้ และเห็นควรเปิดให้ใช้งานระบบการอนุญาตแบบอิเล็กทรอนิกส์ (การจัดการวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว) เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้หยุดประกอบกิจการโรงงานในส่วนการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว อีกทั้ง ได้ปรับปรุงแก้ไขหรือปฏิบัติตามที่

/มีคำสั่ง...

มีคำสั่งภายเวลาที่กำหนดแล้ว จึงมีหนังสือ ที่ อก ๐๓๐๕/(ก.๒) ๒๗๑๑ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการโรงงานได้ตามปกติ โดยมีข้อเสนอแนะให้มีการป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญและมีการควบคุมป้องกันมิให้เกิดปัญหามลพิษ พร้อมกับมีหนังสือ ที่ อก ๐๓๐๕/(ก.๒) ๒๗๑๐ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ แจ้งเรื่องการอนุญาตดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบแล้ว

สำหรับผลการตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างน้ำของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๓๔๓/๑๑๐ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๖๓ ที่ตรวจพบค่าของสารตะกั่วนั้น ผลการตรวจวิเคราะห์ดังกล่าว มิได้อยู่ภายใต้บังคับของประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากโรงงาน พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งนิยาม “น้ำทิ้ง” หมายความว่า น้ำที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน น้ำจากการใช้น้ำของคนงานหรือน้ำจากกิจกรรมอื่น ในโรงงานที่จะระบายออกจากโรงงาน หรือเขตประกอบการอุตสาหกรรม ส่วนผลการตรวจของกรมควบคุมมลพิษและกรมทรัพยากรน้ำบาดาลที่ตรวจพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนัก และสารมลพิษอื่นๆ ในน้ำชะและน้ำขังภายในโรงงานนั้น เห็นว่า ผลการตรวจวัดของกรมควบคุมมลพิษ และกรมทรัพยากรน้ำบาดาลดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องนำไปพิจารณาเพื่อตรวจสอบก่อนว่าแหล่งที่มาของน้ำ มีความเป็นมาอย่างไร ซึ่งหากเกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการในบ่อขยะที่ ๑ จะได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขต่อไป ซึ่งปัจจุบันบ่อขยะบ่อที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ทำการปิดบ่อแล้ว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองสืขขอให้ศาลมีคำสั่งปิดโรงงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เห็นว่า การสั่งปิดโรงงานได้นั้น จะต้องมีการกระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปฏิบัติตามคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการ โดยได้หยุดประกอบกิจการตามคำสั่งและได้ปรับปรุงแก้ไขโรงงานภายในเวลาที่กำหนด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการโรงงานต่อไปได้แล้ว กรณีจึงไม่มีเหตุที่จะต้องมีคำสั่งปิดโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่อย่างใด สำหรับการขอให้มีการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น ปัจจุบันยังไม่ปรากฏโดยชัดแจ้งว่าการประกอบกิจการโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีการก่อให้เกิดความเสียหายต่อพื้นที่ใดที่จะต้องดำเนินการฟื้นฟูจากข้อเท็จจริงข้างต้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรในการดำเนินการกับโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การ โดยมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเพิ่มเติมว่า หลังจากผู้ฟ้องคดีทั้งสองสืขได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ขอให้ตรวจสอบการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า มีกลิ่นเหม็นเกิดจากระบบบำบัดน้ำเสียบ่อฝังของโรงงาน ลักษณะมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่บุคคลที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๗๗๘ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงานตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยให้ปรับปรุงแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้สามารถควบคุมและป้องกันกลิ่นที่เกิดขึ้นจากระบบบำบัดน้ำเสีย ไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนต่อประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบพบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปรับปรุงแก้ไขโรงงานเรียบร้อยแล้ว จึงมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๖๑ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้ยุติเรื่องตามคำสั่งมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๑๗.๑/๗๕๖๗ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าได้รับเรื่องร้องเรียน/ร้องทุกข์ผ่านระบบการร้องทุกข์ของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ขอให้แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนจากการคัดแยกขยะและการปล่อยน้ำเสียของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งวันที่ ๒๕ และวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการโรงงานคัดแยกและฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นจากบ่อฝังกลบกากอุตสาหกรรมซึ่งมีความสูงเหนือพื้นดินประมาณ ๑๐ เมตร โดยมากจะเกิดผลกระทบในช่วงเวลากลางคืนส่งผลกระทบต่อประชาชนที่พักอาศัยอยู่ใกล้เคียงโรงงานและบริเวณหมู่บ้านม่วงชุมที่อยู่ห่างโรงงานประมาณ ๘๐๐ - ๙๐๐ เมตร โดยกลิ่นไม่รุนแรง แต่อยู่ในระดับที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๕๓๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓(๒)/๕๕๒ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยออกคำสั่งเพิ่มเติมเงื่อนไขเกี่ยวกับการห้ามปฏิบัติงานฝังกลบกากอุตสาหกรรมก่อนเวลา ๐๗.๓๐ นาฬิกา และภายหลังเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา ในใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จากนั้น นายอำเภอศรีเทพมีหนังสือ ที่ พช ๐๗๑๘/๒๑๙๙ ลงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นที่เกิดจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยแจ้งว่าเมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ประชาชนและชาวบ้านม่วงชุมประมาณ ๒๕๐ คน ได้รวมตัวประท้วงบริเวณโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยผู้แทนของกลุ่มผู้ประท้วงได้ยื่นหนังสือพร้อมรายชื่อประชาชน จำนวน ๓๐๖ คน เรียกร้องให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์พิจารณาสั่งปิดโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เนื่องจากประชาชนในพื้นที่ได้รับผลกระทบกลิ่นเหม็นจากโรงงานมาโดยตลอด และนายอำเภอศรีเทพมีความเห็นว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับจังหวัดได้ร่วมกันหาแนวทางแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรมมาโดยตลอดเพื่อให้หมู่บ้านและ

/ผู้ประกอบการ...

ผู้ประกอบการอยู่ร่วมกันได้ แต่ที่ผ่านมามีประชาชนในพื้นที่ได้มีการร้องเรียนถึงปัญหาอันเกิดจากการประกอบกิจการของโรงงานอย่างต่อเนื่อง นายอำเภอศรีเทพจึงมีความเห็นให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องดำเนินการสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดกิจการชั่วคราวจนกว่าจะสามารถแก้ไขปัญหามลพิษได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๕๘๒ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๔ ถึงผู้อำนวยการกองบริหารจัดการกากอุตสาหกรรม ขอให้ตรวจสอบโรงงานและพิจารณาออกคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการชั่วคราว แต่เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - ๑๙ กองบริหารจัดการกากอุตสาหกรรม จึงไม่สามารถดำเนินการลงพื้นที่ตรวจสอบได้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓(๒)/๘๑๓ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้พิจารณาสั่งการด้วยมาตรการที่เข้มงวดเพื่อระงับปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ อก ๐๓๐๕/(ก.๒) ๘๑๖๗.๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการและให้ปรับปรุงแก้ไขโรงงานให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ ซึ่งวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๖๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าได้หยุดประกอบกิจการในส่วนของ การฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วในบ่อฝังกลบที่ ๑ นับแต่ได้รับหนังสือแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทันที และดำเนินการแก้ไขจุดกำเนิดกลิ่นรบกวนที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๙๐๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการโรงงานต่อไป สำหรับการดำเนินคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กรณีไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ส่งตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๐๓๒ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ถึงปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ขอให้เปรียบเทียบปรับคดีโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แล้ว ซึ่งต่อมา ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมมีหนังสือ ที่ อก ๐๒๐๒/๑๘๑ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๖๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แจ้งการกระทำผิดและเปรียบเทียบปรับตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประสงค์จะยุติคดีให้ติดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อเปรียบเทียบปรับต่อไป ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ชำระค่าปรับคดีนี้ตามมติของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีแล้ว

ส่วนที่กรมควบคุมมลพิษมีหนังสือ ที่ ทส ๐๓๐๗/๑๔๖๕๙ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์แจ้งว่า พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนัก และสารมลพิษอื่นๆ ในน้ำชะและน้ำขังภายในโรงงานที่เป็นสารพิษ เข้าข่ายเป็นสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วที่เป็นของเสียอันตราย ตรวจตัวอย่างน้ำใต้ดินในบ่อภายในโรงงานพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่ายและโลหะหนักก่อให้เกิดการปนเปื้อนน้ำใต้ดิน การตรวจสอบกลิ่นเหม็นภายในโรงงานและบริเวณบ้านของประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงพบว่า ได้รับกลิ่นเหม็นลักษณะเดียวกัน จึงขอให้จังหวัดเพชรบูรณ์สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบ

/กิจการ...

กิจการโรงงานนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๓๔๕ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๕ ถึงผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อรายงานผลให้กรมควบคุมมลพิษทราบ ดังนี้ (๑) ไม่พบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีการระบายน้ำทิ้งลงสู่ลำรางสาธารณะ (๒) กรณีปัญหากลิ่นเหม็นรบกวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่ง ที่ อก ๐๓๐๕/(ก.๒) ๘๑๖๗.๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการโรงงานเพื่อแก้ไขปัญหาแล้ว ไม่ปรากฏข้อมูลการร้องเรียนความเดือดร้อนของประชาชนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ที่ อก ๐๓๐๕(ก.๒)/๒๗๑๑ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการต่อไปได้ (๓) ผลการตรวจสอบการปนเปื้อนน้ำใต้ดินพบว่าบ่อสังเกตการณ์ภายในโรงงานบ่อที่ ๒ บ่อที่ ๘ และบ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณลำไย ค่าแอสน ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินเพื่อการบริโภค ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ.๒๕๔๓) แต่ไม่เกินมาตรฐานตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้หารือกับเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว เห็นว่ายังไม่เข้าหลักเกณฑ์บังคับให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องจัดให้มีการทำรายงานเสนอมาตรการควบคุมการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินและมาตรการลดปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินให้ไม่สูงกว่าเกณฑ์การปนเปื้อน ตามข้อ ๑๐ ของกฎกระทรวงควบคุมการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินภายในบริเวณโรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๙ ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.๒๕๓๕ อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เสนอแนะอย่างเข้มงวดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการเชิงรุกเพื่อป้องกันและลดการปนเปื้อนในน้ำใต้ดิน (๔) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเพชรบูรณ์ อำเภอศรีเทพ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พร้อมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังคงเดินทางป้องกันและแก้ไขปัญหาอย่างต่อเนื่องต่อไป และจะร่วมกันพิจารณากำหนดแผนการตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงงานและพื้นที่หมู่บ้านม่วงชุม หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิง เป็นระยะต่อไป เพื่อควบคุมและกำกับดูแลให้ไม่เกิดผลกระทบต่อประชาชน (๕) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะประสานผู้เชี่ยวชาญของกรมควบคุมมลพิษ และผู้เชี่ยวชาญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอคำแนะนำแนวทางหรือเทคโนโลยีป้องกันและลดการปนเปื้อนในน้ำใต้ดิน เพื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะได้นำไปพิจารณาดำเนินการตามคำแนะนำของหน่วยงานที่เชี่ยวชาญต่อไป

ส่วนที่นายอำเภอศรีเทพได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๗๑๘/๗๒๕๒ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ ขอคัดค้านการเปิดบ่อฝังกลบบ่อที่ ๒ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ว่าประสงค์จะเปิดบ่อฝังกลบที่ ๒ ซึ่งเป็นบ่อฝังกลบที่ได้รับอนุญาตอยู่เดิมจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากบ่อฝังกลบที่ ๑ ได้ใช้งานเต็มความจุบ่อ โดยจะดำเนินการให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์หลุมฝังกลบ (Sanitary Landfill) ตามข้อกำหนดของกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๑๔๔

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๖๔ แจ้งให้คณะทำงานไตรภาคีฯ ทราบเรื่องดังกล่าวแล้ว ซึ่งวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๔ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกับเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เจ้าหน้าที่กรมควบคุมมลพิษ เจ้าหน้าที่สำนักงานสิ่งแวดล้อมที่ ๓ เจ้าหน้าที่ของอำเภอศรีเทพ เจ้าหน้าที่ของสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่ของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคณะทำงานไตรภาคีฯ ได้ลงพื้นที่การตรวจสอบการสร้างบ่อฝังกลบขยะที่ ๒ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พบว่า การดำเนินการยึดถือตามหลักเกณฑ์หลุมฝังกลบ (Sanitary Landfill) ตามข้อกำหนดของกรมโรงงานอุตสาหกรรม ได้ก่อสร้างบ่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว องค์กรประกอบของบ่อฝังกลบ ครบถ้วน ถูกต้อง เป็นไปตามข้อกำหนดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และตามสิทธิที่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คงเหลือเพียงการติดตั้งบีมสูบน้ำชะละลายเพื่อส่งไปยังระบบบำบัดน้ำเสียที่อยู่ระหว่างการดำเนินการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องแนะนำให้แสดงผลการตรวจอัตราการซึมผ่านของชั้นดินรองกันบ่อให้ดำเนินการมาตรการป้องกันการปนเปื้อนน้ำใต้ดินอย่างเข้มงวด และคัดเลือกวัสดุที่เข้ามาฝังกลบต้องไม่เสี่ยงต่อการก่อปัญหาหินเหม็นรบกวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า บ่อฝังกลบที่ ๒ (บ่อ A๒) ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ขอเปิดใช้งานได้งานได้ก่อสร้างเสร็จสมบูรณ์ มีสภาพมั่นคง แข็งแรง ปลอดภัย พร้อมใช้งาน มีผู้ประกอบการวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมรับรอง องค์กรประกอบของบ่อเป็นไปตามหลักเกณฑ์การฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของโรงงานที่ไม่เข้าข่ายของเสียอันตราย มีพื้นที่ปากหลุมฝังกลบ ๘,๘๘๑ ตารางเมตร ตำแหน่งและขนาดบ่อเป็นไปตามที่ได้รับอนุญาต ระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่มีขนาดเพียงพอที่จะบำบัดน้ำชะละลายและน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นจากการเปิดใช้งานบ่อฝังกลบที่ ๒ ได้ ระบบสนับสนุนการใช้งานบ่อฝังกลบติดตั้งแล้วเสร็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๐๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งการก่อสร้างบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุอื่นที่ไม่ใช้แล้ว (บ่อ A๒) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แล้วเสร็จและขอเปิดใช้งานระบบการอนุญาตแบบอัติโนมัติ (การจัดการวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว) เห็นควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับกากอุตสาหกรรมที่ไม่เป็นของเสียอันตรายเข้ามาฝังกลบได้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ออก ๐๓๐๕ (ก.๒)/๒๗๑๑ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แจ้งว่า โรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และเครื่องจักรอยู่ในสภาพที่สามารถประกอบกิจการต่อไปได้เป็นปกติ โดยมีข้อเสนอแนะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พึงระมัดระวังเป็นพิเศษ เรื่องป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ เนื่องจากเสียงดังจากเครื่องจักร/คนงาน การทำงานกลางคืน กลิ่นเหม็น ผุ่นละออง จอตรรับ/ส่งของนอกโรงงาน กีดขวางทางจราจร การกำจัดเศษวัสดุและสิ่งปฏิกูล การปฏิบัติงานหรือวางสิ่งขิงนอกโรงงาน และการควบคุมป้องกันมิให้เกิดปัญหามลพิษจากของเสียอันตราย อากาศเสีย สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วซึ่งมีวัตถุประสงค์ปนอยู่ด้วย ทั้งนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจกระทำการตรวจสอบโรงงานเป็นระยะตามแผนปฏิบัติการตรวจโรงงานต่อไป

/ส่วนกรณี...

ส่วนกรณีกรมทรัพยากรน้ำบาดาลได้มีหนังสือ ที่ ทส ๐๗๐๗/๙๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ รายงานผลการตรวจสอบการปนเปื้อนในน้ำบาดาลพื้นที่โดยรอบโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ว่าตรวจพบโลหะหนักและสารพิษ สารอินทรีย์ และสารอินทรีย์ระเหยง่าย โดยประเภทของสารอินทรีย์และสารอินทรีย์ระเหยง่ายที่ตรวจพบในน้ำบาดาลระดับต้น น้ำคลองธรรมชาติและน้ำบาดาลระดับลึกภายในหมู่บ้านมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับคุณสมบัติทางเคมีของน้ำชะขยะภายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น เป็นกรณีเดียวกับที่กรมทรัพยากรน้ำบาดาลมีหนังสือ ที่ ทส ๐๗๐๗/๘๒๖ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ รายงานผลการตรวจสอบการปนเปื้อนในน้ำบาดาลพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณารายงานผลการตรวจสอบคุณภาพน้ำของกรมทรัพยากรน้ำบาดาลดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่า คุณภาพน้ำบาดาลระดับต้นจากบ่อส่งเหตุการณ์ที่ ๓ ภายในโรงงาน มีสารเบนซีนสูงเกินเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินภายในโรงงาน (ค่าที่ตรวจพบ ๒๐๘ ไมโครกรัมต่อลิตร มาตรฐานกำหนดไว้ไม่เกิน ๒๐๐ ไมโครกรัมต่อลิตร) ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๔๒๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการตามข้อ ๑๐ ของกฎกระทรวงควบคุมการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินภายในบริเวณโรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๙ แล้ว กล่าวคือ ในกรณีที่ปรากฏตามรายงานผลการตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดินว่าการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินโรงงานใดสูงกว่าเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน ผู้ประกอบกิจการโรงงานนั้น ต้องจัดให้มีการทำรายงานเสนอมาตรการควบคุมการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินและมาตรการลดการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินให้ไม่สูงกว่าเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน และส่งรายงานดังกล่าวให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมหรือสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดที่โรงงานตั้งอยู่ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ตรวจพบว่าภายในบริเวณโรงงานมีการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินสูงกว่าเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน ทั้งนี้ ให้กำหนดระยะเวลาที่คาดว่าจะสามารถดำเนินการลดการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินให้ไม่สูงกว่าเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินไว้ในรายงานดังกล่าวด้วยแล้ว สำหรับน้ำบาดาลระดับลึกที่อยู่ใกล้กับโรงงาน (บ้านป่าลำไย) มีโลหะหนักและสารพิษประเภทนิกเกิลสูงเกินมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และยังตรวจพบสารอินทรีย์ระเหยสูงเกินมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน กรมทรัพยากรน้ำบาดาลแนะนำควรหลีกเลี่ยงการใช้น้ำบาดาลระดับลึกเพื่อการอุปโภคบริโภค หรือหากมีความจำเป็นต้องใช้น้ำบาดาล ต้องทำการปรับปรุงคุณภาพน้ำบาดาลให้อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมตามมาตรฐานน้ำบาดาลที่จะใช้บริโภคได้ก่อน ซึ่งกรณีนี้ทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ให้ความช่วยเหลือบ้านป่าลำไยแล้ว อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อยู่ระหว่างการจัดทำมาตรการควบคุมและลดการปนเปื้อนน้ำใต้ดินเพื่อเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาตามระเบียบกฎหมายต่อไป ส่วนผลการวิเคราะห์น้ำนอกเหนือจากนี้ กรมทรัพยากรน้ำบาดาลนำเสนอในเชิงแนะนำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเฝ้าระวัง

/สำหรับ...

สำหรับเหตุการณ์วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่คณะทำงานไตรภาคีฯ ได้รับแจ้งว่า ประชาชนยังได้รับความเดือดร้อนจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่กรมควบคุมมลพิษ เจ้าหน้าที่สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอศรีเทพได้ร่วมกันตรวจสอบพื้นที่พบว่า มีการกองเก็บขยะด้านนอกพื้นที่บ่อฝังกลบ เมื่อมีลมพัดทำให้มีฝุ่นซีเมนต์ปลิวฟุ้งตามลมและมีกลิ่นรบกวน และพบว่า แผ่นพลาสติกที่ใช้ปิดคลุมบ่อฝังกลบที่ ๑ มีสภาพชำรุดฉีกขาด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔ (๒)/๖๕๐ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน ดังนี้ (๑) ห้ามกองเก็บสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วด้านนอกพื้นที่บ่อฝังกลบ และในกรณีที่ต้องมีการเก็บไว้ในอาคารโรงงานเพื่อรอการฝังกลบ จะต้องเก็บไว้ในภาชนะที่เหมาะสมและปิดมิดชิด (๒) ให้จัดทำมาตรการหรือแผนงานแนวทางในการป้องกันกลิ่นเหม็น และแนวทางหรือรายละเอียดวิธีการป้องกันฝุ่นฟุ้งกระจายที่เกิดจากกระบวนการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว รวมทั้ง รายละเอียดแผนงานการปิดทับชั้นสุดท้ายของบ่อฝังกลบที่ ๑ เพื่อไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ โดยมีคำรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ส่งให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบูรณ์พิจารณา ทั้งนี้ ข้อ ๑ ให้ปฏิบัติทันทีที่ได้รับทราบคำสั่งนี้ ข้อ ๒ ให้ดำเนินการแล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะตรวจติดตามผลเป็นระยะต่อไป ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๔๒๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ถึงผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและเตือนภัยมลพิษโรงงานภาคเหนือ กรมโรงงานอุตสาหกรรม ขอให้ส่งเจ้าหน้าที่ไปเก็บตัวอย่างน้ำผิวดินและน้ำในบ่อสังเกตการณ์ในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อตรวจวิเคราะห์หาค่าโลหะหนักและสารจำพวก VOCs ในช่วงเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๕ เพื่อจะได้ใช้เป็นข้อมูลพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องตามอำนาจหน้าที่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ส่งเจ้าหน้าที่มาเก็บตัวอย่างน้ำในโรงงานระหว่างวันที่ ๑๙ - ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๕ จากนั้น ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและเตือนภัยมลพิษโรงงานภาคตะวันออกมีหนังสือ ที่ ออก ๐๓๑๐.๐๓/๕๓๘ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ รายงานการตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างน้ำต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ตรวจพบบ่อสังเกตการณ์ที่ขุดขึ้นก่อนหน้าและใช้สำหรับเก็บตัวอย่างน้ำใต้ดินภายในโรงงาน จำนวน ๙ บ่อ และจากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่มีบ่อสังเกตการณ์ที่พบน้ำใต้ดินอยู่ภายในบ่อ สามารถเก็บตัวอย่างน้ำใต้ดินได้จำนวน ๔ บ่อ ได้แก่ บ่อที่ ๑ บ่อที่ ๓ บ่อที่ ๕ และบ่อที่ ๙ จากการวิเคราะห์คุณภาพน้ำใต้ดินจากบ่อสังเกตการณ์ (น้ำหลังจากการถ่ายน้ำทิ้ง) บ่อที่ ๑ บ่อที่ ๓ บ่อที่ ๕ และบ่อที่ ๙ มีค่าปริมาณโลหะเป็นไปตามเกณฑ์การปนเปื้อนในน้ำใต้ดินตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน การตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดิน การแจ้งข้อมูลรวมทั้งการจัดทำรายงานผลการตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดินและรายงานเสนอมาตรการควบคุม และมาตรการลดการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน

/พ.ศ. ๒๕๕๙...

พ.ศ. ๒๕๕๙ และพบว่าโลหะแมงกานีส (Mn) บ่อที่ ๑ บ่อที่ ๓ บ่อที่ ๕ และบ่อที่ ๙ มีค่า ๑.๕ ๑.๕ ๐.๓๑ และ ๕.๐ mg/L ตามลำดับ ซึ่งไม่เกินเกณฑ์มาตรฐานการปนเปื้อนในน้ำใต้ดินตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมดังกล่าว (๓๓ mg/L) แต่มีค่าเกินเกณฑ์มาตรฐานตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน (๐.๕ mg/L) สำหรับโลหะพลวง (Sb) เบริลเลียม (Be) แพลเลียม (TL) และปรอท (Hg) อยู่ระหว่างการวิเคราะห์ทดสอบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ผลการตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างน้ำส่วนใหญ่มีค่าไม่เกินมาตรฐาน มีเพียงค่าแมงกานีสที่มีค่าเกินมาตรฐานตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) อย่างไรก็ตาม แมงกานีสและโลหะหนักต่างๆ สามารถตรวจพบการปนเปื้อนในดินและน้ำได้บางพื้นที่ เนื่องจากเป็นแร่ธาตุที่มีอยู่ในธรรมชาติ จากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีการสั่งการและกำกับดูแลการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด และได้มีการประสานงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้มีการตรวจสอบและออกคำสั่งตามกฎหมายให้มีการหยุดประกอบกิจการโรงงานเพื่อปรับปรุงแก้ไข ซึ่งเป็นไปตามแนวทางการปฏิบัติงานของกระทรวงอุตสาหกรรมแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องขอให้ศาลมีคำสั่งปิดโรงงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น เห็นว่า การจะสั่งปิดโรงงานได้จะต้องมีการกระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยได้หยุดประกอบกิจการตามคำสั่งและปรับปรุงแก้ไขภายในเวลาที่กำหนดแล้ว จึงไม่มีเหตุที่จะต้องมีคำสั่งปิดโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ สำหรับการขอให้มีการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมนั้น ปัจจุบันยังไม่ปรากฏโดยชัดแจ้งว่าการประกอบกิจการโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีการก่อความเสียหายต่อพื้นที่ใด ที่จะต้องดำเนินการฟื้นฟูแต่อย่างใด จากข้อเท็จจริงข้างต้น จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ปฏิบัติตามหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว มิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรแต่อย่างใด

ศาลมีคำสั่งลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ทำคำให้การยื่นต่อศาล นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ได้รับแจ้งคำสั่งศาลโดยชอบแล้ว แต่มิได้ดำเนินการตามคำสั่งศาลแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้การต่อศาลว่า เดิมพื้นที่โรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นของบริษัท ไชวгимฮวด ดิชโพส เวชท์ (๑๙๙๙) จำกัด ซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วที่เป็นของเสียอันตราย มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ต่อมา ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ บริษัท ไชวгимฮวด ดิชโพส เวชท์ (๑๙๙๙) จำกัด ได้รับใบอนุญาตให้ขยายโรงงานเพื่อประกอบกิจการ และได้เปิดบ่อทิ้งขยะ (บ่อที่ ๑) ประกอบกิจการดังกล่าวเรื่อยมา จากนั้น ประชาชนและชาวบ้านที่พักอาศัยอยู่ใกล้พื้นที่ของโรงงานได้มีการร้องเรียนเรื่องปัญหามลพิษที่เกิดจาก

/การประกอบ...

การประกอบกิจการดังกล่าวจนบริษัท ไชวภิรมฮวด ดิซโพล เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด ไม่สามารถประกอบกิจการได้และปิดกิจการไป หลังจากบริษัท ไชวภิรมฮวด ดิซโพล เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด ดำเนินการปิดกิจการแล้ว เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ บริษัท วิน โพรเสส จำกัด ได้ซื้อโรงงานและขอรับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากบริษัท ไชวภิรมฮวด ดิซโพล เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด ต่อมา วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ซื้อโรงงานและขอรับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากบริษัท วิน โพรเสส จำกัด จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ประกอบกิจการคัดแยกฝักรวมสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุอื่นที่ไม่ใช่แล้วตามที่ได้รับอนุญาตดังกล่าวเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีวิธีการและขั้นตอนดำเนินการคือ เริ่มจากผู้ก่อกำเนิดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ติดต่อเข้ามาผ่านระบบสำรวจระบบอนุญาตทางอิเล็กทรอนิกส์ จากนั้น ผู้ก่อกำเนิดจะส่งตัวอย่างของเสียให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มาทำการวิจัยคัดแยกประเภทของเสียว่าจะสามารถส่งกำจัดที่โรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ สาขาอำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ได้หรือไม่ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ทำการวิเคราะห์ทางห้องปฏิบัติการที่ขึ้นทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรมแล้ว และเห็นว่าของเสียดังกล่าวไม่เป็นอันตรายและอยู่ในเงื่อนไขที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ สามารถรับกำจัดด้วยการฝังกลบได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงตกลงรับกำจัดของเสีย จากนั้น จะมีการรับของเสียจากผู้ก่อกำเนิดของเสียมาจัดการฝังกลบแบบลักษณะวันต่อวัน ซึ่งในส่วนบ่อฝังกลบขยะบ่อที่ ๒ ในการคัดแยกและฝังกลบจะถูกเปลี่ยนแปลงเป็นพลังงานทดแทนเพื่อผลิตไฟฟ้าในภาครัฐต่อไป

กรณีผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และชาวบ้านได้ร้องเรียนว่าการประกอบกิจการคัดแยกฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เกิดกลิ่นเหม็น ปล่อยน้ำเสีย และมีสารปนเปื้อน นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เห็นว่า กลุ่มชาวบ้านที่ร้องเรียนดังกล่าวเป็นกลุ่มเดิมที่เคยร้องเรียนการประกอบกิจการของบริษัท ไชวภิรมฮวด ดิซโพล เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด มาก่อน เนื่องจากไม่เชื่อมั่น ขาดความเข้าใจและกลัวว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะกระทำการในลักษณะเช่นเดียวกับบริษัท ไชวภิรมฮวด ดิซโพล เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด และไม่ยอมรับฟังว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการเฉพาะการฝังกลบที่ไม่เป็นอันตรายเท่านั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ถูกร้องเรียนจากกลุ่มคนดังกล่าว จะมีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเจ้าหน้าที่ของกรมโรงงานอุตสาหกรรมเข้ามาตรวจสอบทุกครั้ง หากเห็นว่าสมควรปรับปรุงแก้ไข เจ้าหน้าที่ก็จะแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทำการปรับปรุงแก้ไข ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ทำการแก้ไขปัญหาคำสั่งของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวด้วยความเรียบร้อยตลอดมา จนได้รับอนุญาตจากภาครัฐให้ประกอบกิจการเรื่อยมา สำหรับปัญหาบ่อขยะบ่อที่ ๑ นั้น ได้ดำเนินการมานานตั้งแต่เจ้าของเดิมแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ทราบว่าเป็นบ่อขยะบ่อที่ ๑ ฝังกลบของเสียอันตรายประเภทใดบ้าง และก่อให้เกิดปัญหาต่อสิ่งแวดล้อมในดินและน้ำใต้ดินอย่างไรบ้าง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้แก้ไขปัญหาด้วยการปิดบ่อฝังกลบบ่อที่ ๑ ทั้งที่บ่อที่ ๑ ยังสามารถฝังกลบขยะได้อีก จากนั้นได้ทำการปลูกต้นไม้โดยรอบบ่อที่ ๑ ซึ่งวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้แจ้งแผนการดำเนินงานในการปิดบ่อขยะบ่อที่ ๑ ให้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ทราบแล้ว...

ทราบแล้ว และช่วงเดือนกันยายน ๒๕๖๔ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๖๕ ประมาณ ๖ เดือนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปิดกิจการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจนเรียบร้อยระหว่างนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ทำการขออนุญาตเปิดบ่อฝังกลบบ่อที่ ๒ จนผ่านมาตรฐาน และได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ดำเนินการประกอบกิจการอีกครั้งเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ประกอบกิจการคัดแยกฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว โดยไม่มีปัญหาและการร้องเรียนใดๆ ซึ่งชาวบ้านที่พักอาศัยอยู่ใกล้บริเวณโรงงาน ไม่ได้รับผลกระทบจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และไม่มีการร้องเรียนหรือแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่อย่างใด มีแต่กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่ซึ่งเป็นชาวบ้านที่มีการร้องเรียนมาแต่เดิม และมีที่พักอยู่อาศัยห่างจากโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประมาณ ๕๐๐ เมตร ถึง ๑ กิโลเมตร ที่อ้างว่าได้รับผลกระทบเรื่องน้ำบาดาลและสภาพผิวดินที่มีค่าเกินมาตรฐาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เห็นว่าตามสภาพแล้วน้ำบาดาลจะมีสารปนเปื้อนจากโลหะหนักต้องใช้เวลาเป็นสิบปี โลหะหนักที่อยู่หน้าดินหรือผิวดินจึงจะซึมผ่านลงชั้นดินไปถึงชั้นน้ำบาดาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พึ่งประกอบกิจการได้เพียง ๕ - ๖ ปี อีกทั้ง ได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และขั้นตอนของกฎหมาย โดยไม่มีการลักลอบนำขยะอันตรายเข้ามาฝังกลบ ทั้งนี้ ผลการตรวจสอบว่ามีค่าเกินมาตรฐานดังกล่าวไม่ได้เป็นผลยืนยันชัดเจนว่าเกิดจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ส่วนที่กรมควบคุมมลพิษมีหนังสือ ที่ ทส ๐๓๐๗/๑๔๖๕๙ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ เห็นว่า จากการเก็บตัวอย่างน้ำบริเวณโรงงานจำนวน ๕ จุดในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนัก และสารมลพิษอื่นๆ ในน้ำชะและน้ำซังภายในโรงงาน ซึ่งมีค่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรมและเขตประกอบการอุตสาหกรรม ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๙ นั้น เห็นว่าตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมดังกล่าว “น้ำทิ้ง” หมายความว่า น้ำที่เกิดจากการประกอบกิจการ น้ำจากการใช้น้ำของคน หรือน้ำจากกิจกรรมอื่นในโรงงานอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรม หรือเขตประกอบการอุตสาหกรรมที่จะระบายลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือสิ่งแวดล้อม แต่ไม่ใช่น้ำในจุดที่ ๑ จุดที่ ๔ และจุดที่ ๕ ในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ใช่ น้ำที่จะระบายลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม แต่เป็นน้ำที่อยู่ภายในโรงงานที่จะนำไปบำบัดในระบบน้ำเสีย และบ่อสุดท้ายของระบบบำบัดน้ำเสียคือบ่อ Wetland น้ำในจุดที่ ๑ จุดที่ ๔ และจุดที่ ๕ จึงไม่ใช่ น้ำทิ้งตามประกาศดังกล่าว ส่วนผลการตรวจน้ำบริเวณจุดที่ ๒ น้ำในบ่อ Wetland ซึ่งเป็นบ่อสุดท้ายของระบบบำบัดน้ำเสีย และจุดที่ ๓ น้ำซังบริเวณบ่อฝังกลบที่ ๔ มีค่าเป็นไปตามมาตรฐาน แสดงให้เห็นว่า น้ำต่างๆ ภายในโรงงานเมื่อนำไปเข้าระบบบำบัดแล้วจะอยู่ในบ่อ Wetland ซึ่งเป็นบ่อสุดท้ายของระบบบำบัดน้ำเสียจะมีค่าเป็นไปตามมาตรฐาน

/ตามประกาศ...

ตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมฯ ส่วนการเก็บตัวอย่างน้ำผิวดินบริเวณใกล้เคียงโรงงานมาตรวจสอบ จำนวน ๔ จุด จุดที่ ๑ บริเวณร่องน้ำสาธารณะด้านท้ายโรงงานฝั่งตะวันตก และจุดที่ ๒ บริเวณร่องน้ำสาธารณะด้านท้ายโรงงานฝั่งตะวันออกที่พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย และโลหะหนักบางชนิดนั้น เห็นว่า น้ำโดยทั่วไปจะเป็นน้ำธรรมชาติหรือน้ำประปา ย่อมมีการปนเปื้อนต่างๆ เพียงแต่ต้องอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด การพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์และโลหะหนักแต่ไม่ระบุค่า จึงถือไม่ได้ว่าจะก่อให้เกิดอันตราย ส่วนน้ำจุดที่ ๓ บริเวณจุดต้นน้ำคลองนา และจุดที่ ๔ บริเวณจุดท้ายน้ำคลองนามีค่าเป็นไปตามมาตรฐานเมื่อเทียบเคียงมาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน ประเภทที่ ๔ ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน ซึ่งเป็นแหล่งน้ำที่ได้รับน้ำทิ้งจากกิจกรรมบางประเภทและสามารถเป็นประโยชน์เพื่อ (ก) การอุปโภคและบริโภคโดยต้องผ่านการฆ่าเชื้อโรคตามปกติ และผ่านกระบวนการปรับปรุงคุณภาพน้ำเป็นพิเศษก่อน และ (ข) การอุตสาหกรรม ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๓๗ ส่วนการเก็บตัวอย่างน้ำใต้ดินของประชาชนและประปาบาดาลของหมู่บ้านบริเวณใกล้เคียงโรงงานมาตรวจสอบ จำนวน ๔ จุด จุดที่ ๑ บ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณจำปา สุริยมาศ อยู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือห่างจากโรงงานประมาณ ๒๕๐ เมตร จุดที่ ๒ ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ อยู่ทิศเหนือห่างจากโรงงาน ๕๐๐ เมตร และจุดที่ ๓ บ่อน้ำใต้ดินใกล้ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ อยู่ทิศเหนือห่างจากโรงงาน ๕๐๐ เมตร มีค่าเป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ สำหรับจุดที่ ๔ บ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณลำไย คำแสน ที่อยู่ทิศตะวันตกห่างจากโรงงาน ๒๐๐ เมตร พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) และโลหะหนักหลายชนิด มีค่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) นั้น เห็นว่า น้ำจุดที่ ๔ อยู่ใกล้บ่อสังเกตการณ์บ่อที่ ๑ ของโรงงาน ซึ่งน่าจะอยู่ในทิศทางน้ำใต้ดินแนวเดียวกัน แต่ผลการตรวจน้ำบ่อสังเกตการณ์บ่อที่ ๑ มีค่าไม่เกินมาตรฐานและการปนเปื้อนต่างๆ ที่ตรวจพบในน้ำจุดที่ ๔ นี้ มีค่าสูงกว่าค่าต่างๆ ที่ตรวจพบในโรงงานมากเป็นสิบๆ เท่า ซึ่งหากโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นแหล่งกำเนิดการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่ายและโลหะหนักหลายชนิดจริง เหตุใดจึงตรวจพบค่าสารต่างๆ ในโรงงานบางชนิดน้อยกว่า และบริเวณน้ำจุดที่ ๔ บ้านคุณลำไย และบริเวณพื้นที่ใกล้เคียง ชาวบ้านได้ทำอาชีพเกษตรกรรม โดยการปลูกอ้อย ปลูกข้าวโพดมาเป็นเวลาหลายสิบปี ซึ่งอาจมีการใช้ยาปราบศัตรูพืช ยาฆ่าหญ้า ปุ๋ย และสารเคมีอื่นๆ ที่สามารถเป็นผู้ก่อสารปนเปื้อนต่างๆ ขึ้นได้ อีกทั้ง บ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไยอยู่ห่างจากบ่อเกรอะและพื้นที่น้ำทิ้งจากกิจกรรมประมาณ ๑๐ เมตร อยู่ในพื้นที่

/ลุ่มต่ำ...

กลุ่มต่ำ บริเวณรอบบ่อไม่มีการป้องกันน้ำไหลเข้าบ่อ สภาพของบ่ออาจทำให้สิ่งสกปรกหรือสารปนเปื้อนไหลซึมลงบ่อได้ ส่วนการตรวจวัดสารอินทรีย์ระเหยง่ายของบ้านเรือนประชาชนที่อยู่ใกล้โรงงานจำนวน ๔ จุด จุดที่ ๑ บ้านผู้ฟ้องคดีที่ ๙ อยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ ๔๕๐ เมตร จุดที่ ๒ บ้านคุณบัวลอย แสงเดือน อยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศเหนือประมาณ ๔๐๐ เมตร จุดที่ ๓ บ้านคุณลำไย คำแสน อยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๒๐๐ เมตร และจุดที่ ๔ บ้านคุณสำรวม ประจวบสุขสิริ อยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๑.๕ กิโลเมตร ผลการตรวจพบว่า ทั้ง ๔ จุด มีค่าไม่เกินค่าเผื่อระวางสำหรับสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง กำหนดค่าเผื่อระวางสำหรับสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๑ ส่วนผลการตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ในอากาศภายในโรงงานและบริเวณบ้านประชาชนโดยรอบ ด้วยเครื่องมือตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ด้วยระบบอินฟราเรด จุดที่ ๑ บริเวณบ่อฝังกลบที่ ๑ ของโรงงาน พบค่าคาร์บอนไดออกไซด์และเมทิลเมอร์แคปแทนเกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นสูงสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นและจุดที่ ๒ บริเวณบ้านประชาชนอยู่ห่างจากบ่อฝังกลบไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ ๓๕๐ เมตร พบค่าคาร์บอนไดออกไซด์และเมทิลเมอร์แคปแทนเกินค่าความเข้มข้นสูงสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารได้ จำนวนหลายค่ามีความแตกต่างกันนั้น เหตุใดค่าคาร์บอนไดออกไซด์ที่วัดได้ในโรงงานจึงต่ำกว่าค่าคาร์บอนไดออกไซด์ที่วัดได้บริเวณบ้านประชาชนเป็นจำนวนมาก ซึ่งไม่สามารถที่จะวัดค่าต่างๆ แล้วได้ค่าที่แตกต่างกันดังกล่าว และการที่กรมควบคุมมลพิษได้ตรวจสอบพื้นที่เก็บตัวอย่างน้ำใต้ดินในบ่อสังเกตการณ์ภายในโรงงานภายหลังจากกรมทรัพยากรน้ำบาดาลดำเนินการเป่าล้างบ่อสังเกตการณ์ เก็บตัวอย่างน้ำใต้ดินบริเวณสวนยางของประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ ๕๐ เมตร เก็บตัวอย่างน้ำขังบริเวณพื้นที่โรงงานห่างจากบ่อฝังกลบที่ ๑ ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ ๕๐ เมตร และเก็บตัวอย่างน้ำผิวดินบริเวณสระน้ำในพื้นที่เอกชนตั้งอยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๓๐๐ เมตร พบว่า มีค่าเป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ส่วนบ่อสังเกตการณ์ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ น้ำขังบริเวณพื้นที่โรงงาน สระน้ำในพื้นที่เอกชนตั้งอยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๓๐๐ เมตร มีค่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติดังกล่าว นั้น เห็นว่าน้ำที่ตรวจในโรงงานไม่ใช่ น้ำทิ้ง ซึ่งการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมีเกณฑ์แตกต่างจากเกณฑ์ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมดังกล่าว และกรณีที่กรมทรัพยากรน้ำบาดาลได้ตรวจสอบตัวอย่างน้ำชะ/น้ำทิ้ง ตัวอย่างน้ำใต้ดิน

/และตัวอย่าง...

และตัวอย่างน้ำผิวดินในโรงงานและน้ำใต้ดินของประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงาน จำนวน ๙ ราย แล้วพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย โลหะหนักมีค่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เพียง ๑ ราย คือบ้านคุณลำไยจากจำนวน ๙ เห็นว่า การเก็บตัวอย่างน้ำที่บ้านคุณลำไยไม่ได้เกิดจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ทำการเก็บตัวอย่างน้ำและดินภายในโรงงานนำไปตรวจวิเคราะห์จากห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ที่มีมาตรฐานได้รับการรับรองและขึ้นทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรมเช่นกัน ซึ่งปรากฏผลการตรวจวิเคราะห์ค่าแหล่งน้ำและดินที่ตรวจสอบมีค่าไม่เกินค่ามาตรฐานของกรมโรงงานอุตสาหกรรมแต่อย่างใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติดังกล่าว รวมทั้ง กฎ ข้อบังคับ และระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว ส่วนของการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินได้ปฏิบัติตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน การตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดิน การแจ้งข้อมูลรวมทั้งการจัดทำรายงานผลการตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดินและรายงานเสนอมาตรการควบคุมและมาตรการลดการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน พ.ศ. ๒๕๕๙ แต่กรมควบคุมมลพิษกลับพิจารณาหลักเกณฑ์ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ซึ่งเป็นคนละเกณฑ์กัน การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่นำคดีมาฟ้องต่อศาลโดยอาศัยเหตุการณ์เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ นั้น เห็นว่าวันดังกล่าวมีฝนตกหนัก ถนนลบบ่อฝังกลบเป็นดินโคลน รถบรรทุกไม่สามารถขนขยะลงไปที่บ่อได้ คนขับรถจึงได้เทไว้ข้างๆ บ่อ เพื่อรอการกำจัด เมื่อลมพัดจึงทำให้ฝุ่นฟุ้งกระจายไปทั่วในวันดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว เมื่อเจ้าหน้าที่ของกรมควบคุมมลพิษเจ้าหน้าที่สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเพชรบูรณ์ เจ้าหน้าที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบูรณ์ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอศรีเทพเข้ามาตรวจสอบเมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๕ พบเพียงกองฝุ่นบริเวณปากบ่อซึ่งไม่ใช่วัตถุอันตราย และไม่มีการกักเก็บและได้รับการแก้ไขเป็นปกติแล้ว โดยไม่ทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพแต่อย่างใด และเหตุดังกล่าวไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้น ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นประจำ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่มีเจตนาที่จะทำให้เกิดและตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๕ เป็นเวลา ๒ เดือน ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วในบ่อที่ ๒ มา ก็ไม่เคยเกิดปัญหาใดๆ กรณีผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการก่อให้เกิดปัญหามลพิษ ปัญหาน้ำบาดาล และการปล่อยของเสียสู่แหล่งน้ำธรรมชาติและลักลอบนำของเสียอันตรายเข้ามาฝังกลบนั้น ไม่เป็นความจริงและเป็นการกล่าวอ้างโดยไม่มีพยานหลักฐาน ส่วนการขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการฟื้นฟูผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมเป็นการกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้กระทำผิดกฎหมายและเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปิดกิจการ เป็นการใส่ร้ายผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทั้งที่

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ได้กระทำการดังกล่าว ส่วนปัญหาเรื่องกลิ่น ผุน และน้ำภายในโรงงานที่มีค่าเกินมาตรฐานนั้น เกิดขึ้นเฉพาะบ่อฝังกลบในโรงงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เท่านั้น ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้อยู่อาศัยในบริเวณโดยรอบ และปัจจุบันได้ดำเนินการแก้ไขไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ฟ้องคดีทั้งสองแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วเป็นไปตามมาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด และสามารถอยู่ร่วมกับชาวบ้านและชุมชนได้เป็นอย่างดี มีการจ้างงานในชุมชนมาเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีการช่วยเหลือชุมชน เช่น เจาะบ่อน้ำบาดาลทำประปาหมู่บ้านม่วงชุม และอื่นๆ นอกจากนี้ ได้มีการสอบถามสุขภาพความเป็นอยู่และความต้องการของชาวบ้านและชุมชนมาโดยตลอด และก่อนที่จะประกอบกิจการรับกำจัดขยะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ตรวจสอบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วว่าอยู่ในเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ซึ่งมีการตรวจสอบผลพิจารณาอนุญาตทางระบบอิเล็กทรอนิกส์เพื่อมาวิจัยทางห้องปฏิบัติการก่อน เมื่อทำการวิเคราะห์อยู่ในเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ สามารถรับบริการได้ จึงจะเข้าสู่กระบวนการขนย้ายเพื่อกำจัดด้วยวิธีฝังกลบต่อไป โดยการประกอบกิจการดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ตรวจสอบและแก้ไขปัญหามาโดยตลอด จนได้การรับรองระบบการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ISO ๑๔๐๐๑ และได้รับประกาศนียบัตรจากกรมโรงงานอุตสาหกรรมและใบรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว Green Industry จากกระทรวงอุตสาหกรรม และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ดำเนินการตรวจสอบสุขภาพให้กับพนักงาน และประชาชนหมู่ที่ ๔ บ้านม่วงชุม ตำบลคลองกระดังง อำเภอสรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ และจัดกิจกรรม CSR ช่วยเหลือชุมชนมาตลอด ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๕ และได้รับการตรวจสอบระบบการจัดการกากอุตสาหกรรมให้ไปตามหลักมาตรฐานโรงงาน และเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดกับประชาชนและสิ่งแวดล้อมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงทำการปิดบ่อฝังกลบบ่อที่ ๑ และขอเปิดบ่อฝังกลบบ่อที่ ๒ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการต่อไปได้ อีกทั้ง ได้ดำเนินการตรวจวัดคุณภาพน้ำใต้ดินจากบ่อสังเกตการณ์ ตรวจวัดคุณภาพดินภายในโรงงาน และตรวจวัดคุณภาพน้ำใต้ดินในรายงาน EIA Monitoring และตรวจวัดคุณภาพอากาศในรายงาน EIA Monitoring โดยมีค่าวัดอยู่ในเกณฑ์ตามมาตรฐาน

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองสืบสืบคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๕ ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาต กำกับดูแล สั่งการ อนุมัติ และเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการมาจากบริษัท วิน โพรเซส จำกัด และบริษัท ไชว์กิมฮวด ดิซโพส เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะต้องประกอบกิจการให้ถูกต้องตามเงื่อนไขตามใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานที่ได้รับโอนมา เมื่อการประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดี

/ทั้งสืบ...

ทั้งสิบลีและประชาชนในพื้นที่ โดยเกิดกลิ่นเหม็นรบกวน ปล่อยน้ำเสียออกสู่แหล่งน้ำสาธารณะ ทำให้น้ำบนผิวดินและใต้ดินมีสารปนเปื้อน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับไม่ได้ตรวจสอบเพื่อหาสาเหตุของการปนเปื้อนที่เกิดขึ้นในพื้นที่โรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งนับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ จนถึงปัจจุบันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขการประกอบกิจการตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ จำนวนหลายครั้ง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ประกอบกับกรมควบคุมมลพิษ และกรมทรัพยากรน้ำบาดาลได้ลงพื้นที่ตรวจสอบโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แล้ว เห็นว่าการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก่อให้เกิดการรั่วไหลของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) และโลหะหนักออกสู่ภายนอกโรงงาน ซึ่งสารอินทรีย์ระเหยง่ายและโลหะหนักดังกล่าว เป็นสารที่ก่อให้เกิดโรคมะเร็ง หากมีการสะสมในน้ำหรืออากาศจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายของมนุษย์และสิ่งมีชีวิตได้ในระยะยาว ซึ่งหลังจากพบการรั่วไหลของสารอินทรีย์ดังกล่าว ยังไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้ามากำกับดูแลจัดการตรวจสอบหรือดำเนินการเพื่อให้มีมาตรการระงับยับยั้งการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่ปล่อยให้เกิดเหตุดังกล่าวขึ้นเป็นระยะเวลานานกว่า ๔ ปี จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้กระทำการเพื่อควบคุมป้องกันปัญหาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและลดความเสียหายที่เกิดขึ้นแต่อย่างใด อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องดำเนินการฟื้นฟูแก้ไขพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อกฎหมาย เมื่อพิจารณาผลการตรวจสอบการปนเปื้อนของสารเคมีระเหยง่ายและโลหะหนักที่ปรากฏในแหล่งน้ำสาธารณะต่างๆ ล้วนมีข้อบ่งชี้ชัดเจนว่าเป็นสารเคมีที่เกิดจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับดำเนินการอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นำขยะของเสียอุตสาหกรรมเข้ามาฝังกลบในบ่อฝังกลบบ่อที่ ๒ ได้ ทั้งที่บ่อที่ ๑ มีการลักลอบนำสารเคมีหรือวัตถุอันตรายเข้ามาฝังกลบโดยไม่ถูกต้อง และไม่มีระบบป้องกันการรั่วซึมจนทำให้เกิดการปนเปื้อนของสารเคมี ซึ่งเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขของใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการฝังกลบขยะในบ่อที่ ๒ และดำเนินการเพียงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดดำเนินการฝังกลบในบ่อที่ ๑ นั้น ยังมีใช่เป็นการแก้ไขปัญหาที่จะเป็นการหยุดหรือระงับเหตุรำคาญต่อสิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าผลการตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างน้ำของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่ตรวจพบค่าของสารตะกั่ว ผลการตรวจน้ำดังกล่าว มีใช่ “น้ำทิ้ง” ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากโรงงาน พ.ศ. ๒๕๖๐ นั้น ไม่สามารถรับฟังได้ เนื่องจากการจะใช้เกณฑ์ใดในการตรวจสอบก็ต้องพิจารณาถึงสาระสำคัญของการพิสูจน์ให้ได้ว่าสารปนเปื้อนโลหะหนักเหล่านั้น มีการรั่วไหลหรือซึมมาจากพื้นที่ใด และเป็นพื้นที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องกำกับดูแล

/และแก้ไข...

และแก้ไขหรือไม่ แม้การตรวจสอบจะมีได้ตรวจจากน้ำทิ้งโรงงานอุตสาหกรรมก็ตาม แต่สารโลหะหนักที่ตรวจพบนั้นมีการบ่งชี้ถึงการรั่วไหลหรือปนเปื้อนของมลพิษแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีคำสั่งปิดโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทราบปัญหาการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นรบกวน ฝุ่นฟุ้งกระจาย และสารปนเปื้อนในน้ำ ส่งผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่พักอาศัยในพื้นที่ดังกล่าวมาโดยตลอด ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ จนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีการประชุมแก้ไขปัญหาดังกล่าวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำนวนหลายครั้ง แต่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ ส่วนกรณีมีการชุมนุมประท้วงหรือเรียกร้องจากชาวบ้าน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการเพียงออกคำสั่งตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยไม่ดำเนินการเชิงรุกเพื่อให้มีการปรับปรุงแก้ไข และตรวจสอบสาเหตุปัญหาการรั่วไหลที่ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นและการปนเปื้อนของน้ำแต่อย่างใด และการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น ถือเป็น การขยายระยะเวลาให้มีการปรับปรุงแก้ไขต่อไปเท่านั้น โดยไม่เคยเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้มีคำสั่งปิดโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่อย่างใด ซึ่งตลอดระยะเวลากว่า ๓ ปี ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ประกอบกิจการทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการเพียงใช้มาตรการตามมาตรา ๓๗ มิได้มีการยกระดับให้มีการออกคำสั่งตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จนปล่อยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นำของเสียอุตสาหกรรมเข้ามาฝังกลบในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง และไม่ดำเนินการเพื่อปกป้องป้องกันความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อม อันจะส่งผลกระทบต่อประชาชนและทรัพยากรของชาติโดยรวม นอกจากนั้น กรมควบคุมมลพิษ และกรมทรัพยากรน้ำบาดาลได้มีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบการปนเปื้อนของสารเคมีกลุ่มสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) และโลหะหนักในหลายพื้นที่โดยรอบโรงงานพิพาทผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้ควบคุมกิจการโรงงาน สามารถดำเนินการตรวจสอบและหาสาเหตุของกลุ่มสารอินทรีย์ดังกล่าว โดยดำเนินการร่วมกับกรมควบคุมมลพิษและและกรมทรัพยากรน้ำบาดาลเพื่อยุติปัญหาได้ แต่มิได้ดำเนินการ ซึ่งหลังจากการยื่นฟ้องคดีแล้ว ยังมีประชาชนร้องเรียนถึงกลิ่นเหม็นที่รุนแรง ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ประชาชนและตัวแทนชาวบ้านหมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระดังง์ ได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรศรีเทพว่า ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็นรุนแรงของการประกอบกิจการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทำให้เวียนศีรษะ แสบจมูก ก่อความเสียหายต่อสุขภาพอนามัยทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๔๒๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ถึงผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและเตือนภัยมลพิษโรงงานภาคเหนือ ขอให้ส่งเจ้าหน้าที่ไปเก็บตัวอย่างน้ำผิวดินและน้ำในบ่อส่งเหตุการณ์ในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ต่อมา ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและเตือนภัยมลพิษโรงงานภาคตะวันออกมีหนังสือ ที่ อก ๐๓๑๐.๐๓/๕๓๘ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕

/ถึงผู้ถูกฟ้องคดี...

ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รายงานการตรวจวัดวิเคราะห์ตัวอย่างน้ำพบค่าแมงกานีสเกินมาตรฐาน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับเห็นว่าค่าแมงกานีสและโลหะหนักต่างๆ สามารถตรวจพบการปนเปื้อนในดินและน้ำได้บางพื้นที่เนื่องจากเป็นแร่ธาตุที่มีอยู่ในธรรมชาติ อีกทั้ง ในการตรวจสอบดังกล่าว พบปัญหาอุปสรรคว่าศูนย์วิจัยและเตือนภัยมลพิษโรงงานภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่มีเครื่องมือและอุปกรณ์ในการตรวจวัดและเก็บตัวอย่างน้ำใต้ดินจากบ่อสังเกตการณ์เพื่อตรวจหาความเข้มข้นของการปนเปื้อนน้ำใต้ดินกลุ่มสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าในการตรวจสอบดังกล่าว ไม่ได้มีการตรวจสอบถึงค่าของสารอินทรีย์ระเหยง่ายที่มีการตรวจพบหรือไม่ อยู่ในระดับความเข้มข้นที่เท่าใด และเป็นอันตรายหรือไม่ กรณีจึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีความพร้อมในการจัดการปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งจากการตรวจสอบเรื่องดังกล่าว นั้น กรมควบคุมมลพิษและกรมทรัพยากรน้ำบาดาลได้มีการตรวจสอบพบสารอินทรีย์ระเหยง่ายในระดับที่สูงอย่างชัดเจนแล้ว ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีการสำรวจรับฟังความคิดเห็นของประชาชนโดยรอบพื้นที่ทั้งหมด แต่อาศัยข้อเท็จจริงจากการคาดเดาจากกลุ่มไลน์ของคณะกรรมการไต่ราคาฯ ซึ่งมีตัวแทนของชาวบ้านเป็นส่วนน้อย ถือเป็นการพิจารณาที่รวบรัดและไม่มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนแต่อย่างใด

ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้รับโอนการประกอบกิจการคัดแยกฝักรวมสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วมาจากบริษัท วิน โพรเสส จำกัด เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๙ และบริษัท วิน โพรเสส จำกัด รับโอนกิจการต่อจากบริษัท โชว์กิมฮวด ดิชโพส เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด ซึ่งขณะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับโอนการประกอบกิจการนั้น ได้มีบ่อฝักรวมขยะบ่อที่ ๑ แล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อ้างว่าไม่ทราบว่าภายในบ่อฝักรวมบ่อที่ ๑ มีขยะจำพวกกากของเสียอันตรายหรือสารพิษหรือไม่ จึงไม่อาจรับฟังได้ และหากมีการตรวจพบว่าเป็นบ่อฝักรวมบ่อที่ ๑ มีขยะที่เป็นกากสารพิษอันตราย จะถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตราย ตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจาก บริษัท วินโพรเสส จำกัด ยังประกอบกิจการฝักรวมขยะในบ่อฝักรวมบ่อที่ ๑ อยู่ โดยไม่ได้มีการหยุดการใช้บ่อฝักรวมดังกล่าวแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อ้างว่า บ่อฝักรวมบ่อที่ ๑ เป็นบ่อที่ดำเนินการมาก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะเข้ามารับโอนใบอนุญาตนั้น จึงเป็นการปฏิเสธความรับผิดชอบและไม่รับผิดชอบตามเงื่อนไขใบอนุญาตให้ประกอบกิจการ และจากการตรวจสอบข้อมูลภาพถ่ายดาวเทียมในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๓ พบว่าบ่อฝักรวมบ่อที่ ๑ มีการดำเนินการฝักรวมขยะ และมีพื้นที่ฝักรวมเหลืออยู่จำนวนมาก ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะต้องทราบถึงวัสดุที่ใช้ในการฝักรวมลงในพื้นที่ตลอดมา และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เห็นว่าสารอินทรีย์ระเหยง่ายที่ตรวจพบบริเวณบ้านของคุณลำไย คำแสน ที่มีปริมาณความเข้มข้นสูงกว่าในพื้นที่โรงงานจึงไม่น่าจะเป็นการรั่วไหลออกจากโรงงานนั้น ข้อเท็จจริงในส่วนของการตรวจสอบในพื้นที่โรงงานมีการตรวจสอบในน้ำชะและบริเวณบ่อฝักรวม บ่อสังเกตการณ์ซึ่งเป็นน้ำที่ปรากฏอยู่

/ในระดับ...

ในระดับผิวดินและในบ่อสังเกตการณ์ที่มีระดับน้ำไม่ลึกมาก และอาจไม่ได้อยู่ในเส้นทางของการไหลของน้ำใต้ดิน ผลพิสูจน์ระดับความเข้มข้นของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงอาจมีความไม่สัมพันธ์กับการรั่วไหลของสารอินทรีย์ระเหยง่ายที่ออกจากบ่อฝังกลบขยะที่มีระดับความลึกมากกว่าและอยู่ใกล้กับเส้นทางแหล่งน้ำบาดาลมากกว่า นอกจากนั้น การตรวจพบสารอินทรีย์ระเหยง่ายในพื้นที่โรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นการตรวจพบสารเคมีที่ถือว่าเป็นวัตถุอันตราย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่สามารถนำเข้ามาฝังกลบในพื้นที่ได้ การตรวจพบย่อมแสดงให้เห็นว่ามีการนำวัตถุอันตรายที่มีสารประกอบของสารอินทรีย์ระเหยง่ายเข้ามาฝังกลบหรือทิ้งอยู่ในพื้นที่ประกอบกิจการโรงงาน ซึ่งกลุ่มสารอินทรีย์ระเหยง่ายนั้นเป็นกลุ่มสารเคมีสังเคราะห์ที่ใช้ในภาคอุตสาหกรรม มิได้เกิดจาก สารเคมี ปุ๋ย ที่ใช้ในการทำการเกษตรแต่อย่างใด ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และชาวบ้านหมู่ที่ ๔ ตำบลม่วงชุม ต้องทนทุกข์ทรมานกับปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนและน้ำที่มีสารปนเปื้อน และยังไม่แน่ชัดว่าการปนเปื้อนหรือปัญหามลพิษนี้ หากไม่ดำเนินการระงับยับยั้งจะส่งผลกระทบต่อชีวิตและสุขภาพอนามัยของประชาชนในพื้นที่เพียงใด ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และชาวบ้านได้อยู่อาศัยในชุมชนพิพาทมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่อาจจะย้ายถิ่นฐานไปอยู่ที่ใดได้ และการเรียกร้องให้มีการหยุดประกอบกิจการ มิได้เป็นการมุ่งทำลายการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่เป็นการดำเนินการเพื่อปกป้องรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชุมชนให้ได้รับการคุ้มครองไว้ในภายหน้าต่อไป ประกอบกับเป็นการป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งปัญหาและผลกระทบด้านมลพิษที่เกิดจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น ได้มีการร้องเรียนต่อหน่วยงานของรัฐมาแล้วจำนวนหลายหน่วยงาน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีเพียงออกคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสียให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้สามารถป้องกันกลิ่นจากระบบบำบัดน้ำเสีย จนมีการจัดตั้งคณะทำงานไตรภาคีฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ และมีการประชุมเพื่อแก้ไขปัญหาหลายครั้ง แต่ไม่สามารถดำเนินการแก้ไขปัญหาได้ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ก็ยังพบว่าโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการมีกลิ่นเหม็นรบกวนประชาชนในพื้นที่เป็นอย่างมาก ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็เข้าไปตรวจสอบและแก้ไขปัญหาและมีคำสั่งให้มีการปรับปรุงแก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นรบกวน จนกระทั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีการสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการเป็นการชั่วคราวเพื่อให้แก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศ และแม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะอ้างว่าได้มีการปฏิบัติหน้าที่ในการแก้ปัญหามาโดยตลอด แต่หากเมื่อเทียบกับระยะเวลาในการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่และต่อสิ่งแวดล้อมที่มานับตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ จนถึงปัจจุบัน ปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมยังมีได้มีการคลี่คลายหรือลดลงแต่อย่างใด และมีการขอร้องเรียนเพื่อขอให้แก้ไขปัญหายุติตลอดการออกคำสั่งเพียงให้ปรับปรุงแก้ไขแต่ไม่สามารถยุติปัญหาได้ จนเกิดการแพร่ของมลพิษการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ไม่ได้ทำให้เกิดการแก้ไขปัญหา

/ของการ...

ของการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้หมดสิ้นลงได้ และเมื่อพิจารณาจากผลการตรวจสอบของกรมควบคุมมลพิษยังพบปัญหาที่บ่งชี้ได้ว่าการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขของใบอนุญาตให้ประกอบกิจการ เนื่องจากสิ่งปฏิกูลที่ตรวจพบเป็นกลุ่มสารอินทรีย์ระเหยง่ายหรือโลหะหนักและสารพิษอื่นๆ ในน้ำชะและน้ำซังของโรงงานที่เป็นสารพิษซึ่งเข้าข่ายเป็นสิ่งปฏิกูลหรือของเสียอันตราย และสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบริเวณพื้นที่สะสมของน้ำซัง น้ำชะในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นกรณีที่พบกากของเสียที่มีคุณสมบัติต้องห้ามในการนำเข้ามาดำเนินการฝังกลบ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปฏิบัติการฝังกลบขยะที่ไม่เป็นอันตรายตามเงื่อนไขที่ได้รับอนุญาตแล้ว กลุ่มสารเคมีประเภทสารอินทรีย์ระเหยง่ายหรือโลหะที่ตรวจจะไม่สามารถปรากฏได้ในพื้นที่ของโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบถึงการปนเปื้อนสารอินทรีย์ระเหยง่ายและโลหะหนักในพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แล้ว กลับไม่มีการตรวจสอบ ขุดเจาะ เพื่อพิสูจน์ทราบถึงกลุ่มขยะที่นำมาฝังกลบว่ามีการนำขยะปนเปื้อนหรือสารมีพิษที่เป็นขยะอันตราย และในการประกอบอาชีพเกษตรกรรมของประชาชนนั้น ไม่สามารถพบสารปนเปื้อนประเภทสารอินทรีย์ระเหยง่ายหรือโลหะหนักได้ ซึ่งการตรวจพบการปนเปื้อนสารอินทรีย์ระเหยง่ายหรือโลหะหนักในพื้นที่ลำรางสาธารณะและจุดต่างๆ ของน้ำใต้ดิน ซึ่งจุดที่อยู่ใกล้โรงงานมากที่สุดคือบ้านป่าลำไยที่มีสารอินทรีย์ระเหยง่ายเข้มข้นระดับสูงเกินมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน จนถึงระดับที่กรมทรัพยากรน้ำบาดาลมีความเห็นไม่ให้ใช้น้ำบาดาลนั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าแหล่งกำเนิดมลพิษที่แพร่สู่พื้นแหล่งน้ำสาธารณะ และส่งกลิ่นเหม็นเดือดร้อนรำคาญ อันเป็นมลพิษทางอากาศนั้น ย่อมมีที่มาจากโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งส่งกลิ่นเหม็นเดือดร้อนรำคาญตลอดมามากกว่า ๔ ปี สร้างปัญหาต่อสิ่งแวดล้อมและแหล่งน้ำสาธารณะที่ประชาชนสามารถมีสิทธิใช้สอยร่วมกัน และการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นการดำเนินการเพื่อผลประโยชน์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เอง หากมีการยินยอมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการต่อไป ถือเป็นการยอมให้เกิดผลกระทบต่อประโยชน์สาธารณะและต่อสิ่งแวดล้อมเป็นวงกว้างต่อเมืองอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และเมื่อพิจารณาระหว่างประโยชน์สาธารณะที่จะสูญเสียไปกับประโยชน์ส่วนบุคคลที่จะได้รับมาแล้ว การพิจารณาให้มีการปิดกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก่อน เพื่อให้มีการปรับปรุงแก้ไขปัญหาให้เสร็จสิ้น และฟื้นฟูสภาพแวดล้อมให้กลับคืนมาจะเป็นประโยชน์แก่สาธารณะมากกว่า

อธิบดีกรมควบคุมมลพิษมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๓๐๗/๑๖๒๓๒ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ส่งรายงานผลการตรวจสอบของพยานผู้เชี่ยวชาญต่อศาล มีข้อเท็จจริงว่า บ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วภายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีทั้งหมดจำนวน ๔ บ่อ ปัจจุบันบ่อฝังกลบบ่อที่ ๑ ปิดบ่อฝังกลบแล้ว มีการปิดคลุมด้วยดินและปิดคลุมด้วยผ้าใบสีฟ้าขาวและผ้าใบสีดำบางส่วน และบางส่วนยังไม่มีปิดคลุม บริเวณด้านบนบ่อฝังกลบ

/มีที่อธิบาย...

มีท่อระบายอากาศ พบกลิ่นเหม็นฉุนคล้ายสารเคมีลอยมาตามลมเป็นระยะ และบ่อฝังกลบบ่อที่ ๒ อยู่ระหว่างการดำเนินงานฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นอันตราย ซึ่งดำเนินการฝังกลบไปแล้วประมาณครึ่งบ่อ และความสูงอยู่ในระดับเดียวกับผิวดินโดยบ่อฝังกลบบ่อที่ ๑ และบ่อที่ ๒ มีการฉีดพ่นน้ำหอมเพื่อดับกลิ่นเหม็น ส่วนบ่อฝังกลบบ่อที่ ๓ และบ่อฝังกลบบ่อที่ ๔ ยังไม่มีการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว และพบน้ำขังอยู่ในบ่อจำนวนมาก ในโรงงาน มีระบบบำบัดน้ำเสีย (น้ำชะจากการประกอบกิจการของโรงงาน) แบบบ่อฝังร่วมกับแบบบึงประดิษฐ์ (Wetland) จำนวน ๑ ชุด อยู่บริเวณด้านท้ายโรงงานทางทิศตะวันออก และมีบ่อสังเกตการณ์ทั้งหมดจำนวน ๔ บ่อ ตั้งอยู่บริเวณโดยรอบโรงงาน ระดับความลึกโดยเฉลี่ยไม่เกิน ๖ เมตร และมีบ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงานมีระดับความลึกประมาณ ๔๘ เมตร

การเก็บตัวอย่างน้ำชะ น้ำขัง และน้ำใต้ดินในบ่อสังเกตการณ์และบ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงาน การตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ในอากาศด้วยเทคนิค FTIR และการตรวจวัดค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) ด้วยเทคนิควิธี Soil gas มีรายละเอียดดังนี้ (๑) เก็บตัวอย่างน้ำชะและน้ำขังภายในบริเวณโรงงานมาตรวจสอบจำนวน ๔ จุด ได้แก่ จุดที่ ๑ น้ำชะในบ่อรวบรวมน้ำชะจากบ่อฝังกลบที่ ๑ จุดที่ ๒ น้ำชะในบ่อฝัง จุดที่ ๓ น้ำขังในบ่อฝังกลบที่ ๓ และจุดที่ ๔ น้ำขังในบ่อฝังกลบที่ ๔ ปรากฏผลดังนี้ ๑.๑ น้ำชะในบ่อรวบรวมน้ำชะจากบ่อฝังกลบที่ ๑ พบการปนเปื้อนของโลหะหนักหลายชนิดได้แก่ สังกะสี (Zn) โครเมียมเฮกซะวาเลนต์ (Cr^{6+}) สารหนู (As) ทองแดง (Cu) แบเรียม (Ba) ซีลีเนียม (Se) นิกเกิล (Ni) แมงกานีส (Mn) อลูมิเนียม (Al) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) และเหล็ก (Fe) พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) หลายชนิดได้แก่ ๑,๒-ไดคลอโรอีเทน (๑,๒-Dichloroethane) ๑,๑-ไดคลอโรเอทิลีน (๑,๑-Dichloroethylene) ซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอทิลีน (cis-๑,๒-Dichloroethylene) ไดคลอโรมีเทน (Dichloromethane) เอทิลเบนซีน (Ethylbenzene) โทลูอีน (Toluene) และไซลีนทั้งหมด (Total Xylenes) และพบการปนเปื้อนของสารพิษอื่นๆ ได้แก่ ไซยาไนด์ (Cyanide) และไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) ๑.๒ น้ำชะในบ่อฝัง พบการปนเปื้อนของโลหะหนักหลายชนิด ได้แก่ ทองแดง (Cu) แบเรียม (Ba) ตะกั่ว (Pb) นิกเกิล (Ni) แมงกานีส (Mn) อลูมิเนียม (Al) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) และเหล็ก (Fe) พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) หลายชนิด ได้แก่ ไดคลอโรมีเทน (Dichloromethane) เอทิลเบนซีน (Ethylbenzene) โทลูอีน (Toluene) และไซลีนทั้งหมด (Total Xylenes) และพบการปนเปื้อนของสารพิษอื่นๆ ได้แก่ ไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) ๑.๓ น้ำขังในบ่อฝังกลบที่ ๓ มีค่าความเป็นกรดและด่าง (pH) เท่ากับ ๓.๕ ค่าบีโอดี (BOD) เท่ากับ ๓๖๔ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าซีโอดี (COD) เท่ากับ ๕,๙๕๘ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าสังกะสี (Zn) เท่ากับ ๖๑๑ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทองแดง (Cu) เท่ากับ ๑๖๘.๑๓๓ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าปรอท (Hg) เท่ากับ ๐.๐๗๖ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าแคดเมียม (Cd) เท่ากับ ๐.๖๓๙ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าแบเรียม (Ba) เท่ากับ ๑.๒๑๗

/มิลลิกรัม...

มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าตะกั่ว (Pb) เท่ากับ ๑๑.๔๗๗ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่านิกเกิล (Ni) เท่ากับ ๓๕.๗๙๕ มิลลิกรัมต่อลิตร และค่าแมงกานีส (Mn) เท่ากับ ๑๒๗ มิลลิกรัมต่อลิตร ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานเมื่อเทียบเคียงมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรมและเขตประกอบการอุตสาหกรรม ตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรม และเขตประกอบการอุตสาหกรรม ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๙ พบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ได้แก่ สารหนู (As) อลูมิเนียม (Al) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) และเหล็ก (Fe) พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) หลายชนิด ได้แก่ ไดคลอโรมีเทน (Dichloromethane) เอทิลเบนซีน (Ethylbenzene) โทลูอิน (Toluene) ไตรคลอโรเอทิลีน (Trichloroethylene) และไซลีนทั้งหมด (Total Xylenes) และพบการปนเปื้อนของสารพิษอื่นๆ ได้แก่ ไซยาไนด์ (Cyanide) ๑.๔ น้ำซังในบ่อฝังกลบที่ ๔ มีค่าซีโอดี (COD) เท่ากับ ๑,๐๙๘ มิลลิกรัมต่อลิตร ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังกล่าว พบการปนเปื้อนของโลหะหนักหลายชนิด ได้แก่ สังกะสี (Zn) ทองแดง (Cu) แบเรียม (Ba) นิกเกิล (Ni) แมงกานีส (Mn) อลูมิเนียม (Al) และเหล็ก (Fe) (๒) บ่อสังเกตการณ์ภายในโรงงานมีทั้งหมดจำนวน ๙ บ่อ ระดับความลึกโดยเฉลี่ยไม่เกิน ๖ เมตร สามารถเก็บตัวอย่างน้ำได้ดินจากบ่อสังเกตการณ์ได้จำนวน ๔ บ่อ ได้แก่ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๕ และที่ ๙ ส่วนบ่อสังเกตการณ์ที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๘ ไม่สามารถเก็บตัวอย่างน้ำได้ เนื่องจากไม่พบน้ำ และมีบ่อน้ำใต้ดินในโรงงานจำนวน ๑ บ่อมีระดับความลึกประมาณ ๔๘ เมตร ปรากฏผลดังนี้ ๒.๑ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๑ ระดับความลึกประมาณ ๕.๗๘ เมตร มีค่าแมงกานีส (Mn) เท่ากับ ๐.๘๗ มิลลิกรัมต่อลิตร และค่านิกเกิล (Ni) เท่ากับ ๐.๐๒๙ มิลลิกรัมต่อลิตร ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ พบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ได้แก่ ทองแดง (Cu) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) เหล็ก (Fe) แบเรียม (Ba) และอลูมิเนียม (Al) ๒.๒ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๑ ระดับความลึกประมาณ ๕.๗๘ เมตร มีค่าแมงกานีส (Mn) เท่ากับ ๐.๘๗ มิลลิกรัมต่อลิตร และค่านิกเกิล (Ni) เท่ากับ ๐.๐๒๙ มิลลิกรัมต่อลิตร ซึ่งไม่เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ดังกล่าว พบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ได้แก่ ทองแดง (Cu) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) เหล็ก (Fe) แบเรียม (Ba) และอลูมิเนียม (Al) ๒.๓ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๕ ระดับความลึกประมาณ ๓.๒๐ เมตร มีค่าแมงกานีส (Mn) เท่ากับ ๐.๖๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) และพบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ได้แก่ นิกเกิล (Ni)

/และแบเรียม...

และแบเรียม (Ba) ๒.๔ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๙ ระดับความลึกประมาณ ๕.๙๑ เมตร มีค่าตะกั่ว (Pb) เท่ากับ ๐.๐๒๑ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าแมงกานีส (Mn) เท่ากับ ๗.๓ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่านิกเกิล (Ni) เท่ากับ ๐.๐๙๕ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าสารหนู (As) เท่ากับ ๐.๐๒๖ มิลลิกรัมต่อลิตร และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) เท่ากับ ๘.๔ ไมโครกรัมต่อลิตร ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) และพบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ได้แก่ ทองแดง (Cu) สังกะสี (Zn) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) เหล็ก (Fe) แบเรียม (Ba) และอลูมิเนียม (Al) พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) ได้แก่ เบนซีน (Benzene) และซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอเททิลีน (cis-๑,๒-Dichloroethylene) ๒.๕ บ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงาน ระดับความลึกประมาณ ๔๘ เมตร มีค่าซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอเททิลีน (cis-๑,๒-Dichloroethylene) เท่ากับ ๗๑ ไมโครกรัมต่อลิตร ค่าไตรคลอโรเอเททิลีน (Trichloroethylene) เท่ากับ ๖๔ ไมโครกรัมต่อลิตร และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) เท่ากับ ๔๑ ไมโครกรัมต่อลิตร ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) และพบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ได้แก่ โครเมียมชนิดเฮกซะวาเลนต์ (Cr^{6+}) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) และแบเรียม (Ba) (๓) ตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ในอากาศด้วยเครื่องมือตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ด้วยระบบอินฟราเรด ยี่ห้อ Gasmet รุ่น DX-๔๐๔๐ ด้วยเทคนิค FTIR ตามวิธีมาตรฐาน NIOSH ๓๘๐๐ บริเวณบ่อฝังกลบของโรงงาน ปรากฏผลการตรวจวัด บริเวณบ่อฝังกลบของโรงงานเมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ ระหว่างเวลา ๑๒.๑๘ - ๑๓.๐๒ นาฬิกา พบว่ามีค่าเฉลี่ยสูงสุดในเวลา ๑ นาทีของคาร์บอนไดซัลไฟด์ (Carbon disulfide : CS_2) เท่ากับ ๐.๑๗ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และเมทิลเมอร์แคปแทน (Methylmercaptan : CH_3SH) เท่ากับ ๑.๓๔ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และมีค่าเฉลี่ยสูงสุดในเวลา ๑๐ นาที ของเมทิลเมอร์แคปแทน (Methylmercaptan : CH_3SH) เท่ากับ ๐.๑ ส่วนในล้านส่วน (ppm) ซึ่งมีค่าเกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นต่ำสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นได้ (Odor Threshold) (๔) ตรวจวัดค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) ด้วยเทคนิควิธี Soil gas ระดับความลึกไม่เกิน ๑ เมตร บริเวณบ่อฝังกลบที่ ๑ จำนวน ๑๗ จุด บ่อฝังกลบที่ ๒ จำนวน ๒๒ จุด และบริเวณดินถมในบ่อฝังกลบที่ ๓ จำนวน ๒๖ จุด มีการพล็อตจุดตรวจวัดแสดงดังกล่าว ซึ่งหากมีค่า VOCs สูงเกิน ๕๐ ส่วนในล้านส่วน (ppm) จะแสดงเป็นจุดสีแดง ปรากฏผลดังนี้ ๔.๑ บริเวณบ่อฝังกลบที่ ๑ มีค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) อยู่ระหว่าง ๑ - ๙๙๙ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และมีค่าปริมาณเปอร์เซ็นต์ของสารไวไฟ (LEL) อยู่ระหว่าง ๐ - >๙๙% ๔.๒ บริเวณบ่อฝังกลบที่ ๒ มีค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) อยู่ระหว่าง ๔ - ๔๐๘ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และมีค่าปริมาณเปอร์เซ็นต์ของสารไวไฟ (LEL) อยู่ระหว่าง ๐ - >๙๙% ๔.๓ บริเวณดินถมในบ่อฝังกลบที่ ๓

/มีค่าไอระเหย...

มีค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) อยู่ระหว่าง ๑ - ๙๗ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และมีค่าปริมาณเปอร์เซ็นต์ของสารไวไฟ (LEL) อยู่ระหว่าง ๐ - >๙๙%

การตรวจสอบบริเวณบ้านประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงาน โดยเก็บตัวอย่างน้ำใต้ดินของประชาชนและประปาบาดาลของหมู่บ้าน เก็บตัวอย่างฝุ่นละอองในบรรยากาศโดยทั่วไป ขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอน ตรวจวัดสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง และตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ในอากาศด้วยเทคนิค FTIR มีรายละเอียดดังนี้ (๑) เก็บตัวอย่างน้ำใต้ดินของประชาชนและประปาบาดาลของหมู่บ้านบริเวณใกล้เคียงโรงงาน จำนวน ๕ ตัวอย่าง ได้แก่ จุดที่ ๑ บ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณลำไย คำแสน ตั้งอยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๒๐๐ เมตร ระดับความลึกของบ่อประมาณ ๒๔ เมตร จุดที่ ๒ ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ โดยอยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศเหนือประมาณ ๕๐๐ เมตร ระดับความลึกของบ่อประมาณ ๖๐ เมตร จุดที่ ๓ บ่อน้ำใต้ดินใกล้ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ โดยอยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศเหนือประมาณ ๕๐๐ เมตร ระดับความลึกของบ่อประมาณ ๕.๕๐ เมตร จุดที่ ๔ บ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณจำปา สุริยมาศ ตั้งอยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ ๒๕๐ เมตร ระดับความลึกของบ่อประมาณ ๑๐.๔๙ เมตร และจุดที่ ๕ บ่อน้ำใต้ดินในสวนยางของประชาชน อยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันออกประมาณ ๕๐ เมตร ระดับความลึกของบ่อประมาณ ๒๔ เมตร ปรากฏผลดังนี้ ๑.๑ บ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณลำไย มีค่าเบนซีน (Benzene) เท่ากับ ๒๑ ไมโครกรัมต่อลิตร ค่าซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอเททิลีน (cis-๑,๒-Dichloroethylene) เท่ากับ ๑๑๖ ไมโครกรัมต่อลิตร ค่าไดคลอโรมีเทน (Dichloromethane) เท่ากับ ๕.๕ ไมโครกรัมต่อลิตร ค่าไตรคลอโรเอเททิลีน (Trichloroethylene) เท่ากับ ๕๓ ไมโครกรัมต่อลิตร ค่า ๑,๑,๒-ไตรคลอโรอีเทน (๑,๑,๒-Trichloroethane) เท่ากับ ๕๗ ไมโครกรัมต่อลิตร ค่าแมงกานีส (Mn) เท่ากับ ๑๕ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่านิกเกิล (Ni) เท่ากับ ๐.๑๒๖ มิลลิกรัมต่อลิตร และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) เท่ากับ ๒๗๕ ไมโครกรัมต่อลิตร ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) อีกหลายชนิด ได้แก่ ๑,๑-ไดคลอโรเอเททิลีน (๑,๑-Dichloroethylene) ทรานส์-๑,๒-ไดคลอโรเอเททิลีน (trans-๑,๒-Dichloroethylene) เอทิลเบนซีน (Ethylbenzene) เตตระคลอโรเอเททิลีน (Tetrachloroethylene) โทลูอิน (Toluene) และไซลีนทั้งหมด (Total Xylenes) และพบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ได้แก่ สารหนู (As) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) และแบเรียม (Ba) ๑.๒ ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ และบ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณจำปามีค่าเป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ๑.๓ บ่อน้ำใต้ดินใกล้ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ มีค่าแมงกานีส (Mn) เท่ากับ ๐.๘๘ มิลลิกรัมต่อลิตร ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) และพบการ

/ปนเปื้อน...

ปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ได้แก่ เหล็ก (Fe) แบเรียม (Ba) และอลูมิเนียม (Al) ๑.๔ บ่อน้ำใต้ดินในสวนยางของประชาชนมีค่า ๑,๒-ไดคลอโรอีเทน (๑,๒-Dichloroethane) เท่ากับ ๑๑ ไมโครกรัมต่อลิตร ค่าไตรคลอโรเอทิลีน Trichloroethylene) เท่ากับ ๖.๔ ไมโครกรัมต่อลิตร ค่า ๑,๑,๒-ไตรคลอโรอีเทน (๑,๑,๒-Trichloroethane) เท่ากับ ๘๒ ไมโครกรัมต่อลิตร ค่าแมงกานีส (Mn) เท่ากับ ๑.๒ มิลลิกรัมต่อลิตร คานิกเกิล (Ni) เท่ากับ ๐.๐๒๓ มิลลิกรัมต่อลิตร และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) เท่ากับ ๑๘ ไมโครกรัมต่อลิตร ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) อีกหลายชนิด ได้แก่ ๑,๑-ไดคลอโรเอทิลีน (๑,๑-Dichloroethylene) ซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอทิลีน (cis-๑,๒-Dichloroethylene) ทรานส์-๑,๒-ไดคลอโรเอทิลีน (trans-๑,๒-Dichloroethylene) ไดคลอโรมีเทน (Dichloromethane) และเตตระคลอโรเอทิลีน (Tetrachloroethylene) และพบการปนเปื้อนของโลหะหนักเพิ่มเติม ได้แก่ แบเรียม (Ba) (๒) เก็บตัวอย่างฝุ่นละอองในบรรยากาศโดยทั่วไปขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอน ในเวลา ๒๔ ชั่วโมง บริเวณบ้านเรือนประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงาน จำนวน ๒ จุด ได้แก่ จุดที่ ๑ บริเวณบ้านเรือนประชาชนซึ่งอยู่ห่างจากโรงงานทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ ๔๐๐ เมตร (ทิศใต้ลม) และจุดที่ ๒ บริเวณบ้านเรือนประชาชนซึ่งอยู่ห่างจากโรงงานทางทิศตะวันตกประมาณ ๒๐๐ เมตร (จุดใกล้โรงงาน) โดยทิศทางลมจากเครื่องมือตรวจวัดทิศทางและความเร็วลมระหว่างวันที่ ๗ - ๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ ลมพัดจากทิศใต้ไปยังทิศเหนือ และทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และทิศทางลมจากเว็บไซต์ www.windy.com ระหว่างวันที่ ๙ - ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ ลมพัดจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอน ในเวลา ๒๔ ชั่วโมงของจุดเก็บตัวอย่างทั้ง ๒ จุด มีค่าเป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๔ (พ.ศ. ๒๕๔๗) เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศ โดยทั่วไป ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๗ (๓) ตรวจวัดสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไป ในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ด้วยถัง Canister บริเวณบ้านเรือนประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานจำนวน ๓ จุด ได้แก่ จุดที่ ๑ บ้านผู้ห้อยคตที่ ๙ อยู่ห่างจากโรงงานทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ ๔๐๐ เมตร จุดที่ ๒ บ้านคุณบัวลอย แสงเดือน อยู่ห่างจากโรงงานทางทิศเหนือประมาณ ๓๐๐ เมตร และจุดที่ ๓ บ้านคุณลำไย คำแสน อยู่ห่างจากโรงงานทางทิศตะวันตกประมาณ ๒๐๐ เมตร โดยทิศทางลมจากเครื่องมือตรวจวัดทิศทางและความเร็วลมระหว่างวันที่ ๗ - ๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ ลมพัดจากทิศใต้ไปยังทิศเหนือและทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือและทิศทางลมจากเว็บไซต์ www.windy.com ระหว่างวันที่ ๙ - ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ ลมพัดจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการตรวจวัดสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง พบว่าทั้ง ๓ จุด มีค่าไม่เกินค่าเฝ้าระวังสำหรับ

/สารอินทรีย์...

สารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง กำหนดค่าเฝ้าระวังสำหรับสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๑ (๔) การตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ในอากาศด้วย เครื่องมือตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ด้วยระบบอินฟราเรดยี่ห้อ Gasmet รุ่น DX-๔๐๔๐ ด้วยเทคนิค FTIR ตามวิธีมาตรฐาน NIOSH ๓๘๐๐ ในระหว่างวันที่ ๘ - ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ บริเวณบ้านประชาชนโดยรอบโรงงานจำนวน ๓ จุด ได้แก่ จุดที่ ๑ บริเวณบ้าน ประชาชนอยู่ห่างจากโรงงานทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ ๔๐๐ เมตร จุดที่ ๒ บริเวณบ้าน ประชาชนอยู่ห่างจากโรงงานทางทิศตะวันตกประมาณ ๒๐๐ เมตร และจุดที่ ๓ บริเวณบ้าน ประชาชนอยู่ห่างจากโรงงานทางทิศเหนือประมาณ ๓๐๐ เมตร ปรากฏผลดังนี้ ๔.๑ บริเวณบ้าน ประชาชนอยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ ๔๐๐ เมตร เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ ระหว่างเวลา ๑๗.๓๒ - ๒๓.๕๙ นาฬิกา พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดในเวลา ๑ นาที ของ คาร์บอนไดซัลไฟด์ (Carbon disulfide : CS₂) เท่ากับ ๑.๐๑ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และเมทิลเมอร์แคปแทน (Methylmercaptan : CH₃SH) เท่ากับ ๓.๐๔ ส่วนในล้านส่วน (ppm) เกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นต่ำสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นได้ (Odor Threshold) ค่าเฉลี่ย สูงสุดในเวลา ๑๐ นาที ของคาร์บอนไดซัลไฟด์ (Carbon disulfide : CS₂) เท่ากับ ๐.๗ ส่วนในล้านส่วน (ppm) เกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นต่ำสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นได้ (Odor Threshold) เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๖๕ ระหว่างเวลา ๐๐.๐๐ - ๐๘.๔๔ นาฬิกา พบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดในเวลา ๑ นาที ของคาร์บอนไดซัลไฟด์ (Carbon disulfide : CS₂) เท่ากับ ๑.๖๓ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และเมทิลเมอร์แคปแทน (Methylmercaptan : CH₃SH) เท่ากับ ๑.๓๓ ส่วนในล้านส่วน (ppm) เกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นต่ำสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นได้ (Odor Threshold) ค่าเฉลี่ยสูงสุดในเวลา ๑๐ นาที ของคาร์บอนไดซัลไฟด์ (Carbon disulfide : CS₂) เท่ากับ ๑.๔ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และเมทิลเมอร์แคปแทน (Methylmercaptan : CH₃SH) เท่ากับ ๐.๒ ส่วนในล้านส่วน (ppm) เกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นต่ำสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นได้ (Odor Threshold) เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๖๕ ระหว่างเวลา ๑๙.๐๗ - ๒๓.๕๙ นาฬิกา พบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดในเวลา ๑ นาที ของเมทิลเมอร์แคปแทน (Methylmercaptan : CH₃SH) เท่ากับ ๒.๘๔ ส่วน ในล้านส่วน (ppm) เกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นต่ำสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นได้ (Odor Threshold) เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ ระหว่างเวลา ๐๐.๐๑ - ๐๙.๓๘ นาฬิกา พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดในเวลา ๑ นาที ของไฮโดรเจนไซยาไนด์ (Hydrogen cyanide : HCN) เท่ากับ ๒.๙๙ ส่วนในล้านส่วน (ppm) เกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นต่ำสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นได้ (Odor Threshold) ๔.๒ บริเวณบ้านประชาชนอยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๒๐๐ เมตร เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๖๕ ระหว่างเวลา ๐๙.๕๕ - ๑๔.๓๔ นาฬิกา พบว่าค่าเฉลี่ย สูงสุดในเวลา ๑ นาที ของเมทิลเมอร์แคปแทน (Methylmercaptan : CH₃SH) เท่ากับ ๒.๕๒

/ส่วนในล้าน...

ส่วนในล้านส่วน (ppm) เกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นต่ำสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นได้ (Odor Threshold) ๔.๓ บริเวณบ้านประชาชนอยู่ห่างจากโรงงานไปทางทิศเหนือประมาณ ๓๐๐ เมตร เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๖๕ ระหว่างเวลา ๑๕.๓๑ - ๑๘.๒๙ นาฬิกา พบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดในเวลา ๑ นาที ของเมทิลเมอร์แคปแทน (Methylmercaptan : CH_3SH) เท่ากับ ๑.๔๙ ส่วนในล้านส่วน (ppm) เกินเกณฑ์ค่าความเข้มข้นต่ำสุดที่สามารถได้กลิ่นหรือจดจำสารนั้นได้ (Odor Threshold)

จากการตรวจสอบโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และบริเวณพื้นที่ใกล้เคียงโรงงาน สรุปผลการตรวจวิเคราะห์ได้ดังนี้ ๑. ผลการตรวจสอบน้ำชะและน้ำขังภายในบริเวณโรงงาน พบว่า ๑.๑ น้ำชะในบ่อรวบรวมน้ำชะจากบ่อฝังกลบที่ ๑ และน้ำชะในบ่อฝัง พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนัก และสารพิษอื่นๆ หลายชนิด ๑.๒ น้ำขังในบ่อฝังกลบที่ ๓ มีค่าความเป็นกรดรุนแรง (pH เท่ากับ ๓.๕) และพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนักและสารพิษอื่นๆ หลายชนิด ๑.๓ น้ำขังในบ่อฝังกลบที่ ๔ พบการปนเปื้อนของโลหะหนักหลายชนิด ๒. ผลการตรวจสอบน้ำใต้ดินในบ่อสังเกตการณ์และบ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงาน พบว่า ๒.๑ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๑ มีค่าแมงกานีส (Mn) และค่านิกเกิล (Ni) และบ่อสังเกตการณ์ที่ ๕ มีค่าแมงกานีส (Mn) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และยังพบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ๒.๒ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๓ มีค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) และบ่อสังเกตการณ์ที่ ๔ มีค่าตะกั่ว (Pb) ค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) ค่าสารหนู (AS) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และยังพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) และโลหะหนักอีกหลายชนิด ๒.๓ บ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงานมีค่าซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอเทอีน (cis-๑,๒-Dichloroethylene) ค่าไตรคลอโรเอเทอีน (Trichloroethylene) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และยังพบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ๓. ผลการตรวจสอบน้ำใต้ดินของประชาชน และประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ พบว่า ๓.๑ บ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณลำไย ค่าแอสมีค่าเบนซีน (Benzene) ค่าซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอเทอีน (cis-๑,๒-Dichloroethylene) ค่าไดคลอโรมีเทน (Dichloromethane) ค่าไตรคลอโรเอเทอีน (Trichloroethylene) ค่า ๑,๑,๒-ไตรคลอโรอีเทน (๑,๑,๒-Trichloroethane) ค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) และบ่อน้ำใต้ดินในสวนยางของประชาชน มีค่า ๑,๒-ไดคลอโรอีเทน (๑,๒-Dichloroethane) ค่าไตรคลอโรเอเทอีน (Trichloroethylene) ค่า ๑,๑,๒-ไตรคลอโรอีเทน (๑,๑,๒-Trichloroethane) ค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) และโลหะหนักอีกหลายชนิด ๓.๒ บ่อน้ำใต้ดินใกล้ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ มีค่าแมงกานีส (Mn) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และพบการปนเปื้อน

/ของโลหะ...

ของโลหะหนักอีกหลายชนิด ๓.๓ ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ และบ่อน้ำใต้ดิน บ้านคุณจำปา สุริยมาศ มีค่าเป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ๔. ผลการตรวจวัดฝุ่นละออง ในบรรยากาศโดยทั่วไปขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอนในเวลา ๒๔ ชั่วโมง พบว่าบริเวณ บ้านประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานทั้ง ๒ จุด มีค่าเฉลี่ยฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอน เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๔ (พ.ศ. ๒๕๔๗) เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศ โดยทั่วไป ๕. ผลการตรวจวัดสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง พบว่าบริเวณบ้านประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานทั้ง ๓ จุด มีค่าไม่เกินค่าเฝ้าระวังสำหรับ สารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง กำหนดค่าเฝ้าระวังสำหรับสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ๖. ผลการตรวจสอบปัญหากลิ่นเหม็นด้วยเครื่องมือตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ ด้วยระบบอินฟราเรด ยี่ห้อ Gasmet รุ่น DX-๔๐๔๐ ด้วยเทคนิค FTIR บริเวณภายในโรงงาน พบสารคาร์บอนไดซัลไฟด์ (Carbon disulfide : CS₂) และเมทิลเมอร์แคปแทน Methylmercaptan : CH₃SH) และมีค่าเกินระดับที่สามารถรับรู้กลิ่นได้ (Odor Threshold) และจากการตรวจสอบ บริเวณบ้านประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานพบสารคาร์บอนไดซัลไฟด์ (Carbon disulfide : CS₂) และเมทิลเมอร์แคปแทน(Methylmercaptan : CH₃SH) ซึ่งเป็นสารชนิดเดียวกันกับที่ตรวจพบ ภายในโรงงานและมีค่าเกินระดับที่สามารถรับรู้กลิ่นได้ (Odor Threshold) ๗. ผลการตรวจวัด ค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) บริเวณภายในโรงงาน พบว่าบริเวณบ่อฝังกลบที่ ๑ พบค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) ในปริมาณสูงมาก ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง ๑ - ๙๙๙ ส่วนในล้านส่วน (ppm) บริเวณบ่อฝังกลบที่ ๒ พบค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหย ง่ายในดิน (VOCs) ในปริมาณสูงมาก ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง ๔ - ๔๐๘ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และบริเวณดินถมในบ่อฝังกลบที่ ๓ พบค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) ในปริมาณสูง ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง ๑ - ๙๗ ส่วนในล้านส่วน (ppm)

อธิบดีกรมทรัพยากรน้ำบาดาลมีหนังสือ ที่ ทส ๐๗๐๗/๔๓๔๗ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ส่งรายงานผลการตรวจสอบของพยานผู้เชี่ยวชาญเสนอต่อศาล มีข้อเท็จจริงว่า ได้สำรวจพื้นที่และทำการสูบน้ำตัวอย่างน้ำจากบ่อสังเกตการณ์ บ่อน้ำบาดาล รวมถึงน้ำผิวดิน ที่อยู่ภายในโรงงาน จำนวนทั้งหมด ๖ ตัวอย่าง และเก็บตัวอย่างน้ำจากบ่อขุด บ่อน้ำบาดาลของ ประชาชน และน้ำผิวดินบริเวณพื้นที่โดยรอบ ๑๐ ตัวอย่าง รวมทั้งสิ้น ๑๖ ตัวอย่าง ดำเนินการ รั้งวัดความสูงของภูมิประเทศและจุดตำแหน่งที่เก็บตัวอย่างน้ำ และวัดระดับน้ำใต้ดิน และนำมา คำนวณหาระดับแรงดันของน้ำใต้ดิน เพื่อแสดงทิศทางการไหลของน้ำใต้ดินพบว่า ลักษณะ ภูมิประเทศที่ตั้งโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีความสูงอยู่ในช่วง ๕๖ - ๖๑ เมตร เหนือระดับ น้ำทะเลปานกลาง บริเวณกองฝังกลบขยะมีภูมิประเทศสูงสุดประมาณ ๗๒ เมตร บริเวณพื้นที่

/รอบๆ...

รอบๆ มีความสูงของภูมิประเทศอยู่ในช่วง ๕๖ - ๕๙ เมตร พบว่าทิศทางการไหลของน้ำบาดาลระดับต้นในพื้นที่มีการไหลออกจากพื้นที่โรงงาน โดยไหลจากทิศใต้ไปทิศตะวันตกเฉียงเหนือ และทิศเหนือ และได้ทำการวิเคราะห์คุณภาพน้ำ โดยการตรวจสอบคุณสมบัติหลัก ๓ กลุ่ม ได้แก่ ๑. คุณสมบัติทางกายภาพและเคมี ๒. โลหะหนักและลักษณะที่เป็นพิษ และ ๓. สารอินทรีย์และสารอินทรีย์ระเหยง่ายจากตัวอย่างน้ำทั้ง ๑๖ ตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์คุณสมบัติทางเคมีของน้ำที่เก็บบริเวณภายในและภายนอกโรงงานพบว่า มีพารามิเตอร์หลายตัวที่มีค่าความเข้มข้นสูงเกินเกณฑ์มาตรฐานน้ำบาดาลที่ใช้บริโภคและมาตรฐานน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ได้แก่ ค่าปริมาณคลอไรด์ ปริมาณความกระด้าง ปริมาณสารทั้งหมดที่ละลายได้ โดยตรวจพบค่าสูงสุดในบ่อส่งเหตุการณ์ที่ ๙ ได้แก่ ค่าคลอไรด์ ๘,๗๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าความกระด้างทั้งหมด ๑๒,๐๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าปริมาณสารทั้งหมดที่ละลายได้ ๑๓,๓๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร สารดังกล่าวพบมีค่าสูงในบ่อส่งเหตุการณ์ภายในโรงงานอื่นๆ ได้แก่ บ่อส่งเหตุการณ์ที่ ๑ ที่ ๓ และบ่อที่ ๕ ภายนอกโรงงานตรวจพบการปนเปื้อนของสารคลอไรด์ ความกระด้าง และปริมาณสารทั้งหมดที่ละลายได้ในบ่อน้ำบาดาลของบ้านคุณสำเภา ค่าแอสเซน มีค่าดังนี้ ได้แก่ ค่าคลอไรด์ ๔,๗๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าความกระด้างทั้งหมด ๖,๒๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าปริมาณสารทั้งหมดที่ละลายได้ ๗,๘๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร และในบ่อน้ำบาดาลในสวนยางพาราของคุณวัชรา พรหมศร โดยมีค่าคลอไรด์ ๙๑๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าความกระด้างทั้งหมด ๑,๖๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร และค่าปริมาณสารทั้งหมดที่ละลายได้ ๑,๘๕๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ผลจากการวิเคราะห์โลหะหนักและคุณสมบัติที่เป็นพิษในน้ำใต้ดิน ตรวจพบปริมาณนิกเกิลสูงเกินมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ที่กำหนดให้มีปริมาณนิกเกิลไม่เกิน ๐.๐๒ มิลลิกรัมต่อลิตร ตรวจพบปริมาณนิกเกิลสูงเกินค่ามาตรฐานบริเวณบ่อส่งเหตุการณ์ ๓ และบ่อที่ ๙ บริเวณน้ำผิวดินจากบ่อดินที่ ๔ โดยตรวจพบค่า ๐.๐๒๔๘ ๐.๐๓๙๗ และ ๐.๐๒๙ มิลลิกรัมต่อลิตร ตามลำดับ ส่วนบริเวณภายนอกโรงงานตรวจพบสารนิกเกิลในบ่อน้ำบาดาลของคุณสำเภา พบนิเกิล ๐.๐๙๐๘ มิลลิกรัมต่อลิตร และพบนิเกิลในบ่อน้ำบาดาลในสวนยางพาราของคุณวัชรา ๐.๐๒๔๕ มิลลิกรัมต่อลิตร จากผลการวิเคราะห์สารอินทรีย์ระเหยง่ายในน้ำใต้ดินและสารอินทรีย์ระเหยง่ายที่ตรวจพบ สามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท ได้แก่ สารที่ไม่ละลายเป็นเนื้อเดียวกับน้ำและเบากว่าน้ำ (Light nonaqueous phase liquid, LNAPL) เช่น เบนซีน โทลูอิน และไซลีน เมื่อเกิดปนเปื้อนสู่แหล่งน้ำจะลอยอยู่ส่วนบนของชั้นน้ำเคลื่อนที่ไปตามทิศทางการไหลของน้ำบาดาล และแพร่กระจายออกไปเป็นบริเวณกว้าง สารที่ไม่ละลายเป็นเนื้อเดียวกับน้ำและหนักกว่าน้ำ (Dense Nonaqueous Phase Liquid, DNAPL) เป็นสารที่มีความหนาแน่นมากกว่าน้ำ เช่น ไตรคลอโรเอทิลีน เตตระคลอโรเอทิลีน

/และ ๑,๑,๑...

และ ๑,๑,๑ ไตรคลอโรอีเทน จะไม่รวมตัวกับน้ำและเคลื่อนตัวลงไปที่ด้านล่าง ใช้ในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และผลิตภัณฑ์ตัวทำละลาย จากการตรวจสอบปริมาณสารอินทรีย์ระเหยง่ายพบสารที่เบากว่าน้ำ ได้แก่ เบนซีน (Benzene) ที่มีค่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) โดยพบเบนซีนในบ่อสังเกตการณ์ที่ ๙ ๒๒.๖๖๐๔ ไมโครกรัมต่อลิตร และในบ่อประปาหมู่ ๔ คุณสมนึก วงศ์มณี เบนซีน ๑๕.๐๘๒๔ ไมโครกรัมต่อลิตร ตรวจพบ ๑, ๒ ไดคลอโรอีเทน (๑, ๒, Dichloroethane) ที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติดังกล่าว โดยพบในบ่อสังเกตการณ์ที่ ๓ มีค่า ๖.๗๕๘๔ ไมโครกรัมต่อลิตร พบในบ่อน้ำบาดาลในสวนยางพาราของคุณวัชรามีค่า ๒๐.๕๔๘๖ ไมโครกรัมต่อลิตร และพบในบ่อน้ำบาดาลของคุณลำไย มีค่า ๔๕.๙๐๕๕ ไมโครกรัมต่อลิตร ตรวจพบ ซีส ๑, ๒ ไดคลอโรเอทิลีน (๑, ๒, Dichloroethylene) ที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติดังกล่าว โดยพบในบ่อสังเกตการณ์ที่ ๙ มีค่า ๙๓.๑๕๘๒ ไมโครกรัมต่อลิตร และพบในบ่อน้ำบาดาลของคุณลำไย มีค่า ๑๑๗.๓๑ ไมโครกรัมต่อลิตร ตรวจพบเตตระคลอโรเอทิลีน (Tetrachloroethylene) ที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ในบ่อน้ำบาดาลในสวนยางของคุณวัชรามีค่า ๖๑.๖๓๔๕ ไมโครกรัมต่อลิตร และพบในบ่อน้ำบาดาลของคุณลำไย มีค่า ๒๘.๐๔๘ ไมโครกรัมต่อลิตร ตรวจพบไตรคลอโรเอทิลีน (Trichloroethylene) ที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับเดียวกัน โดยพบในบ่อน้ำบาดาล GW ๑ ภายในโรงงาน มีค่า ๘๑.๗๙๙๔ ไมโครกรัมต่อลิตร ในบ่อน้ำบาดาลในสวนยางของคุณวัชรามีค่า ๘.๒๘๓ ไมโครกรัมต่อลิตร และพบในบ่อน้ำบาดาลของคุณลำไยมีค่า ๔๙.๓๘๑๙ ไมโครกรัมต่อลิตร ตรวจพบไวนิลคลอไรด์ในน้ำใต้ดินที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน โดยพบในบ่อสังเกตการณ์ที่ ๓ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๙ บ่อน้ำบาดาล GW ๑ มีค่า ๓๖.๓๒๙๘ ๓๑.๓๔๑๙ และ ๙๘.๙๕๘๕ ไมโครกรัมต่อลิตร ตามลำดับ ตรวจพบในบ่อน้ำบาดาลในสวนยางของคุณวัชรามีค่า ๒๘.๙๘๖๑ ไมโครกรัมต่อลิตร และพบในบ่อน้ำบาดาลของคุณลำไยมีค่า ๒๕๓.๗๕๖๕ ไมโครกรัมต่อลิตร

จากการตรวจสอบสภาพพื้นที่ สภาพอุทกธรณีวิทยา การตรวจสอบคุณภาพน้ำ ทั้งคุณลักษณะทางเคมี คุณลักษณะที่เป็นพิษ และสารอินทรีย์ระเหยง่ายในพื้นที่โดยรอบโรงงานพบว่าคุณภาพน้ำภายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีค่าไม่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานน้ำบาดาลที่ใช้บริโภคและมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) หลายพารามิเตอร์ ได้แก่ คลอไรด์ ความกระด้าง ปริมาณสารทั้งหมดที่ละลายได้ รวมถึงสารอินทรีย์ระเหยง่าย เช่น เบนซีน ซีส ๑, ๒ ไดคลอโรเอทิลีน ไวนิลคลอไรด์ เป็นต้น คุณภาพน้ำในพื้นที่โดยรอบ โดยเฉพาะในบ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย บ่อน้ำบาดาลในสวนยางของคุณวัชรามีค่าและบ่อประปาบ้านคุณสมนึก มีค่าไม่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานน้ำใต้ดิน

/และพบว่า...

และพบว่าชนิดของสารและความเข้มข้นของสารมีความสอดคล้องกับคุณภาพน้ำใต้ดินภายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงมีความเป็นไปได้ว่ามีการไหลของน้ำใต้ดินจากพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกสู่ภายนอกตามทิศทางการไหลของน้ำใต้ดิน โดยมีข้อเสนอแนะดังนี้ (๑) บ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไยบ้านคุณวัชรา และบ่อประปาบ้านคุณสมนึกไม่เหมาะสมในการใช้อุปโภคและบริโภค เนื่องจากมีสารอินทรีย์ระเหยง่ายเกินเกณฑ์มาตรฐาน สารดังกล่าวเป็นสารก่อให้เกิดมะเร็ง จึงเห็นควรระงับการใช้จากบ่อดังกล่าว และควรอุดกั้นบ่อน้ำบาดาลเพื่อป้องกันการปนเปื้อนไปสู่พื้นที่อื่นๆ ต่อไป (๒) การก่อสร้างบ่อน้ำบาดาลในพื้นที่ดังกล่าว มักจะเป็นการก่อสร้างบ่อแบบเปิด โดยไม่มีการใส่ท่อรับน้ำ ทำให้เกิดการรั่วของสารปนเปื้อนไปสู่บริเวณที่มีคุณภาพน้ำดี จึงต้องทำการก่อสร้างบ่อโดยใส่ท่อกรูบริเวณด้านบนจนถึงท่อรับน้ำในระดับลึกเพื่อไม่ให้เกิดการปนเปื้อนจากสารปนเปื้อนที่อยู่ด้านบน

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองสืบสืบคำแถลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ต่อศาล โดยมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับคำฟ้องและคัดค้านคำให้การ และเห็นว่า ปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยังได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อีกทั้ง การประกอบกิจการดังกล่าว ยังส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง น้ำที่ใช้อุปโภคบริโภค อากาศที่ใช้หายใจมีสารพิษและสารก่อมะเร็งส่งต่อสุขภาพอนามัยของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดต่อไป

ศาลแสวงหาข้อเท็จจริงโดยการไต่สวนคู่กรณี และพยานผู้เชี่ยวชาญเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๕

นายสุนทร แก้วสว่าง ผู้อำนวยการกองกฎหมาย ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดส่งรายงานผลการตรวจสอบสารอินทรีย์ระเหย (VOCs) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ระหว่างวันที่ ๑๖ - ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๕ ต่อศาล และให้ถ้อยคำต่อศาลโดยมีสาระสำคัญตามรายงานผลการตรวจสอบดังกล่าว

นายเข้มชาติ เฉลิมแสน วิศวกรชำนาญการ ผู้รับมอบอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ถ้อยคำต่อศาลว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔(๒)/๙๙๓ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน โดยให้ดำเนินการปิดทับชั้นสุดท้ายของบ่อฝังกลบที่ ๑ ตามหลักเกณฑ์การฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วของโรงงานที่ไม่เข้าข่ายเป็นของเสียอันตรายให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน โดยระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งให้รายงานความคืบหน้าพร้อมหลักฐานเป็นหนังสือไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทุก ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด จะได้รับโทษตามกฎหมาย และมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔(๒)/๑๐๐๘ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปฏิบัติตามกฎหมายกระทรวงควบคุมการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน

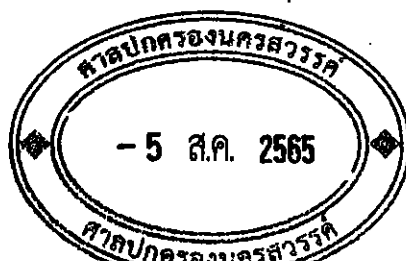
/ภายใน...

ภายในบริเวณโรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยให้จัดทำรายงานผลการตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดิน ให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๕

นายสำราญ ทองสังข์ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ให้ถ้อยคำ ต่อศาลว่าได้ลงพื้นที่ตรวจสอบโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พบว่า ปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ยังประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุอื่นที่ไม่ใช่แล้วตามปกติ และมีกลิ่นเหม็นเกิดขึ้น ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีคำสั่งเลขที่ ๐๐๑/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๕ สั่งให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขและระงับกรณีก่อเหตุรำคาญ โดยห้ามมิให้ก่อเหตุรำคาญทุกกรณี และให้ระงับ กำจัด และควบคุมการกระทำใดๆ ที่เป็นเหตุให้เกิดกลิ่นออกมาสู่ภายนอกพื้นที่และ จัดให้มีมาตรการที่จำเป็น ตลอดจนดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา อันสามารถป้องกันกลิ่นออกมาสู่ ภายนอกพื้นที่ในการประกอบกิจการ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาที่กำหนด จะต้อง ระวังโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการดังกล่าวให้ แล้วเสร็จภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ซึ่งวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มี หนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่าได้ดำเนินการแก้ไขเหตุรำคาญตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๗๒๑๐๕/๕๘๐ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ รายงานผลการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้นายอำเภอศรีเทพทราบ จากนั้น ได้มีหนังสือ ที่ พช ๗๒๑๐๕/๕๙๒ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อเข้าไปตรวจสอบติดตามการปรับปรุงแก้ไขกรณีก่อเหตุรำคาญ และมีหนังสือ ที่ พช ๗๒๑๐๕/๖๒๕ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อเข้าไปตรวจสอบติดตามและแก้ไขปัญหา ผลกระทบจากการประกอบกิจการในบ่อฝังกลบที่ ๑ และบ่อฝังกลบที่ ๒ ในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๕ และเห็นว่า ในพื้นที่หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิง ชาวบ้านได้มีการก่อสร้างบ่อน้ำบาดาลไว้ใช้ และยังมีบ่อน้ำบาดาลที่ก่อสร้างโดยส่วนราชการอื่นๆ เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ จะนำความเห็นและข้อเสนอแนะของพยานผู้เชี่ยวชาญจาก กรมทรัพยากรน้ำบาดาลไปดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหา เพื่อไม่ให้เกิดการปนเปื้อนสารอินทรีย์ ในแหล่งน้ำต่อไป

นางสาววราลี กิจสะอาด กรรมการผู้จัดการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และนายอนิรุทธ์ นิตกุลเจริญวานิช ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จัดส่งรายงานผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำ (สารอินทรีย์ระเหยง่าย) ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ รายงานมาตรการขั้นตอนการบำบัดน้ำใต้ดิน กรณีพบการปนเปื้อนไว้นิลคลอไรด์ และรายงานการลงพื้นที่พิสูจน์กลิ่นบ้านม่วงชุม หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิง อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ต่อศาล และให้ถ้อยคำต่อศาลประกอบ รายงานดังกล่าว

นางสาวผานิต รัตสุข พยานผู้เชี่ยวชาญ กรมควบคุมมลพิษ ชี้แจงด้วยวาจา ต่อศาลประกอบรายงานผลการตรวจสอบวิเคราะห์คุณภาพน้ำ การตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์

/และอนิรุทธิ์...

และอนินทรีย์ในอากาศภายในและนอกโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามหนังสือของกรมควบคุมมลพิษ ที่ ทส ๐๓๐๗/๑๖๒๓๒ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕

นางสาวทัศนีย์ เนตรทัศน์ พยานผู้เชี่ยวชาญ กรมทรัพยากรน้ำบาดาล ชี้แจงด้วยวาจาต่อศาล ประกอบรายงานผลการตรวจสอบวิเคราะห์คุณภาพน้ำในพื้นที่โดยรอบโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามหนังสือของกรมทรัพยากรน้ำบาดาล ที่ ทส ๐๗๐๗/๔๓๔๗ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ และเห็นว่า คุณสมบัติบางตัวของน้ำเกินมาตรฐาน เช่น ที่บ้านคุณลำไย และบ้านคุณวัชรา แต่สามารถปรับปรุงแก้ไขได้ โดยเพิ่มออกซิเจนให้กับน้ำหรือการป้องกันการปนเปื้อนของน้ำ ประกอบกับเห็นว่าทิศทางการไหลของน้ำในแต่ละพื้นที่จะไม่เหมือนกัน

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน พยานหลักฐานของคู่กรณี คำแถลงด้วยวาจาของคู่กรณี และคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ร.ง. ๔) ที่ (สค. ๒)/๐๒ - ๔๐๖/๒๕๕๕ ทะเบียนโรงงานเลขที่ ๓ - ๑๐๕ - ๑/๔๕ พช ให้แก่บริษัท ไชว์กิมฮวด ดิชโพล เวสต์ (๑๙๙๙) จำกัด เพื่อประกอบกิจการคัดแยกฝักรวมสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ต่อมา วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ บริษัท วิน โพรเซส จำกัด ได้ขอรับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากบริษัท ไชว์กิมฮวด ดิชโพล เวสต์ (๑๙๙๙) จำกัด และ วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากบริษัท วิน โพรเซส จำกัด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับโอนใบอนุญาตประเภทหรือชนิดของโรงงานลำดับที่ ๑๐๕ ประกอบกิจการคัดแยกฝักรวมสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุอื่นที่ไม่ใช่แล้ว ที่ไม่เป็นของเสียอันตราย ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) กำลึงเครื่องจักร ๔๔๐ แรงม้า จำนวนคนงาน ๓๙ คน ตั้งอยู่เลขที่ ๓๙ หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิง อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ต่อมา ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่ และประชาชนบ้านม่วงชุม หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิงได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ นายอำเภอศรีเทพ และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องว่า ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากฝุ่น กลิ่นเหม็นรบกวน และสารปนเปื้อนในแหล่งน้ำจากการประกอบกิจการฝักรวมสิ่งปฏิกูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๑ นายอำเภอศรีเทพมีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบข้อเท็จจริงและแก้ไขปัญหาดังกล่าว จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๗๗๘ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงานตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยให้ปรับปรุงแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้สามารถควบคุม

/และป้องกัน...

และป้องกันกลิ่นที่เกิดขึ้นจากระบบบำบัดน้ำเสีย ไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนต่อประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๑ และร่วมเป็นคณะกรรมการไตรภาคีเพื่อติดตามตรวจสอบและแก้ไขปัญหามลกระทบสิ่งแวดล้อมจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามคำสั่งนายอำเภอศรีเทพ ที่ ๒๙๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๖๒ ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๑๗.๑/๗๕๖๗ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าได้รับเรื่องร้องเรียน/ร้องทุกข์ผ่านระบบการร้องทุกข์ของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ขอให้แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นายอำเภอศรีเทพ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ผู้ใหญ่บ้านม่วงชุม ตัวแทนประชาชน และตัวแทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ร่วมประชุมแก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นจากบ่อฝังกลบขยะ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓(๒)/๕๓๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน โดยให้ดำเนินมาตรการที่จำเป็นเข้มงวดและมีประสิทธิภาพทันทีเพื่อป้องกันการเกิดกลิ่นรบกวนจากระบบการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ให้ปิดคลุมบ่อฝังกลบด้วยวัสดุป้องกัน เช่น ชั้นดินเหนียว แผ่นวัสดุกันซึม (HDPE) ให้เรียบร้อยภายในเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา ของทุกวัน โดยให้ดำเนินการเสร็จภายในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๔ และวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือจากนายอำเภอศรีเทพ ขอให้แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๔ เจ้าอาวาสวัดม่วงชุมได้มีหนังสือขอให้นายอำเภอศรีเทพและคณะกรรมการไตรภาคีฯ ตรวจสอบติดตามแก้ไขปัญหานั้น ซึ่งนายอำเภอศรีเทพมีความเห็นว่าหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องควรสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการชั่วคราวจนกว่าจะสามารถแก้ไขปัญหามลพิษอากาศได้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ ๐๐๓๓(๒)/๘๑๓ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งว่าวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๔ ประชาชนบ้านม่วงชุมประมาณ ๙๐ คน รวมกลุ่มปิดทางเข้าออกโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อเรียกร้องให้โรงงานหยุดประกอบกิจการชั่วคราวจนกว่าจะสามารถแก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นได้ มีการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ด้วยการเผาโลงศพบริเวณหน้าโรงงาน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปลัดอำเภอศรีเทพ ผู้ใหญ่บ้านม่วงชุม ผู้แทนจากโรงงานได้เจรจากับกลุ่มประชาชนผู้ประท้วงแล้ว แต่ไม่สามารถหาข้อยุติได้ กลุ่มชาวบ้านและประชาชนยืนยันที่จะดำเนินการปิดทางเข้าออกโรงงานเพื่อไม่ให้รถบรรทุกนำกากอุตสาหกรรมเข้าไปฝังกลบในโรงงานได้ จนกว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบจะออกคำสั่งให้โรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการชั่วคราว จากนั้น นายอำเภอศรีเทพมีหนังสือ ที่ พช ๐๗๑๘/๕๒๙๖ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงานดังกล่าว โดยแจ้งว่าตั้งแต่วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๔ จนถึงปัจจุบันประชาชนในพื้นที่ได้มีการร้องเรียนและแจ้งปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนอย่างต่อเนื่อง และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รายงานความคืบหน้ากรณีสั่งให้โรงงาน

/หยุดประกอบ...

หยุดประกอบกิจการชั่วคราว ซึ่งเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบบริเวณ โรงงานพิพาทพบว่า โรงงานได้ดำเนินมาตรการป้องกันการเกิดกลิ่นรบกวนต่อประชาชน อย่างเต็มที่ และได้ปิดคลุมบ่อฝังกลบขยะก่อนเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา ทุกวัน แต่ยังไม่สามารถ ดำเนินการได้สำเร็จ ซึ่งประชาชนในพื้นที่ยังมีการร้องเรียนแจ้งข้อมูลกลิ่นเหม็นรบกวน อย่างต่อเนื่อง และเรียกร้องให้ออกคำสั่งให้โรงงานหยุดประกอบกิจการชั่วคราวจนกว่าจะสามารถ แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาสั่งการด้วยมาตรการ ที่เข้มงวดเพื่อระงับปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนดังกล่าว เช่น ให้ระงับการนำกากอุตสาหกรรม ที่อาจก่อปัญหากลิ่นรบกวนเข้าไปกำจัดในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หรือหามาตรการอื่นๆ จนกว่า จะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ และให้ตรวจวัดค่าความเข้มข้นที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ มีหนังสือ ที่ ออก ๐๓๐๕/(ก. ๒) ๘๑๖๗.๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทะเบียนโรงงานเลขที่ ๑๐๖๗๐๐๐๑๒๕๔๕๘ (๓-๑๐๕-๑/๔๕ พข) ดำเนินการดังนี้ (๑) ให้หยุดประกอบกิจการโรงงานในส่วนของการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุ ที่ไม่ใช่แล้ว (๒) ให้สำรวจพร้อมแก้ไขจุดกำเนิดกลิ่นรบกวนภายในพื้นที่บริเวณโรงงานที่ส่งผล กระทบต่อประชาชนในบริเวณใกล้เคียงในทันที (๓) ให้มีมาตรการที่เหมาะสมในการป้องกัน กลิ่นรบกวนที่เกิดจากการเก็บกองวัตถุดิบ กระบวนการคัดแยกก่อนและหลังทำการฝังกลบ สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ทั้งนี้ ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ และระหว่าง การปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไม่อนุญาตให้มีการนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว เข้ามาในบริเวณโรงงานเพื่อทำการฝังกลบ จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะได้ปฏิบัติตามคำสั่งครบถ้วน และได้รับอนุญาตจากปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายให้เปิด ประกอบกิจการโรงงานได้ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขออนุญาตประกอบกิจการโรงงานในส่วนการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว โดยแจ้งว่าหลังจากทราบคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ ออก ๐๓๐๕/(ก. ๒) ๘๑๖๗.๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ แล้ว ได้ดำเนินการปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเร่งด่วน และดำเนินการ ดังนี้ (๑) หยุดประกอบกิจการในส่วนของการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วทันที (๒) แก้ไข จุดกำเนิดกลิ่นรบกวนที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนในบริเวณใกล้เคียง ได้แก่ ดำเนินการปิดคลุม บ่อด้วยดินและปิดทับด้วยผ้าพลาสติก โพลีเอทิลีน (PE) ตลอดทั้งบ่อ รวมทั้งวางระบายน้ำ จัดทำท่อระบายก๊าซที่เกิดขึ้นภายในบ่อ ระบายออกภายนอกโดยผ่านการกรองด้วยถ่าน ทำบ่อ รวบรวมน้ำชะจากจากการฝังกลบพร้อมฝาปิด ติดตั้งเครื่องเติมอากาศในบ่อฝังจำนวน ๓ เครื่อง นอกจากนี้ ได้เพิ่มมาตรการต่างๆ ในการประกอบกิจการ เช่น การประกอบกิจการประจำวัน จะดำเนินการไม่เกินเวลา ๑๙.๐๐ นาฬิกา การลงกากของเสียแล้วจะต้องปิดกลบในทันที เพื่อป้องกันกลิ่น กากอุตสาหกรรมที่มาถึงโรงงานเกินเวลา ๑๙.๐๐ นาฬิกา จะจัดพื้นที่วางกระบะ

/ไว้ในอาคาร...

ไว้ในอาคารและปิดคลุมด้วยผ้าใบให้เรียบร้อย ใช้จุลินทรีย์ (EM) หรือปูนขาวปรับสภาพก่อนการฝังกลบ ไม่รับสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีกลิ่นรุนแรง มีการติดตั้งกล่องวงจรปิดในการตรวจสอบร่วมกันภายในกลุ่มไตรภาคี มีทีม CSR ของบริษัทลงพื้นที่ตลอดทุกวัน จัดให้มีกล่องแสดงความคิดเห็นภายในหมู่บ้านและหน้าโรงงานเรื่องกลิ่นรบกวน มีการประชาสัมพันธ์การดำเนินการของบริษัททางช่องทางผู้นำชุมชน เสียงตามสาย หรือทางกลุ่ม Line และบอร์ดด้านหน้าโรงงาน มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อสาธารณประโยชน์ เช่น ด้านการศึกษา ด้านกีฬา กลุ่มอาชีพ และด้านสาธารณสุข โดยได้ปฏิบัติตามคำสั่งครบถ้วนแล้ว ซึ่งในวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๔ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบพบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้หยุดประกอบกิจการ และได้ปรับปรุงแก้ไขจุดกำเนิดกลิ่นรบกวนที่ส่งผลต่อประชาชนมีมาตรการในการป้องกันกลิ่นรบกวน รวมทั้ง ดำเนินมาตรการด้านการบริหารจัดการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว และได้รับแจ้งข้อมูลจากประชาชนว่าปัญหากลิ่นรบกวนลดลงในระดับที่ยอมรับได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๙๐๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขออนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เปิดประกอบกิจการโรงงานส่วนการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วในบ่อที่ ๒ ได้ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งการเปิดใช้งานบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นของเสียอันตรายบ่อที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๐๘๔ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้เปิดใช้งานบ่อฝังกลบแล้วจำนวน ๑ บ่อ คือ บ่อฝังกลบที่ ๑ ขนาดพื้นที่ตามแบบแปลน ๑๕,๕๔๔ ตารางเมตร ปัจจุบันหยุดประกอบกิจการตามคำสั่งมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ บ่อฝังกลบที่ ๒ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ขอเปิดใช้งานมีพื้นที่ ๑๕,๕๔๔ ตารางเมตร เป็นบ่อฝังกลบตามสิทธิเดิมที่ได้รับอนุญาตจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม ระบบบำบัดน้ำเสียที่ใช้อยู่ปัจจุบันได้รับการออกแบบและก่อสร้างไว้เพื่อสามารถรองรับอัตราการเกิดน้ำชะละลายและน้ำเสียปริมาณรวม ๑๗๐ ลูกบาศก์เมตรต่อวัน ระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่จึงมีขนาดเพียงพอที่จะบำบัดน้ำชะละลายและน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นจากการเปิดใช้งานบ่อฝังกลบที่ ๒ ได้ และองค์ประกอบเป็นไปตามหลักเกณฑ์การฝังกลบแบบถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) จึงแจ้งการเปิดใช้งานบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลบ่อที่ ๒ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๐๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ก่อสร้างบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นของเสียอันตรายบ่อที่ ๒ เสร็จสมบูรณ์แล้วจึงเห็นควรเปิดให้ใช้งานระบบการอนุญาตแบบอิลีกทรอนิกส์ (การจัดการวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว) ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ออก ๐๓๐๕/(ก.๒) ๒๗๑๑ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วในบ่อที่ ๒ ได้ตามปกติ โดยมีข้อเสนอแนะให้มีการป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญและมีการควบคุมป้องกันมิให้เกิดปัญหามลพิษ พร้อมกับมีหนังสือ

/ที่ ออก...

ที่ ออก ๐๓๐๕/(ก.๒) ๒๗๑๐ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ แจ้งเรื่องการอนุญาตดังกล่าวให้
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ

เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนบ้านม่วงชุม
หมู่ที่ ๔ ได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และหน่วยงานของรัฐว่า ยังได้รับความเดือดร้อนหรือ
เสียหายในการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จากกลิ่นเหม็นรบกวน ผุ่นฟุ้งกระจาย และ
สารปนเปื้อนในแหล่งน้ำ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔ (๒)/๖๕๐ ลงวันที่
๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน ดังนี้ (๑) ห้ามกองเก็บสิ่งปฏิกูล
หรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วนอกพื้นที่บ่อฝังกลบ และในกรณีที่ต้องมีการเก็บไว้ในอาคารโรงงานเพื่อรอ
การฝังกลบ จะต้องเก็บไว้ในภาชนะที่เหมาะสมและปิดมิดชิด (๒) ให้จัดทำมาตรการหรือแผนงาน
แนวทางในการป้องกันกลิ่นเหม็น และแนวทางหรือรายละเอียดวิธีการป้องกันผุ่นฟุ้งกระจายที่เกิด
จากกระบวนการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว รวมทั้ง รายละเอียดแผนงานการปิดทับ
ชั้นสุดท้ายของบ่อฝังกลบที่ ๑ เพื่อไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ โดยมีคำรับรองของ
ผู้ประกอบการวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ส่งให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบูรณ์พิจารณา
ทั้งนี้ ข้อ ๑ ให้ปฏิบัติทันทีที่ได้รับทราบคำสั่งนี้ ข้อ ๒ ให้ดำเนินการแล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๐
มิถุนายน ๒๕๖๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะตรวจติดตามผลเป็นระยะต่อไป และวันที่ ๑๒ มิถุนายน
๒๕๖๕ ประชาชนและตัวแทนชาวบ้านม่วงชุม หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจังได้แจ้งความร้องทุกข์
ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรศรีเทพว่า ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็น
รุนแรงของการประกอบกิจการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทำให้เวียนศีรษะ แสบจมูก ก่อความเสียหาย
ต่อสุขภาพอนามัยทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช
๐๐๓๔(๒)/๔๔๓ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน
โดยให้ดำเนินการปิดทับชั้นสุดท้ายของบ่อฝังกลบที่ ๑ ตามหลักเกณฑ์การฝังกลบสิ่งปฏิกูล
หรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของโรงงานที่ไม่เข้าข่ายเป็นของเสียอันตรายให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน
โดยระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งให้รายงานความคืบหน้าพร้อมหลักฐานเป็นหนังสือไปยัง
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทุก ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง และมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔(๒)/๑๐๐๘
ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปฏิบัติตามกฎหมายกระทรวงควบคุม
การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินภายในบริเวณโรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยให้จัดทำรายงานผล
การตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดินให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายใน
วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีคำสั่งเลขที่ ๐๐๑/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๓๐
พฤษภาคม ๒๕๖๕ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขและระงับกรณีก่อเหตุรำคาญ โดยห้าม
มิให้ก่อเหตุรำคาญทุกกรณี และให้ระงับ กำจัด และควบคุมการกระทำใดๆ ที่เป็นเหตุให้เกิดกลิ่น
ออกมาสู่ภายนอกพื้นที่และจัดให้มีมาตรการที่จำเป็น ตลอดจนดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา อันสามารถ
ป้องกันกลิ่นออกมาสู่ภายนอกพื้นที่ในการประกอบกิจการ ให้แล้วเสร็จภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่

/ได้รับแจ้ง...

ได้รับแจ้ง และมีหนังสือ ที่ พช ๗๒๑๐๕/๕๙๒ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อเข้าไปตรวจสอบติดตามการปรับปรุงแก้ไขกรณีก่อเหตุรำคาญ และหนังสือ ที่ พช ๗๒๑๐๕/๖๒๕ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อเข้าไปตรวจสอบติดตามและแก้ไขปัญหาผลกระทบจากการประกอบกิจการในบ่อฝังกลบที่ ๑ และบ่อฝังกลบที่ ๒ ในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๕

พยานผู้เชี่ยวชาญจากกรมควบคุมมลพิษได้รายงานผลการตรวจสอบของพยานผู้เชี่ยวชาญต่อศาล มีข้อเท็จจริงสรุปได้ว่า จากการตรวจสอบและเก็บตัวอย่างน้ำชะ น้ำขัง และน้ำใต้ดินในบ่อสังเกตการณ์และบ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงาน ตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ในอากาศของโรงงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และบริเวณพื้นที่ใกล้เคียงโรงงาน ปรากฏผลดังนี้

- ผลการตรวจสอบน้ำชะและน้ำขังภายในบริเวณโรงงานพบว่า ๑.๑ น้ำชะในบ่อรวบรวมน้ำชะจากบ่อฝังกลบที่ ๑ และน้ำชะในบ่อฝัง พบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนัก และสารพิษอื่นๆ หลายชนิด ๑.๒ น้ำขังในบ่อฝังกลบที่ ๓ มีค่าความเป็นกรดรุนแรง (pH เท่ากับ ๓.๕) และพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนักและสารพิษอื่นๆ หลายชนิด ๑.๓ น้ำขังในบ่อฝังกลบที่ ๔ พบการปนเปื้อนของโลหะหนักหลายชนิด ๒. ผลการตรวจสอบน้ำใต้ดินในบ่อสังเกตการณ์และบ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงานพบว่า ๒.๑ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๑ มีค่าแมงกานีส (Mn) และค่านิกเกิล (Ni) และบ่อสังเกตการณ์ที่ ๕ มีค่าแมงกานีส (Mn) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และยังพบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ๒.๒ บ่อสังเกตการณ์ที่ ๓ มีค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) และบ่อสังเกตการณ์ที่ ๔ มีค่าตะกั่ว (Pb) ค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) ค่าสารหนู (As) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และยังพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) และโลหะหนักอีกหลายชนิด ๒.๓ บ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงานมีค่าซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอทิลีน (cis-๑,๒-Dichloroethylene) ค่าไตรคลอโรเอทิลีน (Trichloroethylene) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ และยังพบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ๓. ผลการตรวจสอบน้ำใต้ดินของประชาชนและประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ พบว่า ๓.๑ บ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณลำไย ค่าแอส มีค่าเบนซีน (Benzene) ค่าซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอทิลีน (cis-๑,๒-Dichloroethylene) ค่าไดคลอโรมีเทน (Dichloromethane) ค่าไตรคลอโรเอทิลีน (Trichloroethylene) ค่า ๑,๑,๒-ไตรคลอโรอีเทน (๑,๑,๒-Trichloroethane) ค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) และบ่อน้ำใต้ดินในสวนยางของประชาชน มีค่า ๑,๒-ไดคลอโรอีเทน (๑,๒-Dichloroethane)

/ค่าไตรคลอโรเอทิลีน...

ค่าไตรคลอโรเอทิลีน (Trichloroethylene) ค่า ๑,๑,๒-ไตรคลอโรอีเทน (๑,๑,๒-Trichloroethane) ค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) และค่าไวนิลคลอไรด์ (Vinyl chloride) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ และพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) และโลหะหนักอีกหลายชนิด ๓.๒ บ่อน้ำใต้ดินใกล้ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ มีค่าแมงกานีส (Mn) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และพบการปนเปื้อนของโลหะหนักอีกหลายชนิด ๓.๓ ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ และบ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณจำปา สุริยมาศ มีค่าเป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ๔ ผลการตรวจวัดฝุ่นละอองในบรรยากาศโดยทั่วไปขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอนในเวลา ๒๔ ชั่วโมง พบว่าบริเวณบ้านประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานทั้ง ๒ จุด มีค่าเฉลี่ยฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๑๐ ไมครอน เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๔ (พ.ศ. ๒๕๔๗) เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป ๕. ผลการตรวจวัดสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง พบว่าบริเวณบ้านประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานทั้ง ๓ จุด มีค่าไม่เกินค่าเผื่อสำหรับสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง กำหนดค่าเผื่อสำหรับสารอินทรีย์ระเหยง่ายในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา ๒๔ ชั่วโมง ๖. ผลการตรวจสอบปัญหากลิ่นเหม็นด้วยเครื่องมือตรวจวัดสารระเหยอินทรีย์และอนินทรีย์ด้วยระบบอินฟราเรด ยี่ห้อ Gasmeter รุ่น DX-๕๐๕๐ ด้วยเทคนิค FTIR บริเวณภายในโรงงาน พบสารคาร์บอนไดซัลไฟด์ (Carbon disulfide : CS₂) และเมทิลเมอร์แคปแทน Methylmercaptan : CH₃SH) และมีค่าเกินระดับที่สามารถรับรู้กลิ่นได้ (Odor Threshold) และจากการตรวจสอบบริเวณบ้านประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานพบสารคาร์บอนไดซัลไฟด์ (Carbon disulfide : CS₂) และเมทิลเมอร์แคปแทน (Methylmercaptan : CH₃SH) ซึ่งเป็นสารชนิดเดียวกันกับที่ตรวจพบภายในโรงงานและมีค่าเกินระดับที่สามารถรับรู้กลิ่นได้ (Odor Threshold) ๗. ผลการตรวจวัดค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) บริเวณภายในโรงงาน พบว่าบริเวณบ่อฝังกลบที่ ๑ พบค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) ในปริมาณสูงมาก ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง ๑ - ๙๙๙ ส่วนในล้านส่วน (ppm) บริเวณบ่อฝังกลบที่ ๒ พบค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) ในปริมาณสูงมาก ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง ๔ - ๕๐๘ ส่วนในล้านส่วน (ppm) และบริเวณดินถมในบ่อฝังกลบที่ ๓ พบค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) ในปริมาณสูง ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง ๑ - ๙๗ ส่วนในล้านส่วน (ppm)

พยานผู้เชี่ยวชาญจากกรมทรัพยากรน้ำบาดาลได้รายงานผลการตรวจสอบของพยานผู้เชี่ยวชาญต่อศาล มีข้อเท็จจริงสรุปได้ว่า จากการสำรวจพื้นที่และทำการสุบเก็บตัวอย่างน้ำจากบ่อสังเกตการณ์ บ่อน้ำบาดาล รวมถึงน้ำผิวดิน ที่อยู่ภายในโรงงาน และเก็บตัวอย่างน้ำจากบ่อขุด บ่อน้ำบาดาลของประชาชน และน้ำผิวดินบริเวณพื้นที่โดยรอบ รวมทั้งสิ้น ๑๖ ตัวอย่าง ดำเนินการ

/รังวัด...

รังวัดความสูงของภูมิประเทศและจุดตำแหน่งที่เก็บตัวอย่างน้ำ และวัดระดับน้ำใต้ดิน และนำมาคำนวณหาระดับแรงดันของน้ำใต้ดินเพื่อแสดงทิศทางการไหลของน้ำใต้ดิน ปรากฏผลว่า คุณภาพน้ำภายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีค่าไม่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานน้ำบาดาลที่ใช้บริโภคและมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน หลายพารามิเตอร์ ได้แก่ คลอไรด์ ความกระด้าง ปริมาณสารทั้งหมดที่ละลายได้ รวมถึงสารอินทรีย์ระเหยง่าย เช่น เบนซีน ซีเอส ๑, ๒ ไตคลอโรเอเทอีน ไวนิลคลอไรด์ เป็นต้น คุณภาพน้ำในพื้นที่โดยรอบ โดยเฉพาะในบ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย คำแสน บ่อน้ำบาดาลในสวนยางของคุณวัชรา พรหมศรี และบ่อประปาบ้านคุณสมนึก วงศ์มณี มีค่าไม่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานน้ำใต้ดินตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติดังกล่าว และพบว่าชนิดของสารและความเข้มข้นของสารมีความสอดคล้องกับคุณภาพน้ำใต้ดินภายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงมีความเป็นไปได้ว่ามีการไหลของน้ำใต้ดินจากพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกสู่ภายนอกตามทิศทางการไหลของน้ำใต้ดิน โดยเห็นว่า บ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย บ้านคุณวัชรา และบ่อประปาบ้านคุณสมนึก ไม่เหมาะสมในการใช้อุปโภคและบริโภค เนื่องจากมีสารอินทรีย์ระเหยง่ายเกินเกณฑ์มาตรฐาน สารดังกล่าวเป็นสารก่อให้เกิดมะเร็ง จึงเห็นควรระงับการใช้น้ำจากบ่อดังกล่าว และควรอุดกั้นบ่อน้ำบาดาลเพื่อป้องกันการปนเปื้อนไปสู่พื้นที่อื่นๆต่อไป และในการก่อสร้างบ่อน้ำบาดาลในพื้นที่ดังกล่าว มักจะเป็นการก่อสร้างบ่อแบบเปิด โดยไม่มีการใส่ท่อรับน้ำ ทำให้เกิดการรั่วของสารปนเปื้อนไปสู่บริเวณที่มีคุณภาพน้ำดี จึงต้องทำการก่อสร้างบ่อโดยใส่ท่อกรูบริเวณด้านบนจนถึงท่อรับน้ำในระดับลึกเพื่อไม่ให้เกิดการปนเปื้อนจากสารปนเปื้อนที่อยู่ด้านบน

ศาลได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ในการควบคุมกำกับดูแลการประกอบกิจการคัดแยกฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในท้องที่หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระดัง อำเภอสรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ อันเป็นเหตุให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง หรือไม่ โดยมีประเด็นพิจารณาตามลำดับของผู้ถูกฟ้องคดี ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง มีปัญหาที่ต้องพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔๓ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า บุคคลและชุมชนย่อมมีสิทธิ (๑) ... (๒) จัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์

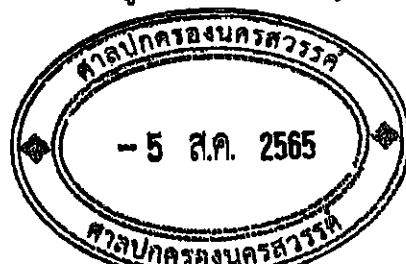
/จากทรัพย์สิน...

จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืนตาม
 วิธีการที่กฎหมายบัญญัติ (๓) ... มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า บุคคลมีหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๑) ... (๘) ร่วมมือ
 และสนับสนุนการอนุรักษ์และคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพ
 รวมทั้งมรดกทางวัฒนธรรม (๙) ... มาตรา ๕๗ บัญญัติว่า รัฐต้อง (๑) ... (๒) อนุรักษ์ คุ้มครอง
 บำรุงรักษาฟื้นฟู บริหารจัดการ และใช้หรือจัดให้มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม
 และความหลากหลายทางชีวภาพ ให้เกิดประโยชน์อย่างสมดุลและยั่งยืน โดยต้องให้ประชาชน
 และชุมชนในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมดำเนินการและได้รับประโยชน์จากการดำเนินการ
 ดังกล่าวด้วยตามที่กฎหมายบัญญัติ พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕ บัญญัติว่า
 ในพระราชบัญญัตินี้ “โรงงาน” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักร
 มีกำลังรวมตั้งแต่ห้าสิบบางม้าหรือกำลังเทียบเท่าตั้งแต่ห้าสิบบางม้าขึ้นไป หรือใช้คนงานตั้งแต่
 ห้าสิบคนขึ้นไปโดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตามเพื่อประกอบกิจการโรงงาน ทั้งนี้ ตามประเภทหรือ
 ชนิดของโรงงานที่กำหนดในกฎกระทรวง “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรี
 แต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ประกอบกิจการ
 โรงงานจำพวกที่ ๓ ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาตและต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด
 ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าวและ
 ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา ๓๒ วรรคสอง บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดก่อสร้างโรงงานก่อน
 ได้รับใบอนุญาต มาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่อาจตั้งโรงงานหรือตั้งโรงงานแล้ว
 แต่ไม่อาจเริ่มประกอบกิจการโรงงานได้ภายหลังจากที่รับใบอนุญาตแล้ว ให้ผู้รับใบอนุญาตนั้น
 สามารถโอนใบอนุญาตได้... วรรคสาม บัญญัติว่า ให้ผู้รับโอนการประกอบกิจการโรงงาน...
 ประกอบกิจการโรงงานต่อไปได้โดยให้ถือเสมือนว่าผู้ยื่นคำขอนั้นเป็นผู้รับใบอนุญาต มาตรา ๓๗
 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ผู้ประกอบกิจการโรงงานผู้ใดฝ่าฝืนหรือ
 ไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือการประกอบกิจการโรงงานมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย
 ความเสียหายหรือความเดือดร้อนแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับ
 โรงงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือแก้ไขหรือปรับปรุง
 หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนดได้ มาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า
 ในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการโรงงานใดจงใจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
 มาตรา ๓๗ โดยไม่มีเหตุอันควร หรือในกรณีที่ปรากฏว่าการประกอบกิจการของโรงงานใดอาจจะ
 ก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหายหรือความเดือดร้อนอย่างร้ายแรงแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ใน
 โรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงานให้ปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายมีอำนาจ
 สั่งให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานนั้นหยุดประกอบกิจการโรงงานทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นการ
 ชั่วคราว และปรับปรุงแก้ไขโรงงานนั้นเสียใหม่หรือปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด
 วรรคสาม บัญญัติว่า ถ้าผู้ประกอบกิจการโรงงานไม่ปรับปรุงแก้ไขโรงงานหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง

/ภายในเวลา...

ภายในเวลาที่กำหนด ให้ปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายมีอำนาจสั่งปิดโรงงานได้ และในกรณีที่เป็นโรงงานจำพวกที่ ๓ ให้คำสั่งปิดโรงงานดังกล่าวมีผลเป็นการเพิกถอนใบอนุญาตด้วย พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ "สิ่งแวดล้อม" หมายความว่า สิ่งต่างๆ ที่มีลักษณะทางกายภาพและชีวภาพ ที่อยู่รอบตัวมนุษย์ซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติและสิ่งที่มีมนุษย์ได้ทำขึ้น "มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม" หมายความว่า ค่ามาตรฐานคุณภาพน้ำ อากาศ เสียง และสถานะอื่นๆ ของสิ่งแวดล้อม ซึ่งกำหนดเป็นเกณฑ์ทั่วไปสำหรับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม "มลพิษ" หมายความว่า ของเสีย วัตถุอันตราย และมลสารอื่นๆ รวมทั้งกาก ตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ที่ถูกปล่อยทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ หรือที่มีอยู่ในสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ ซึ่งก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือภาวะที่เป็นพิษภัยอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนได้ และให้หมายความรวมถึง รังสี ความร้อน แสง เสียง กลิ่น ความสั่นสะเทือน หรือเหตุรำคาญอื่นๆ ที่เกิดหรือถูกปล่อยออกจากแหล่งกำเนิดมลพิษด้วย "แหล่งกำเนิดมลพิษ" หมายความว่า ชุมชน โรงงานอุตสาหกรรม อาคาร สิ่งก่อสร้าง ยานพาหนะ สถานที่ประกอบกิจการใดๆ หรือสิ่งอื่นใด ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของมลพิษ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่องต่อไปนี้ (๑) มาตรฐานคุณภาพน้ำในแม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง ทะเลสาบ อ่างเก็บน้ำ และแหล่งน้ำสาธารณะอื่นๆ ที่อยู่ภายในผืนแผ่นดิน โดยจำแนกตามลักษณะการใช้ประโยชน์บริเวณพื้นที่ลุ่มน้ำในแต่ละพื้นที่ (๒) มาตรฐานคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งรวมทั้งบริเวณพื้นที่ปากแม่น้ำ (๓) มาตรฐานคุณภาพน้ำบาดาล (๔) มาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป (๕) มาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือนโดยทั่วไป (๖) มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่องอื่นๆ มาตรา ๕๕ บัญญัติว่า ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ และโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด สำหรับควบคุมการระบายน้ำทิ้ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสีย หรือมลพิษอื่นใดจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้ มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ภาคผนวกที่ ๑ บัญชีสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) หมวด ๑ สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นของเสียอันตราย ข้อ ๑ สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เกิดจากกระบวนการผลิตหรือเกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ซึ่งมีลักษณะและคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้ ๑.๑ เศษชิ้นส่วนของพืช เช่น ราก เปลือก ใบ หรือของสัตว์ เช่น กระดูก หนัง ขน และมูลสัตว์ ๑.๒ เศษชิ้นส่วนไม้ ๑.๓ เศษกระดาษ

/๑.๔ เศษพลาสติก...

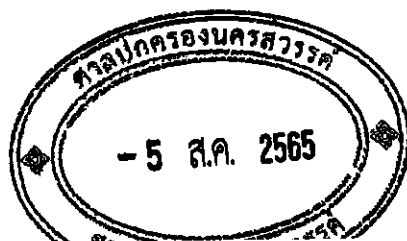
๑.๔ เศษพลาสติกหรือยางสังเคราะห์ที่เป็นโพลีเมอร์ ๑.๕ เศษผ้า ด้าย หรือสิ่งทอ
 ๑.๖ เศษไซสแตร์ น้ำมันสัตว์ น้ำมันพืช ๑.๗ เศษยางธรรมชาติ ๑.๘ เศษโลหะและโลหะผสมที่
 ไม่อยู่ในรูปของเกลือโลหะ เช่น เหล็ก อลูมิเนียม ทองแดง ทองเหลือง ๑.๙ เศษแก้ว กระจก
 กระเบื้องเคลือบ หรือเซรามิก ๑.๑๐ เศษหิน ปูน หินทราย หรือวัสดุที่มีองค์ประกอบของดิน หินทราย
 หรือหิน เช่น กระเบื้อง อิฐ ยิปซัม คอนกรีต ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัด
 สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๑๗ กำหนดว่า ผู้ประกอบกิจการบำบัดหรือกำจัด
 สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว
 ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนด ข้อ ๑๘ กำหนดว่า ต้องรับบำบัด
 และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วเฉพาะที่ได้รับอนุญาตตามเงื่อนไขการประกอบกิจการ
 โรงงานที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานและต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ให้บริการทราบ
 ถึงประเภทของกิจการที่ได้รับอนุญาต ประเภทของสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่สามารถรับ
 ดำเนินการได้ พร้อมแนบสำเนาใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒
 (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า
 โรงงานจำพวกที่ ๓ นอกจากห้ามตั้งในบริเวณตามข้อ ๒ แล้ว จะต้องตั้งอยู่ในทำเลและ
 สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และมีบริเวณเพียงพอที่จะประกอบกิจการอุตสาหกรรมตามประเภท
 ชนิด หรือขนาดของโรงงาน โดยไม่อาจก่อให้เกิดอันตราย เหตุรำคาญ หรือความเสียหายต่อ
 บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น และเงื่อนไขการอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงงานตามใบอนุญาต
 ประกอบกิจการโรงงาน ทะเบียนโรงงาน เลขที่ ๓-๑๐๕-๑/๔๕ พช (เลขทะเบียนโรงงานใหม่
 เลขที่ ๑๐๖๗๐๐๐๐๑๒๕๔๕๘) กำหนดให้ประกอบกิจการคัดแยกและฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุ
 ที่ไม่ใช้แล้ว เฉพาะที่มีลักษณะตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) โดยมี
 เงื่อนไขการอนุญาตดังนี้ ข้อ ๑. ห้ามทำการเผาขยะและสิ่งปฏิกูลที่เกิดจากกระบวนการผลิต
 ภายในบริเวณโรงงาน ข้อ ๒. ต้องมีมาตรการในการป้องกันกลิ่นเหม็นที่เกิดจากการเก็บกองวัตถุดิบ
 และกระบวนการคัดแยกสิ่งปฏิกูลฯ ก่อนทำการฝังกลบเพื่อมิให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ ข้อ ๓.
 ต้องมีมาตรการในการป้องกันการปนเปื้อนมลพิษทางดินที่เกิดจากการขนถ่ายกากเก็บ คัดแยก
 วัตถุดิบ และฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว เพื่อมิให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ ข้อ ๔. ต้องทำ
 การตรวจวิเคราะห์น้ำใต้ดินจากป่อกิ่งเหตุการณ์ของหลุมฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว
 ทุกๆ เดือน และจัดส่งรายงานให้ กรอ. เป็นประจำทุก ๖ เดือน... ข้อ ๑๐. ต้องมีมาตรการในการ
 จัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่นำมาคัดแยกและฝังกลบ และที่เหลือจากการคัดแยกให้
 เหมาะสม เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุเดือดร้อนหรือเป็นอันตรายต่อผู้ปฏิบัติงานและผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
 /คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออก
 ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน ทะเบียนโรงงาน เลขที่ ๓-๑๐๕-๑/๔๕ พช ให้แก่บริษัท
 ใช้วิกรมฮวด ดิซโพส เวท (๑๙๙๙) จำกัด ประกอบกิจการคัดแยกฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุอื่น

/ที่ไม่ใช้แล้ว...

ที่ไม่ใช่แล้ว และวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ บริษัท วิน โพรเสส จำกัด ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากบริษัท ไช่วกิมฮวด ดิชโพส เวซท์ (๑๙๙๙) จำกัด ต่อมา วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากบริษัท วิน โพรเสส จำกัด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับโอนใบอนุญาตทะเบียนโรงงานเลขที่ ๓ - ๑๐๕ - ๑/๔๕ พช (ทะเบียนโรงงานใหม่ ๑๐๖๗๐๐๐๑๒๕๕๘) ประเภทหรือชนิดของโรงงานลำดับที่ ๑๐๕ ขนาดของโรงงานจำพวกที่ ๓ เพื่อประกอบกิจการคัดแยกฝักรวมสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุอื่นที่ไม่ใช่แล้ว เฉพาะที่มีลักษณะตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) และเงื่อนไขตามใบอนุญาต ด้วยกำลังเครื่องจักร ๔๔๐ แรงม้า จำนวนคนงาน ๓๙ คน ตั้งอยู่เลขที่ ๓๙ หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิง อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ต่อมา ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนบ้านม่วงชุม หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจิงได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ นายอำเภอศรีเทพ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่าได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากกลิ่นเหม็นรบกวน ฝุ่น และสารปนเปื้อนในแหล่งน้ำบนผิวดินและใต้ดินจากการประกอบกิจการฝักรวมขยะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่พักอาศัยในพื้นที่ โดยขอให้แก้ไขปัญหาคความเดือดร้อนดังกล่าว จากนั้น นายอำเภอศรีเทพมีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบข้อเท็จจริงและแก้ไขปัญหา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งพนักงานเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่ตรวจสอบโรงงานเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ และวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ พบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ประกอบกิจการฝักรวมสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นรบกวนจากระบบบำบัดน้ำเสียบ่อฝักรวมของโรงงาน มีลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่บุคคลที่อยู่ใกล้เคียงโรงงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๗๗๘ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน โดยให้ปรับปรุงแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้สามารถควบคุมและป้องกันกลิ่นที่เกิดขึ้นจากระบบบำบัดน้ำเสียไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนต่อประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๑ หากไม่ดำเนินการตามคำสั่งจะได้รับโทษตามกฎหมาย ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์มีหนังสือที่ พช ๐๐๑๗.๑/๗๕๖๗ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าชาวบ้านม่วงชุมได้ร้องทุกข์ต่อสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีว่ายังได้รับความเดือดร้อนจากปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงขอให้แก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบโรงงานเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ พบว่ามีกลิ่นเหม็นรบกวนที่เกิดจากระบวนการฝักรวมสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว มีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหายหรือความเดือดร้อนแก่บุคคลที่อยู่ใกล้เคียงโรงงาน จึงมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓(๒)/๕๓๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน โดยให้ดำเนินการมาตรการที่จำเป็นเข้มงวดและมีประสิทธิภาพโดยทันที

/เพื่อป้องกัน...

เพื่อป้องกันการเกิดกลิ่นรบกวนจากกระบวนการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ให้ปิดคลุมบ่อฝังกลบเพื่อป้องกันกลิ่นด้วยวัสดุป้องกัน อาทิเช่น ชั้นดินเหนียว แผ่นวัสดุกันซึม (HDPE) ให้เรียบร้อยภายหลังจากเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา ของทุกวัน โดยให้ดำเนินการเสร็จภายในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๔ และได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓(๒)/๕๕๒ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ถึงผู้อำนวยการกองบริหารจัดการกากอุตสาหกรรมแจ้งว่าพบกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กระทบต่อบ้านพักของประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานและชาวบ้านม่วงชุมที่อยู่ห่างโรงงานประมาณ ๘๐๐ - ๙๐๐ เมตร จึงเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งเพิ่มเติมเงื่อนไขการห้ามปฏิบัติงานฝังกลบกากอุตสาหกรรมก่อนเวลา ๐๗.๓๐ นาฬิกา และภายหลังจากเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา ในใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน ต่อมา นายอำเภอศรีเทพมีหนังสือ ที่ พช ๐๗๑๘/๒๑๔๙ ลงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าประชาชนบ้านม่วงชุมได้รวมตัวประท้วงบริเวณโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และเรียกร้องให้ปิดโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เนื่องจากได้รับผลกระทบกลิ่นเหม็นจากโรงงานและได้ร้องเรียนถึงปัญหาดังกล่าวมาอย่างต่อเนื่องแต่ไม่ได้รับการแก้ไข และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓(๒)/๕๘๒ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๔ ถึงผู้อำนวยการกองบริหารจัดการกากอุตสาหกรรมเพื่อแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นจากโรงงานเนื่องจากทำให้ชาวบ้านแสบจุก เวียนศีรษะ และคอแห้ง และตรวจวัดมลพิษทางอากาศหรือค่าความเข้มข้นของกลิ่นที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงานเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาภาวะจากโรงงาน รวมทั้งเสนอให้ออกคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการชั่วคราว และมีหนังสือที่ พช ๐๐๓๓(๒)/๘๑๓ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาสั่งการด้วยมาตรการที่เข้มงวดเพื่อระงับปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนดังกล่าว จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ อก ๐๓๐๕/(ก.๒) ๘๑๖๗.๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการโรงงานในส่วนของการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วเป็นการชั่วคราวให้สำรวจพร้อมแก้ไขจุดกำเนิดกลิ่นรบกวนภายในพื้นที่บริเวณโรงงานที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนในบริเวณใกล้เคียงในทันที และให้มีมาตรการที่เหมาะสมในการป้องกันกลิ่นรบกวนจากการประกอบกิจการ ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๔ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๖๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขออนุญาตประกอบกิจการโรงงานในส่วนการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วต่อไป โดยแจ้งว่าได้ดำเนินการแก้ไขจุดกำเนิดกลิ่นรบกวนโดยปิดคลุมบ่อด้วยดินและปิดทับด้วยผ้าพลาสติก โพลีเอทิลีน (PE) ตลอดทั้งบ่อรวมทั้งวางระบายน้ำ จัดทำท่อระบายก๊าซที่เกิดขึ้นภายในบ่อ ระบายออกภายนอกโดยผ่านการกรองด้วยถ่าน ทำบ่อรวบรวมน้ำชะจากจากการฝังกลบพร้อมฝาปิด ติดตั้งเครื่องเติมอากาศในบ่อฝัง และได้เพิ่มมาตรการต่างๆ เพื่อแก้ไขกลิ่นรบกวนแล้ว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๙๐๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขออนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ สามารถประกอบกิจการต่อไปได้

/และมีหนังสือ...

และมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๓ (๒)/๑๐๘๔ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปิดใช้งานบ่อฝังกลบที่ ๑ แล้ว และประสงค์เปิดใช้งานบ่อฝังกลบที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบบ่อฝังกลบที่ ๒ แล้ว มีการก่อสร้างเสร็จสมบูรณ์และถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ของกรมโรงงานอุตสาหกรรม เห็นควรอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการ ฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วในบ่อที่ ๒ ต่อไป จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ออก ๐๓๐๕/(ก. ๒) ๒๗๑๑ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการ ฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วในบ่อที่ ๒ โดยให้ระมัดระวังป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ จากกลิ่นเหม็น ฝุ่นละออง อากาศเสีย เสียงดัง สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วซึ่งมีวัตถุมีพิษปน อยู่ด้วย ต่อมา วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนบ้านม่วงชุมหมู่ที่ ๔ ได้มีหนังสือร้องเรียนต่อนายอำเภอศรีเทพและหน่วยงานของรัฐว่ายังได้รับความเดือดร้อนเสียหาย และเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น ฝุ่นละออง และสารปนเปื้อนในแหล่งน้ำ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔(๒)/๖๕๐ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน โดยให้จัดทำมาตรการหรือแผนงานแนวทางในการป้องกันกลิ่นเหม็น และแนวทางหรือรายละเอียดวิธีการป้องกันฝุ่นฟุ้งกระจายที่เกิดจากกระบวนการฝังกลบสิ่งปฏิกูล หรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว รวมทั้ง รายละเอียดแผนงานการปิดทับชั้นสุดท้ายของบ่อฝังกลบที่ ๑ เพื่อไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ โดยมีคำรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมส่งให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาให้ดำเนินการแล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ จากนั้น วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ตัวแทนของชาวบ้านได้ดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรศรีเทพว่าได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็นรุนแรงทำให้เวียนศีรษะ แสบจมูก ก่อความเสียหายต่อสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิต ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มี หนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔(๒)/๙๙๓ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงานโดยให้ดำเนินการปิดทับชั้นสุดท้ายของบ่อฝังกลบที่ ๑ ตามหลักเกณฑ์การ ฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วของโรงงานที่ไม่เข้าข่ายเป็นของเสียอันตรายให้แล้วเสร็จ ภายใน ๙๐ วัน โดยระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งให้รายงานความคืบหน้าพร้อมหลักฐานเป็น หนังสือไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบทุก ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง และมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔(๒)/๑๐๐๘ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปฏิบัติตามกฎหมายกระทรวง ควบคุมการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินภายในบริเวณโรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยให้จัดทำรายงานผล การตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดินให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นว่า นับตั้งแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเรื่องร้องเรียนว่า การประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ส่งกลิ่นเหม็นรบกวน มีฝุ่นละออง และ สารปนเปื้อนในแหล่งน้ำต่อประชาชนบ้านม่วงชุม หมู่ที่ ๔ ตำบลคลองกระจ้ง อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการตรวจสอบการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕

/ควบคุม...

ควบคุมกำกับดูแล และมีคำสั่งตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ จำนวนหลายครั้งเพื่อสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว เพื่อมิให้กลิ่นเหม็น ฝุ่นละออง และสารปนเปื้อนแหล่งน้ำรับกวนผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และชาวบ้าน รวมทั้งเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินมาตรการตามกฎหมาย ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการโรงงานเป็นการชั่วคราว และให้หามาตรการเพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญแล้ว แต่เมื่อปรากฏว่าในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสืออนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ สามารถประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วในบ่อที่ ๒ ได้ต่อไป ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และชาวบ้านเห็นว่ายังได้รับความเสียหายและความเดือดร้อนรำคาญจากการประกอบกิจการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังกล่าว จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล และในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ตัวแทนชาวบ้านหมู่ที่ ๔ ได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรศรีเทพ ขอให้ดำเนินคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่ก่อเหตุเดือดร้อนเสียหายดังกล่าว

กรณีจึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ และการประกอบกิจการดังกล่าว ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง หรือไม่ เห็นว่า ตามเงื่อนไขในใบอนุญาตให้ประกอบกิจการคัดแยกฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุอื่นที่ไม่ใช้แล้วตามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้รับโอนใบอนุญาตมานั้น กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โรงงานลำดับที่ ๑๐๕ โรงงานจำพวกที่ ๓ ประกอบกิจการคัดแยกฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุอื่นที่ไม่ใช้แล้ว เฉพาะที่มีลักษณะตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ที่ไม่เป็นของเสียอันตราย ซึ่งตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมดังกล่าว หมวด ๑ ข้อ ๑ กำหนดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นของเสียอันตรายมีลักษณะและคุณสมบัติคือ เศษชิ้นส่วนของพืช เช่น ราก เปลือก ใบ หรือของสัตว์ เช่น กระดูก หนัง ขน และมูลสัตว์ เศษชิ้นส่วนไม้ เศษกระดาษ เศษพลาสติกหรือยางสังเคราะห์ที่เป็นโพลีเมอร์ เศษผ้า ด้าย หรือสิ่งทอ เศษไขสัตว์ น้ำมันสัตว์ น้ำมันพืช เศษยางธรรมชาติ เศษโลหะและโลหะผสมที่ไม่อยู่ในรูปของเกล็ดโลหะ เช่น เหล็ก อลูมิเนียม ทองแดง ทองเหลือง เศษแก้ว กระจก กระเบื้องเคลือบ หรือเซรามิก เศษหิน ปูน หิน หรือวัสดุที่มีองค์ประกอบของดิน หิน หรือหิน เช่น กระเบื้อง อิฐ ยิปซัม คอนกรีต โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานผลการตรวจสอบของพยานผู้เชี่ยวชาญ กรมทรัพยากรน้ำบาดาล ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ที่ได้เก็บตัวอย่างน้ำจากบ่อสังเกตการณ์ บ่อน้ำบาดาล น้ำผิวดิน ที่อยู่ภายในโรงงาน และน้ำจากบ่อขุด บ่อน้ำบาดาลของประชาชนที่อยู่ภายนอกโรงงานเปรียบเทียบกับค่ามาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ซึ่งแสดงให้เห็นค่าปริมาณคลอไรด์ ปริมาณ

/ความกระด้าง...

ความกระด้าง (TOH) ปริมาณสารทั้งหมดที่ละลายได้ (TDS) บ่อสังเกตการณ์ในโรงงานบ่อที่ ๑ (MW๑) บ่อที่ ๓ (MW๓) บ่อที่ ๕ (MW๕) บ่อที่ ๙ (MW๙) และน้ำผิวดินจากบ่อที่ ๔ (SW๑) บ่อน้ำภายนอกโรงงาน บ่อน้ำบาดาลในสวนยางพาราของคุณวัชรา พรหมศร (GW๒) บ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย คำแสน (GW๕) มีค่าเกินมาตรฐานฯ พบค่าโลหะหนักนิกเกิล (Ni) ที่เป็นพิษในน้ำใต้ดินในบ่อสังเกตการณ์ในโรงงาน บ่อที่ ๓ (MW๓) บ่อที่ ๙ (MW๙) และบ่อน้ำภายนอกโรงงาน บ่อน้ำบาดาลในสวนยางพาราของคุณวัชรา (GW๒) บ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย (GW๕) มีค่าเกินมาตรฐานฯ พบค่าสารอินทรีย์ระเหยง่ายในน้ำใต้ดินคือเบนซีนในบ่อสังเกตการณ์ในโรงงานบ่อที่ ๙ (MW๙) บ่อน้ำประปาหมู่ที่ ๔ บ้านคุณสมนึก วงศ์มณี (GW๔) พบค่า ๑, ๒ ไคคลอโรอีเทน บ่อสังเกตการณ์ในโรงงานบ่อที่ ๓ (MW๓) บ่อน้ำบาดาลในสวนยางพาราของคุณวัชรา (GW๒) บ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย (GW๕) พบค่า ซีส ๑, ๒ ไคคลอโรเอทิลีน บ่อน้ำบาดาลในโรงงาน (GW๑) พบค่าเตตระคลอโรเอทิลีน บ่อน้ำบาดาลในสวนยางพาราของคุณวัชรา (GW๒) บ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย (GW๕) พบค่าไตรคลอโรเอทิลีน บ่อน้ำบาดาลในโรงงาน (GW๑) บ่อน้ำบาดาลในสวนยางพาราของคุณวัชรา (GW๒) บ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย (GW๕) และพบค่าไวนิลคลอไรด์ บ่อสังเกตการณ์ในโรงงาน บ่อที่ ๓ (MW๓) บ่อที่ ๙ (MW๙) บ่อน้ำบาดาลในโรงงาน (GW๑) บ่อน้ำบาดาลในสวนยางพาราของคุณวัชรา (GW๒) บ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย (GW๕) มีค่าเกินมาตรฐานตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ ซึ่งพยานผู้เชี่ยวชาญ กรมทรัพยากรน้ำบาดาลเห็นว่า สารตรวจพบมีค่าเกินมาตรฐานดังกล่าวมีความสอดคล้องกับคุณภาพน้ำใต้ดินภายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงมีความเป็นไปได้ว่ามีการไหลของน้ำใต้ดินจากพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกสู่ภายนอกตามทิศทางการไหลของน้ำใต้ดิน ซึ่งน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย บ้านคุณวัชรา และบ่อประปาบ้านคุณสมนึก ไม่เหมาะสมในการใช้อุปโภคและบริโภค เนื่องจากมีสารอินทรีย์ระเหยง่ายเกินเกณฑ์มาตรฐาน และเป็นสารที่ก่อให้เกิดมะเร็ง นอกจากนี้ ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานผลการตรวจสอบของพยานผู้เชี่ยวชาญ กรมควบคุมมลพิษ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ที่ได้เก็บตัวอย่างน้ำชะ น้ำขัง บ่อน้ำใต้ดิน บ่อน้ำใต้ดินในบ่อสังเกตการณ์ ตรวจวัดสารระเหย วัดค่าไอระเหย ของสารอินทรีย์และอินทรีย์ในอากาศ (VOCs) ภายในโรงงานและบริเวณบ้านของประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงาน โดยเปรียบเทียบกับค่ามาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓) พบว่าน้ำชะในบ่อรวบรวมน้ำชะจากบ่อฝังกลบที่ ๑ และน้ำชะในบ่อฝังมีการปนเปื้อนของโลหะหนัก สังกะสี (Zn) โครเมียมเฮกซะวาเลนต์ (Cr^{VI}) สารหนู (As) ทองแดง (Cu) แบเรียม (Ba) ซีลีเนียม (Se) นิกเกิล (Ni) แมงกานีส (Mn) อลูมิเนียม (Al) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) และเหล็ก (Fe) และพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) ๑,๒-ไดคลอโรอีเทน ๑,๑-ไดคลอโรเอทิลีน ซีส-๑,๒-ไดคลอโรเอทิลีน ไคคลอโรมีเทน เอทิลเบนซีน โทลูอีน และไซลีน พบการปนเปื้อนของสารพิษอื่นๆ ได้แก่ โซยาไนต์ และไวนิลคลอไรด์ นำขังในบ่อ

/ฝังกลบที่ ๓...

ฝึกลงที่ ๓ มีค่าความเป็นกรดและด่าง (pH) เท่ากับ ๓.๕ ค่าบีโอดี (BOD) เท่ากับ ๓๖๔ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าซีโอดี (COD) เท่ากับ ๕,๙๕๘ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าสังกะสี (Zn) เท่ากับ ๖๑๑ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทองแดง (Cu) เท่ากับ ๑๖๘.๑๓๓ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าปรอท (Hg) เท่ากับ ๐.๐๗๖ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าแคดเมียม (Cd) เท่ากับ ๐.๖๓๙ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าแบเรียม (Ba) เท่ากับ ๑.๒๑๗ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าตะกั่ว (Pb) เท่ากับ ๑๑.๔๗๗ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่านิกเกิล (Ni) เท่ากับ ๓๕.๗๙๕ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าแมงกานีส (Mn) เท่ากับ ๑๒๗ มิลลิกรัมต่อลิตร มีค่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรมและเขตประกอบการอุตสาหกรรม พบการปนเปื้อนของโลหะหนัก สารหนู (As) อลูมิเนียม (Al) โครเมียมทั้งหมด (Total Cr) และเหล็ก (Fe) และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) ไคคลอโรมีเทน เอทิลเบนซีน โทลูอีน ไตรคลอโรเอทิลีน และไซลีนทั้งหมด พบการปนเปื้อนของสารพิษอื่นๆ ได้แก่ ไซยาไนต์ น้ำซิงในบ่อฝึกลงที่ ๔ มีค่าซีโอดี (COD) เท่ากับ ๑,๐๙๘ มิลลิกรัมต่อลิตร มีค่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานตามประกาศดังกล่าว พบการปนเปื้อนของโลหะหนักสังกะสี (Zn) ทองแดง (Cu) แบเรียม (Ba) นิกเกิล (Ni) แมงกานีส (Mn) อลูมิเนียม (Al) และเหล็ก (Fe) ตรวจสอบน้ำใต้ดินในบ่อสังเกตการณ์และบ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงานพบว่าบ่อสังเกตการณ์ที่ ๑ มีค่าแมงกานีส (Mn) และค่านิกเกิล (Ni) และบ่อสังเกตการณ์ที่ ๕ มีค่าแมงกานีส (Mn) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน บ่อสังเกตการณ์ที่ ๓ มีค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) และค่าไวนิลคลอไรด์ และบ่อสังเกตการณ์ที่ ๙ มีค่าตะกั่ว (Pb) ค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) ค่าสารหนู (AS) และค่าไวนิลคลอไรด์ ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน บ่อน้ำใต้ดินภายในโรงงานมีค่าซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอทิลีน ค่าไตรคลอโรเอทิลีน และค่าไวนิลคลอไรด์ ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน จากการตรวจสอบน้ำใต้ดินบริเวณบ้านของประชาชนพบว่าบ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณลำไย ค่าแอส มีค่าเบนซีน ค่าซิส-๑,๒-ไดคลอโรเอทิลีน ค่าไดคลอโรมีเทน ค่าไตรคลอโรเอทิลีน ค่า ๑,๑,๒-ไตรคลอโรอีเทน ค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) และค่าไวนิลคลอไรด์ และบ่อน้ำใต้ดินในสวนยางของประชาชน มีค่า ๑,๒-ไดคลอโรอีเทน ค่าไตรคลอโรเอทิลีน ค่า ๑,๑,๒-ไตรคลอโรอีเทน ค่าแมงกานีส (Mn) ค่านิกเกิล (Ni) และค่าไวนิลคลอไรด์ ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน บ่อน้ำใต้ดินใกล้ประปาบาดาลของหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ มีค่าแมงกานีส (Mn) ไม่เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ประปาบาดาลหมู่บ้านหมู่ที่ ๔ และบ่อน้ำใต้ดินบ้านคุณจำปา สุริยมาศ มีค่าเป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน ผลการตรวจสอบปัญหากลิ่นเหม็นบริเวณภายในโรงงานพบสารคาร์บอนไดซัลไฟด์ และเมทิลเมอร์แคปแทน และมีค่าเกินระดับที่สามารถรับรู้กลิ่น และจากการตรวจสอบบริเวณบ้านประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงโรงงานพบสารคาร์บอนไดซัลไฟด์และเมทิลเมอร์แคปแทน ซึ่งเป็นสารชนิดเดียวกันกับที่ตรวจพบภายในโรงงานและมีค่าเกินระดับที่สามารถรับรู้กลิ่นได้ ผลการตรวจวัดค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) บริเวณภายในโรงงาน พบว่าบริเวณบ่อฝึกลงที่ ๑ บริเวณ

/บ่อฝึกลง...

บ่อฝังกลบที่ ๒ บริเวณดินถมในบ่อฝังกลบที่ ๓ พบค่าไอระเหยของสารอินทรีย์ระเหยง่ายในดิน (VOCs) ในปริมาณสูงมาก ซึ่งจากรายงานผลการตรวจสอบของพยานผู้เชี่ยวชาญของกรมทรัพยากรน้ำบาดาลและกรมควบคุมมลพิษดังกล่าวมีความสอดคล้องกับความเห็นของอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ตามหนังสือ ที่ ทส ๐๓๐๗/๑๔๖๕๙ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๔ แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ทราบเกี่ยวกับผลการตรวจสอบกลิ่นเหม็นรบกวนและการปนเปื้อนของน้ำใต้ดินตามเรื่องร้องเรียนว่า เมื่อวันที่ ๗ - ๙ กันยายน ๒๕๖๔ และวันที่ ๒๔ - ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๔ กรมควบคุมมลพิษได้ลงพื้นที่ตรวจสอบการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตรวจพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนัก และสารมลพิษอื่นๆ ในน้ำชะและน้ำซังภายในโรงงานที่เป็นสารพิษเข้าข่ายเป็นสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วที่เป็นของเสียอันตรายพบกากของเสียที่เป็นสารอันตรายหรือความเป็นพิษรุนแรงในน้ำซังบริเวณบ่อฝังกลบที่ ๒ ตรวจสอบตัวอย่างน้ำผิวดินและน้ำใต้ดินพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) และโลหะหนัก ซึ่งก่อให้เกิดการปนเปื้อนน้ำใต้ดิน การตรวจสอบกลิ่นเหม็นภายในโรงงานและบริเวณบ้านของประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงพบว่าได้รับกลิ่นเหม็นลักษณะเดียวกัน รวมทั้ง ตรวจพบสารชนิดเดียวกันซึ่งอยู่ในระดับที่สามารถรับรู้กลิ่นได้ แสดงให้เห็นว่าการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นสร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง หากยังคงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการต่อไปจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงให้จังหวัดเพชรบูรณ์สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หยุดประกอบกิจการโรงงานทั้งหมด เพื่อให้ปรับปรุงแก้ไขไม่ให้ปนเปื้อนแหล่งกำเนิดมลพิษ รวมถึงแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนในบ่อน้ำใต้ดินของประชาชนที่ได้รับผลกระทบ อีกทั้ง ยังสอดคล้องกับผลการตรวจสอบสารอินทรีย์ระเหย (VOCs) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ได้ตรวจสอบตัวอย่างน้ำในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ระหว่างวันที่ ๑๖ - ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๕ ว่าตรวจพบสารไว้นิลคลอไรด์ในบ่อสังเกตการณ์บ่อที่ ๓ และบ่อที่ ๔ มีค่าเกินค่ามาตรฐานตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน การตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดิน การแจ้งข้อมูลรวมทั้งการจัดทำรายงานผลการตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดิน และรายงานเสนอมาตรการควบคุม และมาตรการลดการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน พ.ศ. ๒๕๕๙ และสอดคล้องกับรายงานผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำ (สารอินทรีย์ระเหยง่าย) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ ที่ได้ตรวจพบไว้นิลคลอไรด์ในบ่อสังเกตการณ์ที่ ๔ มีค่าเกินมาตรฐาน ดังนั้น จากรายงานผลการตรวจสอบของพยานผู้เชี่ยวชาญและข้อเท็จจริงดังกล่าวที่ตรวจพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนัก และสารพิษอื่นๆ ในน้ำชะ บ่อน้ำ น้ำซังภายในโรงงาน และบ่อน้ำบริเวณบ้านของประชาชนที่อยู่ใกล้เคียง รวมทั้ง

/ตรวจพบ...

ตรวจพบสารเคมีอันตรายที่มีค่าเกินระดับที่สามารถรับรู้กลิ่นได้ ขอให้จรงจึงรับฟังได้ว่า การประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเสียอันตราย ซึ่งเป็นแหล่งก่อให้เกิดมลพิษและมีค่าเกินมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือภาวะที่เป็นพิษภัยอันตรายต่อสุขภาพอนามัยต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงได้ และเป็นการประกอบกิจการที่ไม่เป็นไปตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ภาคผนวกที่ ๑ บัญชีสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) หมวด ๑ สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นของเสียอันตรายและเงื่อนไขตามที่ได้รับการอนุญาตดังกล่าว ประกอบกับข้อ ๑๗ และข้อ ๑๘ ของประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. ๒๕๔๘ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และชาวบ้านม่วงชุมเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และมีสิทธิใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและร่วมกันอนุรักษ์และคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๔๓ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ อันเป็นสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่พึงได้รับตามรัฐธรรมนูญดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ได้ประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วให้เป็นไปตามกฎหมายและตามที่ได้รับอนุญาต และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามคำสั่งกระทรวงอุตสาหกรรมที่ ๘๘/๒๕๕๖ เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖ และคำสั่งกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑๔๘/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ปลอมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วได้ต่อไป จนก่อให้เกิดความเสียหายหรือเดือดร้อนรำคาญต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าวเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๔ ปี โดยมีได้แก้ไขปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญให้หมดสิ้นไป และมีได้พิจารณาสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกิจการให้เป็นไปตามกฎหมายและเงื่อนไขตามที่ได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

ประเด็นที่สอง กรณีมีปัญหาพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร หรือไม่

/พิเคราะห์...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า (๑) ... (๓) นายกองค้การ บริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุ อันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุ นั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (๑) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ้า หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเททิ้ง สิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะ นำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (๒) ... (๓) อาคารอันเป็นที่อยู่ของ คนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัด สิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละออง สารเป็นพิษอย่างเพียงพอจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตราย (๔) การกระทำใดๆ อันเป็น เหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เหม่า เถ้า หรือ กรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (๕) ... มาตรา ๒๖ บัญญัติว่า ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือ สถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาดถนน ทางบกทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่างๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัดและควบคุมเหตุ รำคาญต่างๆ ได้ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับ เหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน ท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตาม ความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครอง สถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่ปรากฏ แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรง ต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอม ให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่า ได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้ และพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๖๗ บัญญัติว่า ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย องค์การบริหารส่วนตำบล

/มีหน้าที่...

มีหน้าที่ต้องทำในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ดังต่อไปนี้ (๑) ... (๒) รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล (๓) ... (๗) คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังดังที่วินิจฉัยในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า การประกอบกิจการ ฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเสียอันตราย ซึ่งเป็นการประกอบกิจการที่ไม่เป็นไปตามประกาศกระทรวง อุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัด สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. ๒๕๔๘ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และชาวบ้านม่วงชุมเป็นผู้ที่ได้รับ ผลกระทบจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จากกลิ่นเหม็นรบกวน ฝุ่นละออง และสารปนเปื้อนในแหล่งน้ำ อันเป็นเหตุให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญและส่งผลต่อสุขภาพ อนามัยของผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง อันเป็นเหตุรำคาญ ตามมาตรา ๒๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งการดำเนินการเพื่อแก้ไข ปัญหาเรื่องกลิ่นและเหตุรำคาญที่เกิดจากการประกอบกิจการฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ในฐานะเจ้าพนักงาน ท้องถิ่นได้มีคำสั่ง ที่ ๐๐๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขและระงับกรณีก่อเหตุรำคาญ โดยให้ระงับ กำจัด และควบคุม การกระทำใดๆ ที่เป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า ออกมาสู่ภายนอกพื้นที่และจัดให้มีมาตรการที่จำเป็นอันสามารถป้องกันเหตุรำคาญดังกล่าว อีกทั้ง มีคำสั่งเลขที่ ๐๐๑/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๕ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุง แก้ไขและระงับกรณีก่อเหตุรำคาญ โดยห้ามมิให้ก่อเหตุรำคาญทุกกรณี และให้ระงับ กำจัด และ ควบคุมการกระทำใดๆ ที่เป็นเหตุให้เกิดกลิ่นออกมามีมาตรการที่จำเป็น ในการตลอดจนดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา อันสามารถป้องกันกลิ่นออกมามีมาตรการที่จำเป็น ในการ ประกอบกิจการ ซึ่งวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่าได้ดำเนินการแก้ไขเหตุรำคาญตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีหนังสือ ที่ พช ๗๒๑๐๕/๕๙๒ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๕ เพื่อเข้าไปตรวจสอบติดตามการปรับปรุงแก้ไขกรณีก่อเหตุรำคาญ และมีหนังสือ ที่ พช ๗๒๑๐๕/๖๒๕ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อเข้าไปตรวจสอบติดตาม และแก้ไขปัญหาผลกระทบจากการประกอบกิจการในบ่อฝังกลบที่ ๑ และบ่อฝังกลบที่ ๒ ในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๕ เพื่อแก้ไขปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนและเหตุรำคาญจากการฝังกลบปฏิกูล หรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก็ตาม แต่เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงยังได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็นรบกวน

/ผู้ลงชื่อ...

ฝุ่นละออง และสารปนเปื้อนในแหล่งน้ำจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น อันเป็นความผิดตามมาตรา ๒๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ก็ได้ทำแต่เพียงออกคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขและระงับกรณีก่อเหตุรำคาญเท่านั้น โดยไม่ได้ดำเนินการตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กรณีมีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แม้จะฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ได้ใช้อำนาจตามหน้าที่โดยการออกคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดำเนินการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็นในการประกอบกิจการฝังกลบปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้วก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และชาวบ้านที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงยังคงได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็นในการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อยู่ตลอดมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบควบคุมและระงับการก่อเหตุรำคาญภายในเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน จึงต้องใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๒๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้วแต่กรณีในการระงับเหตุรำคาญที่เกิดขึ้น ซึ่งปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ยังดำเนินการประกอบกิจการอยู่ จึงแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ได้มีการดำเนินการใดๆ เพื่อระงับและแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็นรบกวนที่พิพาทอย่างถาวรและเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ ยังปรากฏว่าการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นแหล่งก่อให้เกิดมลพิษ โดยพบการปนเปื้อนของสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โลหะหนัก และสารพิษอื่นๆ ในน้ำชะบ่อน้ำ น้ำขังภายในโรงงาน และบ่อน้ำบริเวณบ้านของประชาชนที่อยู่ใกล้เคียง ซึ่งมีค่าเกินมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ จะต้องดำเนินการระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้หมดสิ้นและไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม อาศัยเหตุผลดังที่วินิจฉัยข้างต้น กรณีจึงมีเหตุผลเพียงพอที่จะถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรในการแก้ไขระงับเหตุรำคาญที่เกิดจากการประกอบกิจการฝังกลบปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามมาตรา ๒๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ เมื่อได้วินิจฉัยเช่นนี้โดยตลอดแล้ว กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยข้ออ้างอื่นของคู่กรณีอีกเพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ดำเนินการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทั้งหมดให้มี

/สภาพแวดล้อม...

สภาพแวดล้อมที่ดีและไม่เกิดผลกระทบต่อชีวิต สุขภาพ และการประกอบอาชีพของประชาชน ในพื้นที่ตำบลคลองกระจิง อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ นั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔(๒)/๔๔๓ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรับปรุงแก้ไขโรงงาน โดยให้ดำเนินการปิดทับชั้นสุดท้ายของบ่อฝังกลบที่ ๑ ตามหลักเกณฑ์การฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของโรงงานที่ไม่เข้าข่ายเป็นของเสียอันตราย ให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน โดยระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งให้รายงานความคืบหน้าพร้อมหลักฐานเป็นหนังสือไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทุก ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง และมีหนังสือ ที่ พช ๐๐๓๔(๒)/๑๐๐๘ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปฏิบัติตามกฎหมายกระทรวงควบคุมการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินภายในบริเวณโรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยให้จัดทำรายงานผลการตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดินให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ อีกทั้ง ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้จัดทำรายงานมาตรการบำบัดน้ำใต้ดินกรณีพบการปนเปื้อนสารอินทรีย์ระเหยง่ายแล้ว และได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ เสนอแผนงานปิดทับชั้นสุดท้ายของบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว อย่างไรก็ตาม เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานผลการตรวจสอบของพยานผู้เชี่ยวชาญของกรมทรัพยากรน้ำบาดาลและกรมควบคุมมลพิษว่าได้ตรวจพบสารอินทรีย์ระเหยง่ายซึ่งเป็นสารพิษจำนวนหลายชนิด เช่น เบนซีน ซีเอส ๑, ๒ ไดคลอโรเอเทธิลีน ไวนิลคลอไรด์ในบ่อน้ำภายในโรงงานและบ่อน้ำของประชาชนที่พักอาศัยอยู่ใกล้เคียงโรงงาน โดยเฉพาะบ่อน้ำบ้านคุณลำไย บ่อน้ำบาดาลในสวนยางของคุณวัชรา และบ่อประปาบ้านคุณสมนึก และพบว่าชนิดและความเข้มข้นของสารมีความสอดคล้องกับคุณภาพน้ำใต้ดินที่ตรวจพบภายในโรงงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงมีความเป็นไปได้ว่ามีการไหลของน้ำใต้ดินจากพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกสู่ภายนอกตามทิศทางการไหลของน้ำใต้ดิน และเห็นว่าบ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย บ้านคุณวัชราและบ่อประปาบ้านคุณสมนึกไม่เหมาะสมในการใช้อุปโภคและบริโภค เนื่องจากมีสารอินทรีย์ระเหยง่ายเกินเกณฑ์มาตรฐานและเป็นสารที่ก่อให้เกิดมะเร็ง จึงเห็นควรระงับการใช้น้ำจากบ่อดังกล่าว และควรอุดกลบบ่อน้ำบาดาลเพื่อป้องกันการปนเปื้อนไปสู่พื้นที่อื่นๆ ต่อไป ดังนั้น จึงเห็นควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ดำเนินการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พื้นฟูแหล่งน้ำที่ได้รับผลกระทบจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังกล่าวต่อไป

พิพากษาดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ในการควบคุมกำกับดูแลการประกอบกิจการโรงงานฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้เป็นไปตามที่ได้รับอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน เลขที่ ๓ - ๑๐๕ - ๑/๔๕ พช (ทะเบียนโรงงานใหม่ ๑๐๖๗๐๐๐๑๒๕๔๕๘) ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง การกำจัด

/สิ่งปฏิกูล...

สิ่งปฏิภูมหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ภาคผนวกที่ ๑ บัญชีสิ่งปฏิภูมหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๔๑) หมวด ๑ สิ่งปฏิภูมหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วที่ไม่เป็นของเสียอันตราย ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิภูมหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว พ.ศ. ๒๕๔๘ และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง ดำเนินการระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญที่เกิดจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในคดีนี้ โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ปรับปรุงแก้ไขหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้วแต่กรณีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ต่อไป

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือมาตรา ๒๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้วแต่กรณี ในการตรวจสอบควบคุมและระงับเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น ฟุ้ง และสารปนเปื้อนในแหล่งน้ำที่เกิดจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้หมดสิ้น มิให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบสี่และประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงดังกล่าว ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ดำเนินการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จัดทำแผนฟื้นฟูแหล่งน้ำผิวดินและน้ำใต้ดินและดำเนินการตามแผนดังกล่าวให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน กฎกระทรวงควบคุมการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินภายในบริเวณโรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๙ และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง จัดทำแผนฟื้นฟูแหล่งน้ำผิวดินน้ำใต้ดินและดำเนินการตามแผนในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ภายในโรงงานและบริเวณภายนอกโรงงาน ให้มีความปลอดภัย โดยเฉพาะบ่อน้ำบาดาลบ้านคุณลำไย คำแสน บ้านคุณวัชรา พรหมศร และบ้านคุณสมนึก วงศ์มณี รวมทั้ง บ่อน้ำบาดาลของหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ใกล้กับโรงงาน และปรับปรุงแก้ไขน้ำภายในโรงงานให้มีสภาพปลอดภัยก่อนปล่อยลงสู่ธรรมชาติ และดำเนินการอุดกลบบ่อน้ำบาดาลเพื่อป้องกันการปนเปื้อนไปสู่พื้นที่อื่นๆ ตามข้อเสนอแนะและผลการตรวจของพยานผู้เชี่ยวชาญกรมทรัพยากรน้ำบาดาลและกรมควบคุมมลพิษ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ประสานงานกับเจ้าหน้าที่กรมทรัพยากรน้ำบาดาลเพื่อหาวิธีดำเนินการจัดทำแผนฟื้นฟูของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังกล่าวต่อไป

/ทั้งนี้...

ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ รายงานผลการดำเนินการดังกล่าวให้ศาลทราบ หลังจากศาลมีคำพิพากษาทุก ๑ เดือน เป็นระยะเวลาานาน ๖ เดือน หลังจาก ๖ เดือนแล้ว ให้รายงานทุก ๓ เดือน เป็นระยะเวลา ๒ ปี หลังจากนั้น ให้รายงานศาลทราบทุก ๖ เดือน จนกว่าเหตุเดือดร้อนรำคาญจะหมดสิ้นไป

นายบุญชู จันทร์วงศ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองนครสวรรค์

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายกฤษฎา วณิชชานัย
ตุลาการศาลปกครองนครสวรรค์

นายมาโนช นามเดช
ตุลาการศาลปกครองนครสวรรค์

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายเชียวชาญ สุขช่วย

คำขอปกครอง

